ISBN 9985-892-65-8

Melly nõjatus masendunult toolileenile.

Poleks õige öelda, et ta ei olnud selleks valmis. Ta tundis ette, et saabub päev, millal mees kõigest teada saab. Melly ei osanud ainult arvata, et see juhtub nii kiiresti. Tundes, et ta ei suuda midagi ette võtta, valmistus naine paratamatuseks. Kui ta hakkaks end praegu õigustama, läheks veelgi hullemaks. Ometi jäi lootus, et Charles ei võta ta sõnu tõsiselt. Melly ohkas raskelt ja püüdis hoopi pehmendada...

EMMA RICHMOND

ENAM KUI ÕNN

SIMSON

EMMA RICHMOND

Enam kui õnn

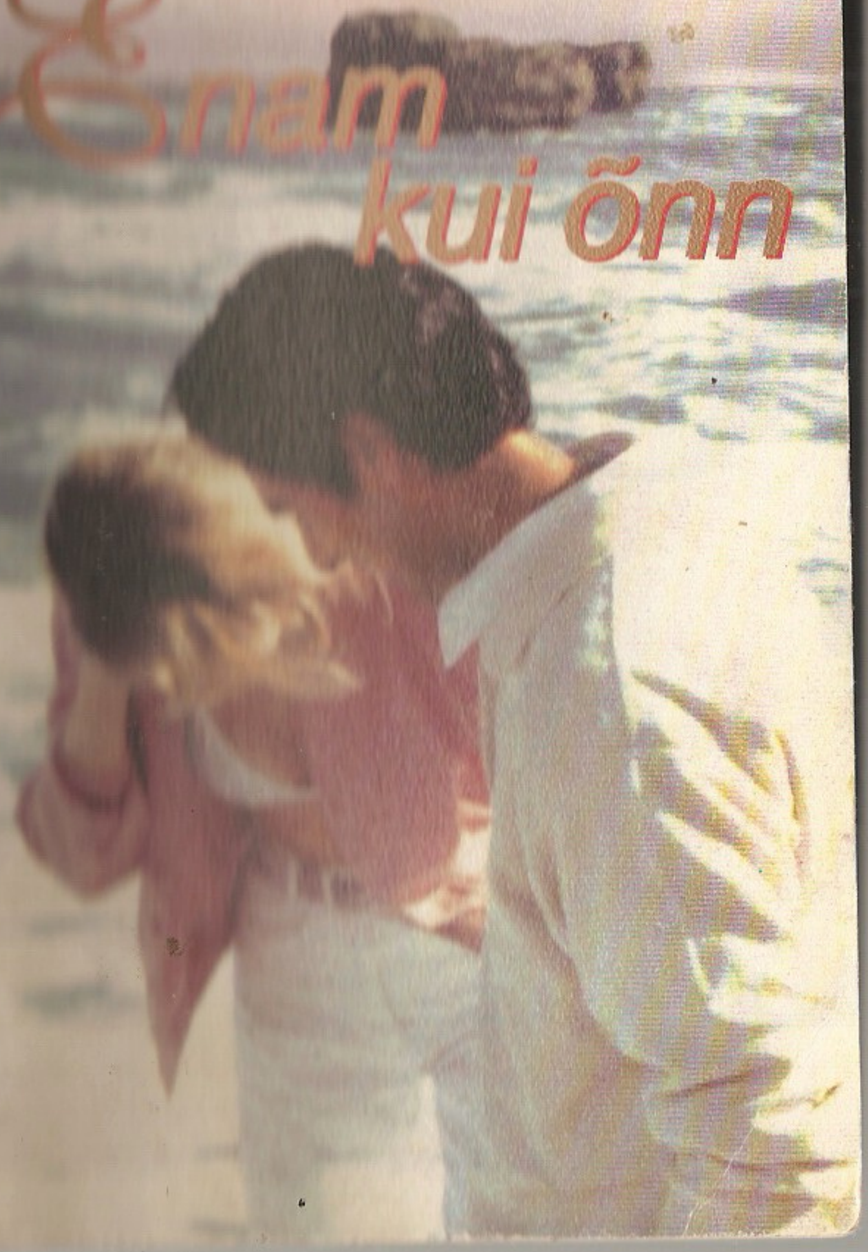

Emma Richmond

ENAM KUI ÕNN

Romaan

Kirjastus SINGONI
2000

Emma Richmond

Enam kui õnn

Prantsusmaa. Kõrgseltskond. Selles hiilgab noor inglane, kes on end mandril üles töötanud. Ta saabus Britanniast kaltsvaesena, sai miljonäriks ja elupõletajaks – surmaohtlikud kihutamised glisseritel, riskantsed maailmareisid oma jahil, peadpööritavad mäesuusatamised ning endastmõistetavalt arvutud armuseiklused filmitähtede ja fotomodellidega.

Pole vist vaja öeldagi, et seltskonnaeliit oli vapustatud, kui sai teada tema abiellumisest tundmatu inglise tüdrukuga.

ISBN9985-892-65-8

© Tõlge eesti keelde
OÜ SINGONI,
Tõnu Jaagu

"Kas kõik on korras?"

"Jah, kõik on normaalne. Ausõna."

"Oled kindel, et ei taha minuga kaasa tulla?"

"Täiesti kindel," sõnas Melly naeratades. "Mine. Õnn kaasa."

"N-noh, olgu, kui sa oled kindel..."

"Olen küll. Mine."

Mees naeratas vastu, suudles teda kiiruga, võttis autovõtmed ja läks.

Alati võluv, alati armastusväärne ja alati valmis kohe lahkuma. Nüüd, kui teda keegi ei näinud, hiilis tema ilusatesse merevaigukarva silmadesse nukrus. Ta astus üle toa akna juurde ja jälgis mehe lahkumist. Seal ta ilmuski, kergejalgne ja sihvakas, jooksis trepist alla, lükkas harjumuspärase liigutusega juuksed laubalt ja ning istus oma meelis-Jaguari rooli taha. Melly vaatas teda seni, kuni auto käänaku taha kadus.

Charles. Tema abikaasa. Mees, keda ta meeletult armastab. Mees, kes teda ei armasta. Huvitav, kas Charles on üldse mõelnud, mida tähendavad naisele ta suudlused, mida naine nagu kerjus raashaaval kogub? Ilmselt ei ole ta sellele kunagi mõelnud. Melly naeratas nukralt ja asetas käe silmnähtavalt ümardunud kõhule.

Charles, keda ta oli lohutanud pärast seda, kui tolle sõber jahtlaeval juhtunud õnnetuses hukkus. Charles, kellega nad said lähedasteks mehe meeleheite- ja kurbusehetkedel ning kes temaga abiellus, kui sai teada, et neiu ootab last. Charles, kellesse ta armus juba kümneaastaselt, kuid kellele ei tulnuks ilmaski pähe teda naiseks võtta, kui polnuks last.

Melly ohkas pikalt, tõmbas rasked brokaatkardinad

eest, läks kamina juurde tagasi, istus hajameelselt laiale nahktugitoolile, seadis end mugavalt sisse ja tõmbas jalad enda alla. See oli Charlesi tool, mille ta omaks kuulutas ja sellega mehe pisut kimbatusse pani. Ta kujutles, kuidas mees peatab auto kasiino ees, astub sisse ning naeratab sõpradele ja tuttavatele. Aval, loomulik ja elegantne. Teda armastavad kõik. Mees, keda jumaldavad naised ning keda kadestavad mehed. Mees, kes on ilmselt unustanud ta olemasolu, mõtles Melly nukralt naeratades. Muretu, kergemeelne, tuulepäine... Ei. See pole tõsi. Charlesile lihtsalt meeldib end sellisena näidata. Ta paneb maski ette ja astub selles seltskonna ette. Miks? Seda Melly ei teadnud. Ta oli kindel ainult selles, et see on nii. Vahest ehk arvab ta, et ka temaga ei ole kellelgi tegemist. See on võimalik, kuid naine teadis ka seda, et Charles on hoopis keerulisem, kui tahab lasta välja paista. Aga võib-olla kaldub Melly seletama kõike nii, nagu on talle mugavam, tahab uskuda, et mees on salapärasem, kui on tegelikult. Seepärast, et on Charlesi kogu aeg armastanud. Seepärast, et ta on väga nägus, pisut patuselt veetlev. Võib-olla on ta teinud Charlesist mingi mõistetamatu kangelase? Mõtles välja, et ta vanemad on hirmuvalitsejad ning ei taha pojaga tegemist teha? Aga võib-olla tunnevad nad teda paremini, kui keegi teine? Pole välistatud ka see, et nemad ei mõista Charlesi, tema aga ei taha vanematest aru saada. Melly meenutas nende alati pepsilt kokkupigistatud huuli ja variserlikke nägusid ja raputas pead. Ei, ta usub Charlesi. Muide – kas ei usu inimesed alati seda, mida neile meeldib uskuda? Ega temagi ole erand. Ent kas ta nõustuks kõigile kartusile vaatamata muutma seda, mis oli juhtunud mõne viimase kuu jooksul? Muidugi mitte. Nähtavasti ei hakka mees teda kunagi armastama nii, nagu ta oli unistanud, kuid Charles oli tähelepanelik ja sõbralik. Parem üks varblane peos, kui kümme katusel. Ta rahuldub sellega.

Mõistagi hakkab mees ka edaspidi hoolitsema tema ja lapse eest, kui see ilmale tuleb, kuid kas ta hakkab temaga voodit jagama? Kas ta tahab naist veel kallistada? Ometi ei takistanud ka kaotusevalu teda tollel ainukesel korral olemast ületamatu armastaja. Ta ei teadnud, mis tuleb, kuid oli oma valiku teinud ja kahtlused tuleb kõrvale heita.

Melly sirutas käe ja vajutas kellanupule. Ta ei suutnud kuidagi harjuda selle maja tinglikkusega. Ta on perenaine. Mille perenaine? Perenaine väikeses majas, mille lihtsat elulaadi korraldab ülemteener, kuigi selleks ei ole mingit vajadust. Olgu pealegi, et Jean Marc ei vastanud kujutlusele ülemteenrist, oli ta alati vaoshoitud, lugupidav ja korrektne. Melly juba hakkas arvama, et see mees on osav näitleja – tal tuli kõik välja väga loomulikult.

Mees astus käratult tuppa ja kummardas kergelt.

"*Bonsoir, madame,*"[1] sõnas ta kirjeldamatult väärikalt ja ta tumedatest silmadest võis lugeda vaevumärgatavat lõbusust.

"*Bonsoir,* Jean Marc."

Nad olid näinud teineteist paarkümmend minutit tagasi, kuid rituaal jäi muutumatuks. Alati viisakas tervitustevahetus. Melly teadis, et mehel on aastaid pisut alla viiekümne, kuid ta käitus alati nagu seitsmekümnene vanamees, kes on kogu elu selles majas teeninud, ning peab seetõttu oma kohuseks hoolitseda perekonna heaolu eest. Jean Marc oli pisut tüüakas, Charlesist veidi lühem, tüüpiline prantslane – mustade juuste ja valge jumega. Ta püüdis igati näida muretuna ja teha nägu, et ta kunagi ei kiirusta. Melly kahtles nii ühes kui teises.

Charles oli saanud selle mehe pokkeris võidetud majale pealekauba. Nii vähemalt ta ütles. Ka seda Melly päriselt ei uskunud.

[1] Tere õhtust, proua.(pr. k.)

"*Je suis fatigue,* Jean Marc."[1]

"*Madame* soovib puhkama heita?"

"Jean Marc! Ma ei õpi kunagi ära prantsuse keelt, kui keegi praktiseerib minuga oma inglise keelt!"

Mees laiutas matkimatu gallia elavusega käsi. Sealjuures kerkisid ta suunurgad ilmekalt. Melly ei suutnud naeru tagasi hoida.

"Ma tahan pikali heita."

Ta ajas end toolil sirgu, siis tõusis ja ringutas. Naine oli keskmist kasvu, endine sihvakas poisikeha oli nüüd meeldivalt ümardunud. Melly langetas käed, naeratas, heitis tumedad lokkis juuksed taha ja ütles, kahtlemata, et vastus tuleb jaatav:

"Kuuma piima?"

"Kuum piim," nõustus Jean Marc, varjamata siiski, et ei kiida tema valikut heaks. "Kui ma toon klaasi *madame'ile* üles veerand tunni pärast?"

"Sobib täiesti. Head ööd, Jean Marc."

"*Bonsoir, madame.*"

Naine noogutas talle ja läks oma tuppa.

Kui teener oli kandiku tühja klaasiga ära viinud, heitis Melly laia voodisse, kuid ei mõelnudki uinuda enne, kui Charles on tagasi tulnud. Ta sai sõba silmale alles pärast kella kaht, kui kuulis, kuidas mees vaikselt trepist üles astub. Sestap ei tundnud ta end hommikul hoopiski väljapuhanuna. Oleks ju võinud veel magada, kuid ta ei hakanud seda tegema. Talle meeldis koos mehega einestada. Charles naasis harva kasiinost, mida ta pidas koos kahe partneriga, enne kella kolme, kuid kell kaheksa oli ta taas jalul. Nüüd, kui nad olid abielus juba kolm kuud, olid nad harjunud koos hommikulauda istuma.

Kui Melly söögituppa läks, istus Charles juba lauas ja naeratas talle. Mehele oli meeldiv teda näha. Ta oli

[1] Ma olen väsinud, Jean Marc. (pr. k.)

alati rõõmus kedagi nähes. Selles ei olnud midagi lohutavat.

Charles hüppas osavalt jalule, nihutas talle tooli, pani ta istuma ja puudutas huultega kergelt ta kukalt.

"Tere hommikust, Melissa."

"*Bonjour,* Charles."

Mees muigas ja istus oma kohale.

"Kohvi?"

"Jah, palun."

See oli samasugune rituaal, nagu Jean Marciga. Mees täitis ta tassi sooja piimaga ning lisas sellele õige pisut kohvi. Keset lauda seisis lumivalge liniku all punutud korv värskete soojade saiakestega. Pilti täiendasid või, mitut liiki moosi ja mesi. Charles võttis ta taldriku, pani sellele saia ning määris ühele poolele võid, teisele mett.

"*Bon appetit.*" [1]

"*Merci.* Kas su õhtu läks korda?"

"N-noh, nii ja naa. Pigem mitte eriti."

"Kas mängisid?"

"Ei. Polnud tuju. Keerutasin kasiinos ringi, kohtusin kellegagi ja kuulasin keelepeksu." Hetkeks ta ilme keskendus. See ei olnud karmus. Charles valitses end suurepäraselt, käitus vabalt, sõbralikult ja naerusuiselt. See muidugi ei tähendanud, et tal ei olnud süngeid hetki, kuid ta oskas neid alati endasse peita. Tõenäoliselt oli temast just selle tõttu saanud väga hea pokkerimängija.

"Ma otsustasin viia hobused teise kasvandusse."

"Aga miks?" imestas Melly. "Mulle näis, et oled rahul sellega, kuidas neid peetakse. Sa ju püüdsid väga neid just sellesse talli panna!"

"Nojah, nii see on. Ma ei tea isegi, miks, aga mulle näib kogu aeg, et seal on miski korrast ära."

Melly teadis, et mehele ei meeldi, kui teda liiga palju

[1] Head isu. (pr. k.)

küsitletakse, kuid ei suutnud vastu pidada.

"Kuhu sa nad siis viid?"

"Ma ei ole veel otsustanud. Tuleb mõelda."

Talle omase kergusega läks Charles üle teisele teemale.

"Nägin Fabienne'i. Ta kutsus meid täna õhtuks enda poole. Ega sa vastu ei ole? Andsin nõusoleku ka sinu nimel. Sa käid liiga vähe väljas. Ja-jaa, palun ära kõverda suud, mu kallis, on ammu aeg lakata inimesi pelgamast."

"Ma olengi lakanud."

"No muidugi! Kardad ainult minu sõpru!"

"Oh ei." Naine kortsutas kulmu. "Noh, võib-olla mõnd..."

"Fabienne'i taolisi?"

"Jah. Fabienne'i taolisi. Tema juuresolekul tunnen end – ma ei oska isegi seda öelda – kuidagi tahumatuna ja satun segadusse." Püüdes vaadata sügavamale mehe hallidesse silmadesse, lisas Melly: "Ilma minuta on sul hoopis rahulikum."

"Oled kindel?" küsis Charles muiates.

"Olen küll. Sul ei tarvitse mul kogu aeg silma peal hoida, mulle vestluskaaslasi otsida, jutuajamist jälgida..."

Melly kehitas kergelt õlgu, kujutas midagi naeratusetaolist, mis aga ei tulnud välja kaugeltki nii, nagu Jean Marcil, ja jäi vait. Ent ta rääkis tõtt. Ilma temata on Charlesil hoopis lihtsam. Charles on suhtlemisaldis, talle meeldib olla inimeste hulgas, ajada juttu, jagada sõpradega uusi ideid, ja kuigi ta ei olnud sõnagagi märku andnud, et naine on talle koormaks, arvas Melly ikkagi, et tema juuresolekul ei tunne mees koosviibimisest täit rahuldust. Melly püüdis saada jagu oma... mitte just vaenulikkusest, vaid pigem piinlikkusest, mida ta tunnetas Charlesi seltskonnasõprade puhul, kuid ei saanud lahti tajumusest, et need vaatavad teda ülalt alla. Vahest ehk tegid tema abiellumise asjaolud ta haavatavaks, kuid igatahes tundis ta end nendel rahvarohketel koosviibimistel, mida siin kõik kordamööda korraldasid, alati pelglikult.

"Aga siiski," jätkas Charles juba teistsugusel toonil, mis tähendas – mees tahab, et Melly tema arvamusega arvestaks, "tahaksin, et sa minuga kaasa tuleksid. Seal on ka David. David ju meeldib sulle?"

Jah, David meeldib, aga tema naist ta ei talunud, peamiselt vist seetõttu, et see pagana Fabienne igal võimalikul juhul end Charlesile külge haakis. Puudutas teda, naeratas, paitas ning litsus ligi, nagu otsiks kaitset, mida talle tegelikult üldse tarvis ei olnud. Ta oli juba üle neljakümne, kuid käitus nagu kuueteistkümnene plika. Ta oli nagu loodud selleks, et lükata ümber kujutlus prantslannadest kui maailma kõige elegantsematest, võluvamatest ja seksikamatest naistest. Melly oli näinud rohkesti keskealisi naisi, kes nägid välja hoopis veetlevamad, kui nende nooremad kaaslased, ja seda tänu aastatega omandatud kogemustele ja enesekindlusele. Fabienne'i kohta aga ei käinud see vähimalgi määral, ent vaatamata heale inimestetundmisele ei märganud Charles seda, mida nägid kõik teised. Fabienne oli sündinud rahurikkujaks.

Kui ta nüüd järsult keelduks, läheb mees muidugi üksinda ega ütle talle sõnagi, kuid tema naeratus minetab soojuse, mida Melly väga vajab. Ei, ta ei arvanud, et Charles käitub niiviisi sihilikult ja tõenäoliselt ei märka kõrvaline inimene midagi, kuid tema teab seda kindla peale.

Melly sundis end naeratama ja noogutas pead.

"Hüva, ma lähen. Mis kell?"

"Pärast seitset. Tänan. Ma saan aru, et sul ei ole kerge, Melly, aga sul tuleb harjuda..."

"...seltskonnas käima," lõpetas naine tema eest. "Saan aru ja seepärast püüangi. Ainult et siin on hoopis teistsugune elulaad ja see erineb väga palju harjumuspärasest..."

"Suurepärane näide tüüpilisest brittide kombest lõpuni ütlemata jätta," vastas Charles naerdes. "Mõistagi

võib Backfordi üksnes suure pingutusega nimetada peente kommete keskuseks." Mees toetus toolileenile ja kattis näo alaosa käega, nagu hoiaks tagasi esilekippuvat naeratust. "Oleks huvitav kuulda, kuidas nad seal meie abiellumise üle keelt peksavad," sõnas ta mõtlikult.

"Noh, tõenäoliselt räägivad, et sain selle, mida väärin. Mida veel võiks öelda tüdruku kohta, kes sidus oma elu avantüristiga."

"Ah vaat kelleks nad mind peavad – avantüristiks?"

"Üldiselt jah." Melly ei tahtnud öelda, et reeglina piirneb sõna avantürist sõnaga alatu. Ta ju teadis, et see on vale.

Charles tegi püüdlikult näo, nagu talle isegi meeldiks halb kuulsus, ning kummardus ettepoole.

"Aga veel? Kärnaseks lambaks? Lurjuseks? Kindlasti ütlevad nad: "See tüüp lõpetab kindla peale halvasti." Näen sinu näost, et sattusin täppi. Muidugi ei saa välistada, et ühel ilusal päeval lähevad nende ennustused täide, kuid ma ei taha sind endaga koos kuristikku tõmmata. Sina, Melly, väärid paremat saatust."

"Jäta järele!" nõudis naine järsemini, kui oli kavatsenud. "Ei maksa nii rääkida," lisas ta juba rahulikumalt.

"Jah, aga kui sa ei oleks tulnud Douville'i vanaisa hauda otsima... kui sa..."

"Kui ja oleks!" katkestas Melly kindlalt. Sest nad mõlemad teadsid, et ta saabus hoopis teisel põhjusel. Charles võib perekonnarahu nimel teha näo, et usub seda lugu, aga naine teadis, et hingepõhjas arvab ta teisiti. Melly arvates vältis ta teravaid nurki, nagu muide ka tema ise, et säilitada nende abielu.

Melly tabas endal mehe pilgu ja sundis end naeratama.

"Sa ei ole ju mulle midagi peale surunud. Keegi ei sundinud mind... sel päeval sind lohutama. Peale selle võisin ju jätta tunnistamata, et sina oled lapse isa..."

"Seda küll, aga sa tunnistasid. Üksnes jumal teab,

miks sa seda tegid. On vist raske leida meest, kes kõlbaks isaks minust vähem. Ja ka abikaasaks. Aga siiski – kui sa ka ei oleks öelnud, oleksin hiljem nagunii teada saanud, et kannad minu last."

Kas ta pahandanuks? Jah, Melly teadis seda ja ei lasknud selle üle mõtlemast, et ta vastutuse enda peale võttis. Ta tahtnuks väga mehega kõige üle avameelselt aru pidada, kuid kuna ta tundis end süüdlasena, näis talle, et see on võimatu. Aga ehk on nii rahulikumgi.

"Huvitav, kuidas sa oleksid sellest teada saanud?" küsis Melly muretust teeseldes. "Sinu sidemed Backfordiga olid katkenud ja sa teadsid, et mul ei olnud puudust sõpradest, kellest igaüks võinuks isaks saada..."

"Ma ei hakka vaidlema, kuid nüüd on hiireke lõksus. Sa vist oleksid pidanud tegema parema partii," sõnas Charles mulates.

"Seda küll," nõustus naine, "kuid kardan, et ülikorrektne abikaasa oleks mind üsna pea ära tüüdanud. Kas sa ei leia sama?"

"Noh, aga kätt südamele pannes – kas sul ei ole mõnikord tulnud tahtmist igavleda?" küsis mees hiilivalt. "Näiteks teada, kus ma öösiti viibin. Mõnikord ka päeviti. Kas pole tõsi?"

"Aga siis ei oleks sa võitnud pokkeriga seda maja, mina ei oleks tutvunud Jean Marciga ja oleksin jäänud ilma võimalusest näha Ameerika filmifestivali osalisi."

"Jäta järele. Ära vigurda. Oleksid saanud neid nagunii näha. Nad korraldavad siin oma festivale igal aastal."

"Aga siis ei olnuks mul au viibida nende hulgaks külalisena," ei jätnud Melly järele. "Pealegi kogu ümbruskonna kõige kadestamisväärse poissmehe käevangus. Räägi mida tahes, aga mulle meeldib olla ratsahobuste ja kasiinode omaniku ning lisaks veel kuulsa purjetaja naine."

"Leidsid ka kuulsuse!" Charles tegi naljaka grimassi.

Melly ei andnud alla.

"Noh, siis tuntud inimese."

Vaadates tema mehelikult ilusat nägu, samal ajal kui Charlesi pilk oli sihitud lauaplaadile, arutles Melly veel kord selle üle, kui sügavalt ta kahetseb oma arutut tegu. Võib-olla tegi mees liiga riskantse panuse ja kaotas? Vahest ehk lootis ta, et neiu talle ära ütleb? Mees ei tunnistaks seda mingi hinna eest, isegi siis, kui temalt otsesõnu küsida. Ometi teadis Melly täpselt, et Charles kavatseb oma elu ümber korraldada. Mees ei teinud saladust sellest, et naisevõtt ei kuulunud tema plaanidesse. Järelikult sattus tema samuti lõksu, mille nad mõlemad endale üles seadsid.

"Sinu kaotus ei ole võrreldav minu omaga," lisas naine vaikselt, lootes kuulda, et see ei ole nii. "Sa kaotasid valikuvabaduse."

Charles tõstis pilgu, otsekui lükkas eemale tarbetud mõtted, ja muigas:

"Millisest vabadusest sa räägid, Melly? Vabadusest valida naisi? Sa oled kuulnud liiga palju keelepeksu. Naised on mulle alati tähendanud hoopis vähem, kui sellest lobatakse. Naised võivad mulle meeldida, mulle meeldib nende seltskonnas ja ma ei hakka eitama, et olen paljudega maganud, ent minu arvates on lood, mis sulle ette lauldakse, tugevasti liialdatud ja mis peamine – ma ei tunne end seotuna. Mulle meeldib olla sinu mees. Kas sa ise seda ei näe?"

"Oled kindel?" küsis Melly üle, arvates, et Charles silmakirjatseb.

"Täiesti kindel. Pealegi – kui oled abielus, on sul alati ettekääne ära aurata, kui keegi sind ärritab, ning tüütutest daamidest lahtisaamiseks." Need sõnad tegid talle nalja, kuid ta jätkas hoopis tõsisemalt: "Ainus asi, mida ma kardan, on sulle haiget teha, sest olen loomult lõhkuja. Sa ju tead, Melly, et olen alati sihuke olnud. Pean alati

tunnetama ohtu, heitma maailmale väljakutse. Ma pean alati kontrollima oma võimalusi, tunnetama võidutahet. Teen kõik, mis võimalik, et tagada sulle ja lapsele muretu elu, et hiljem, kui peaks midagi juhtuma..." Charles võpatas kergelt, kuid kogus end kiiresti ning ta meeleolu muutus taas. "Mida me täna teeme? Lähme lapsevankrit valima?"

Melly püüdis vabaneda süngetest mõtetest, mille mehe sõnad esile kutsusid, ja raputas pead.

"Ei. Ärgem hakakem saatust proovile panema. Ma ei tahaks osta vankrit või voodit ega üldse midagi kuni viimase kuuni."

"Noh, sinna on aega veel terve igavik," vaidles mees vastu.

"Mingid kaheksa nädalat. Need lendavad kiiresti mööda."

"Ma saan aru, aga tahaksin teha midagi juba praegu," ütles Charles lõbusalt. "Lastetuba! Valida talle igasuguseid asjakesi..."

"Disainida?" naljatas Melly.

"Aga miks ka mitte disainida?" Ta vaatas lauale, nagu oleks selle linalt nähtamatuid jooniseid. "Pean tunnistama, et kardan pisut," ütles ta äkki lihtsameelselt. "Ma ei oska end kujutleda isana. Ei tea, kas saan hakkama."

"See-eest mina tean," vastas Melly. "Sinust saab hooliv, kindel ja lõbus isa. Mida võib veel lapsele soovida?"

"Minu arvates seda, et isa oleks alati tema kõrval." Charles hüppas püsti nii kiiresti, et naine ehmus. "Ma pean kellegagi tallide asjus rääkima. Tulen paari tunni pärast tagasi ja siis lähme jalutama."

Ukse lähedal pööras ta ümber ning vaatas Mellyle keskendunult otsa.

"Sa pead ju täna kliinikusse minema."

"Jahah, aga pärast kella kaht."

"Hüva. Ma jõuan tagasi hoopis varem."

Mellyl ei olnud enam isu. Ta nõjatus toolileenile ja ohkas nukralt. Oh, Charles! Melly märkas, et mehel läheb aina raskemaks näida muretu ja sõbralik, ent kui naise hääletoon peaks reetma rahutust, siis tõukaks ta Charlesi endast eemale. Kui mees aimaks ohtu, siis ta lahkuks. Selles oli Melly kindlalt veendunud. Ta püüdis mitte mõelda sellele, kui talumatu see oleks. Ometi mõistis ta, et vastastikune püüd mitte olla, vaid näida, on määratud nurjumisele.

Melly pigistas peos kõvasti suurätti ja hingas sügavalt sisse, nagu tahaks endalt maha raputada tardumust, mida põhjustasid nukrad mõtted.

Purustamine... Ülemeelikus tõukab meest rumalatele tegudele – kihutama jahiga, lendama suuskadel mäest alla, kusjuures ta valib kõige ohtlikumaid kohti, panna saatus proovile ja oma elu kaardile. Naine ei suutnud mõista, kust tuleb see alaline soov kõndida noateral, korraldada endale arveteõiendusi. Asi ei olnud Lorraini surmas ega Melly raseduses. Riskimisjanu oli talle omane varemgi, ammu enne seda, kui need asjad juhtusid. Mis teda selliseks muutis? Kasvatus? Lapsepõlveaastad Backfordis? Neil mõlemal on saladusi. Tema ei tea mehest kõike, mees aga ei saa õnneks kunagi teada temast kogu tõde. Las ta kahtlustab pealegi, et nende kohtumine ei kuulunud mõistatuslike kokkusattumiste hulka, mida mõnikord ette tuleb, kuid kindlalt ei või ta seda teada. Charles ei võinud arvata, et Mellyl oli täpselt teada, kust võib teda leida, ja et vanaisa haud oli pelgalt mugav ettekääne ilmumaks sinna, kus Charles praegu elab.

Melly viskas suuräti käest, tõusis kohmakalt ja läks väikesele terrassile. Seal seadis ta end sisse tugitoolis, millele alati tähelepanelik Jean Marc oli asetanud padjad, ning vaatas all ärkavat linna.

Charles. Ta võiks muuta naise elu kirkaks, maalida selle üle võluvärvidega. Tema kõrval näis iga teine mees tühise ja igavana. Charles oli olnud tema fantaasia, millest sai tegelikkus. Tema aga seda ei tea, arvab, et naine on kiindunud temasse nagu kindlasse lapsepõlvesõpra. Järelikult tuleb teha nii, et mees ei tunneks end tõsuvõetuna. Juba seepärast, et ilma temata ei väärisu elamist. Ta vajab seda meest oma kõrvale, mees aga vajab vabadust nagu taltsutamatu metsloom, ent kui naisel piisab ettevaatust ja tarkust, tuleb Charles ikka ja jälle tema juurde tagasi.

Melly pilk muutus hajameelseks. Ta kandus mõttes päeva pool aastat tagasi, mil nad sadama lähistel kohtusid. Täpsemini – millal Melly selle kohtumise korraldas. Kuigi, jah, saatus oli sel päeval tema vastu heatahtlik. Aga kui Charles kõigest teada saab? Ei, seda ei tohi juhtuda, mõtles ta hirmuga. Ta ei andestaks naisele petlust.

2

Hommik, millal Melly Prantsusmaale saabus, näis talle nukker – hallis taevas ujusid pilved, tibas tüütut vihma. Öine parvlaev oli üle koormatud ning suhteliselt vabale maanteele jõudes ohkas neiu kergendatult. Teekond Douville'i "Golfi" hotelli möödus viperusteta. Ta pakkis kohvri lahti ning küsis aega raiskamata portjeelt, kuidas pääseb sõjaväekalmistule. Kõigepealt tegu. Tal peab olema alibi.

Kalmistule sõitmiseks kulus kõigest viis minutit. Algul mööda kitsaid käänulisi tänavaid, seejärel piki puude vahel vonklevat külavaheteed. Ei ühtki inimest. Unustus? Ei. Kõik sõdurite hauad olid hästi hooldatud, muru pöetud. Õhukeses vihmamantlis kössitades tõmbas ta kapuutsi tumedatele juustele ja astus autost välja. Sobiv päev kalmistul käimiseks, leidis ta. Pilvist veeres pisaraid. Tema aga ei saanud lahti süütundest, et siiatulek oli pelgalt ettekääne.

Isa oli talle joonistanud väikese plaani ning tal ei tulnud otsida kuigi kaua.

Melly peatus haua juures, tõmbas vihmamantli tihedamini koomale ja vaatas kaua enda ette. Ent ka siin, kivist tahutud risti juures, nägi ta ainult Charlesi. Kergelt muiates kordas ta nime prantsusepäraselt. Ei, ainult mitte siin. See oleks reeturlik sugulaste suhtes.

Tähelepanelikult hauaplaati uurides püüdis ta elustada mälus vanaisa kuju, nägu, mida ta teadis ainult fotode järgi. Mustvalge pilt noormehest, kes sarnanes hämmastavalt tema endaga. Tumedad juuksed, mõtlikud silmad. Ta väärib, et pojatütar teda sagedamini meeldo tuletaks. Vanaisa hukkus, kaitstes kuningat ja isamaad, hukkus tulevaste põlvkondade vabaduse nimel, ja alles nelikümmend aastat hiljem tuli tema, et anda talle kas või tilluke osa oma hingest.

Kaptan David Morland
33 aastane
Vabastaja
6. juunil 1944

Lihtsalt, kurvalt ja – mitte midagi ütlevalt. Kuidas oli sõjas tegelikult? Võib-olla tabas surm teda ootamatult, laskus tema juurde hääletutel tiibadel? Aga vahest ta võitles? Kas ta teadis või ei aimanud midagi? Nüüd ei teda enam kedagi, kes võiks talle sellest rääkida. Lihtsa pealkirja kohal oli ta rügemendi embleem ja isiklik number. Ikkagi rohkem, kui mõnel teisel, ent liiga vähe selleks, et olla pühendatud kolmekümne kahe aastasele mehele.

Melly laskis pilgu üle kalmistu, tõmbus kühmu ja hakkas astuma mööda haudaderidu. Täiesti noored mehed, kelle elu jäi lühikeseks. Ta hakkas hääletult nimetama nimesid nagu tundes, et langenuile on oluline, kui keegi neid mäletab, mitte kõiki korraga, vaid igaüht eraldi.

Enamik oli hukkunud Esimeses maailmasõjas, ainult mõni üksik Teises. Mõne nimi oli jäänud tundmatuks. Kaugemas nurgas paistsid Saksa sõdurite hauad. Ainult nimi ja surmapäev. Ei sooje sõnu ega kibedaid kahetsusi.

Melly tundis masendust ja läks tagasihoidliku värava poole. Kohus oli täidetud. Selle pärast ta tuligi Prantsusmaale. Ta valetab. Neiu ohkas raskelt ja läks auto juurde.

Kus on praegu Charles? Ikka veel Douville'is? Ja kas ta tõesti loodab teda siit leida? Ta võis vastata ainult jah. Ta oli seda lootnud. Lootis vabaneda meeletust igatsusest. Teisiti ei saanud seda tunnet nimetada. Kõik need aastad, mis ta oli olnud Charlesi armunud, püüdis ta sattuda tema lähedusse, ei suutnud olla koos ühegi teise mehega, sest need ei olnud tema. Muidugi ta püüdis. Jumal võib olla tunnistajaks, et ta püüdis. Ta talus peiste ja meestega kurameerimisi, kuid ühelgi neist ei olnud Charlesi naeratust, tema soojust, ei olnud seda vaevumärgatavat kirge, mis vilksatas mõnikord hallide

silmade sügavuses, kirge, mida oli võimatu varjat Rumal ja seletamatu, mis pani häbist lõõmama. Nag kooliplika, kes närtsib oma ebajumala pärast. Vaeva Charles teda kuigi sageli meenutas, ja kui meenutask siis oleks üllatunud, ei, olnuks vapustatud, kui oleks saa nud teada tema meeletutest fantaasiatest.

Melly käivitas auto, sõitis ettevaatlikult konarlikk teed pidi maanteele ning seda mööda alla kesklinn poole. Kinnismõttest hellitatud inimesed oskavad sünd musi ette arvata. Melly uuris hoolikalt linna plaani ja tea dis siis täpselt, kuidas leida sadamat. Ta teadis, igatahe oli kuulnud, et Charles õiendab alati seal oma jahiga

Sadamas pani Melly sõiduki parklasse ning laski kiiresti pilgu üle hinnaliste mänguasjade, mis kõikusi veel, nagu teeksid naljatlevaid kummardusi. Seal olig too, mida ta vajas. Täpselt samasugune, nagu ta oli kodu ajakirjapildil näinud. "Rändtäht". Elegantne, võimas, kiire igati vaimustav, nagu ka pardal seisev peremees. Oota matu kingitus. Ta tundis tuttavat erutust, kui nägi tume daid tuulest sasitud juukseid ning tõstetud soonilisi käsi Mees keeras midagi masti juures, jalad tasakaalu hoid miseks laialt harkis. Sihvakas, ilus, sädelev Charles Revington

Melly vaatas teda pikalt ning püüdis vaigistada võbi nat, mida ta alati seda meest vaadates tundis. Süda melöögid sagenesid. Oli kange tahtmine käituda lapse kombel rumalalt, näiteks minna temast mööda, et Charles teda märkaks.

Oma mõtteid häbenedes suunas ta pilgu kõrvale Seda, mida ta tegi, võis tõepoolest nimetada lapsikuks, pealegi mõttetuks ja naeruväärseks. Melly astus autost välja, lukustas selle kiiruga ning astus aeglaselt mööda laudteed, mis eraldas pikka liivariba supelkabiinidest.

"Hei, Melly! Pea kinni!"

Kui te midagi väga tugevasti soovite, siis lõpuks selle ka saate. Ta sulges hetkeks silmad ja kiirendas sammu,

[illegible] näo, nagu ei oleks ta kuulnud seda tungivat kutset. Melly tangetas pilgu laudteele, mida mööda astusid ta [illegible], ning püüdis säilitada külma verd. Tola. Peatu ometi. Teeskle ükskõiksust. Ei suuda. Soov teda näha ja jalga [illegible] olid võrdselt tugevad. Ta ei oleks tohtinud siia tulla. Ent kui mees talle järele tuleb, võib jääda mulje, et nad kohtuvad juhuslikult.

Sammud tema selja taga muutusid tugevamaks ning lõpuks tundis Melly enda kergenduseks, kuidas tal käest kinni võetakse ja peatuma sunnitakse. Neiu pöördus üllatust teeseldes ja vaatas näkku mehele, kellesse lapsena armus.

Talle vaatasid otsa lõbusad hallid silmad. Päevitunud näol säras sõbralik naeratus.

"Peaksin olema täielik idioot, kui see ei ole sina! Millise [illegible] läbi minu süütu sõbratar meie patusesse kanti sattus?" küsis ta sellisel matkimatul toonil, mis oli teda jälitanud nii kaua, kuni ta end mäletas – ligi kakskümmend viis aastat.

"Noh, paljugi mis..." lausus Melly rahulikult ja imestas, kui hästi see tal välja tuli, ning naeratas. Tal oli tunne, et süda kargab otsekohe rinnast välja, kuid veidral moel kõlasid sõnad nii, nagu ei oleks midagi juhtunud.

"Tere, Charles."

"Tere, Charles," kordas mees. "Ja muud ei midagi, Melly? Sa ei ole põrmugi üllatunud?"

Needes end selle pärast, et ei osanud nagu kord ja kohus üllatust teeselda, valetas ta:

"Ei, ma ei üllatunud. Pigem ei uskunud. Poleks osanud kuidagi arvata, et kohtan siin tuttavaid."

"Seda muidugi," nõustus Charles meelsasti. "Selles seisnebki reisimise võlu. Kunagi ei tea, kus võid kellegagi kokku sattuda. Mul on ääretult hea meel, et kohtusime," lisas ta väga lihtsalt.

Äkki lahvatas ta silmades saatanlik tuli. Ta haaras

neiul õlgadest, suudles teda mõlemale põsele ning andmata aega toibumiseks, tiris ta ainsasse lähemasse lahtiolevasse kohvikusse. Kõik käis nii kiiresti, et Melly ei jõudnud ta puudutust tajudagi. Ta mõtles ainult sellele, et suvel avatakse need klaasuksed, lauad ja toolid paigutatakse välja. Nüüd aga, aprilli algul, mil pealegi puhub jahe idatuul, on kõik aknad eesriietega suletud.

Charles tõmbas jalaga tooli, tõukas Melly kergelt istuma ning võttis istet tema vastas.

Neiu kuulas kadedusega, kui reipalt ta kelneri küsimustele vastas. Siis kergitas ta küsivalt kulme ja küsis Mellylt:

"Kohvi?"

"Kui võib, siis piimaga."

"*Deux cafés-creme, s'il vous plait.*"

"*Grands? Petits?*"

"*Grands. Merci.*" [1]

Kui kelner oli läinud tellimust täitma, jätkas Charles küsitlemist.

"Niisiis, mis sind Douville'i tõi? Võiduajamine? Need algavad alles augustis. Võib-olla golf? Jahid? Kasiinod?"

Ikka veel päriselt uskumata, et tema vastas istub tõesti Charles, keerutas Melly sõrmede vahel kellestki maha jäänud suhkrupakipaberit. Ta vaatas meest alt üles ning pea hakkas kergelt pööritama.

"Ei arvanud ära. Sõjaväekalmistu."

"Sõjaväe... Oo!" Charles noogutas mõistvalt. "No muidugi, sinu vanaisa. Sa otsid tema hauda?" Neiu üllatust märgates ta naeratas. "Mäletan, su isa rääkis ükskord mulle, et vanaisa oli sõjas ja langes Normandias dessandipäeval. Ja kuidas edeneb?"

"Ma teadsin, et kalmistu asub Tourgeville'is. Tuli ainult kohale tulla. Võimud olid väga vastutulelikud, kui ma

[1] Kaks kohvi koorega. –Suured ? Väiksed? –Suured. Tänan. (pr. k.)

Inglismaal nende poole pöördusin. Nad isegi pakkusid, et toimetavad mind siia."

"Aga sina eelistasid tulla omal käel?"

"Jah. Tulen parajasti kalmistult."

"Seepärast oledki nii mõtlik, ning küüniline Charles Revington tallas su pühalikud tunded oma sajakiloste saabaste alla."

Melly, kes tundis taas süümetorget valetamise pärast, vastas:

"Pole vaja vabandada. Pealegi võiksin sind nimetada ükskõik kuidas, aga mitte küüniliseks. Jäin ainult pisut mõttesse ja muud ei midagi."

Mees võttis ettevaatlikult ta sõrmede vahelt pakkepaberi ning suudles ta sõrmeotsi.

"*Friste,*[1] nagu ütleksid prantslased. Kas jõudsid juba vaadata dessandipaika?"

"Veel ei ole." Ei oleks vist maksnud rääkida, et ta saabus alles täna hommikul.

"Sa pead selleks kindlasti aega leidma. Seda peab nägema. Ja veel ameerika kalmistut Saint-Loraine'is. Seal võtab vee silma. Aina ristid. Langenuid ei jõua üles lugeda."

"Lähen kindlasti sinna." Ta vaatas kelnerile areldi otsa ja sõandas öelda *merci*, kui võttis temalt kohvitassi, ning hakkas hoolikalt sinna suhkrut segama. Ta oli kibelenud Charlesi otsima, kuid nüüd, kui mees istus ta vastas, tundis Melly end kohmakana, häbelikuna ja ebahuvitavana.

"Kas tulid üksinda?"

"Jah."

"Noh, siis pean sind kas või lõunale kutsuma."

"Ei, ei!" hüüdis neiu äkitselt kartma lüües. "Sa ei pea üldse seda tegema."

"Ma tean, et ei pea," vastas mees naerdes, "aga ma

[1] Kurb (pr. k.)

tahan. Ühtlasi räägid mulle, mida tehakse kodukandis. Sa oled ju jäänud Backfordi? Sellesse vanasse kuulujutupessa?"

Melly noogutas. Ta tundis end saamatu provintslannana.

"Oled ikka veel kodus?" päris Charles edasi.

Neiu tahtnuks meelsasti rääkida, et elab nüüd teisiti, hoopis vabamalt, olla reibas ja köitev vestluskaaslane, kuid suutis üksnes veel kord pead noogutada.

"Ma vist ei ole piisavalt energiline, kuid ma tunnen end seal hästi."

"Pole mõtet end õigustada," lausus Charles leebelt. "Ega siis kõik ole loodud seiklusteotsijateks."

Mees rüüpas kohvi, naeratas nii, nagu oskas üksnes tema, ja küsis:

"Mind vist peetakse seal ikka veel parandamatuks lurjuseks?"

"Kardetavasti jah. Oodatakse, kuni sinuga midagi juhtub, et siis üksteisele öelda – seda oli juba ammu oodata."

Charlesi mõtted näisid rändavat kusagil kaugel ja Melly arutles selle üle, kas tal on üldse tarvis teada, mida tema kohta räägitakse. Küllap oli talle ükskõik. Igatahes oli ta pealtnäha kõigega rahul. Noormees lahkus nende linnast aastat viisteist tagasi, kuid aeg-ajalt sai Melly temaga kokku. Ta käis neiu venna matusel ning aeg-ajalt sõpradel külas. Tõsi küll, sellest, millal ta Charlesi viimast korda nägi, sedagi viivuks ja eemalt, oli möödunud aasta ning vahest tingis see terava vajaduse temaga kokku saada.

"Sina vist enam meie mail ei käi?"

Melly teadis, et Charles oli lakanud Backfordis käimast, et tema sõbrad olid igasse kanti laiali läinud, kuid eelistas siiski küsida. Ta kartis, et mees võib ta kinnismõtet taibata.

Charles aga kuulas teda tähelepanelikult ja raputas pead.

"Aga kas sina kirjutad ikka veel lasteraamatuid?"

"Seda küll."

"Ja enam ei taha saada halastajaõeks?"

"Ei taha," vastas Melly naeratades. Ta mäletas oma nooruseõhinat ja seda, kuidas Charles teda selle pärast narritas.

"Mis siis ikka. Kui kutsetruudus väärib auhinda, siis saad sina kõige suurema. Kas sind ikka veel ei avaldata?"

"Miks siis nii? Muidugi, kui öelda, et olen saanud rikkaks ja kuulsaks, siis oleks see liialdus, kuid minu raamatuid ostetakse," ütles Melly mitte päris ilma uhkuseta.

Charles rõõmustas ilmselt ta edu üle.

"Õnnitlen! Millise nime all sa oma raamatuid avaldad? Ehk olen sinust kuulnud?"

"Ei usu."

"Palun ütle," käis Charles peale. Ta näis tõesti asja vastu huvi tundvat. Teesklemata heasoovlikkus muutis ta veelgi veetlevamaks.

Teades, et Charlesil ei ole tarvis lisaseletusi, sõnas ta mõninga pingutusega:

"Donny."

"Ahaa." Mees noogutas mõistvalt. "Venna mälestuseks."

"Jaa."

"Kuidas vanemad end tunnevad? Kas nad on pisut toibunud?"

"Väliselt nagu oleksid, kuid üldiselt ei, tegelikult mitte." Melly häälest kostis kurbust, mida ta ei suutnud varjata.

"Kas seepärast jäidki koju?" küsis Charles osavõtlikult.

"Osalt küll. Iga kord, kui teen juttu sellest, et tahaksin hakata elama omaette ja endale korterit otsima, ei ütle nad midagi, ent nende ilme muutub nii kurvaks, et mul ei jätku südant endale kindlaks jääda."

"Suuremeelne Melissa."

Nendest sõnadest kergelt kühmu tõmbunud neiu jõi oma kohvi lõpuni. Ei, ta polnud päris kindel, kas ta ikka

on vanemate vastu piisavalt hea. Võib-olla ei jätku tal lihtsalt julgust. Tal ei olnud põhjust tunda end süüdlasena, ent iga kord, kui ta nimetas kodunt lahkumist, hakkas ta südametunnistus kripeldama. Huvitav, kas ta siis, kui oleks siiski julgenud ja ta elu kujunenuks teisiti, oleks Charlesist nii suurt puudust tundnud? Ausalt öeldes ei olnudki tal erilist tahtmist end uutes oludes proovile panna. Lihtsalt mõnikord läks talle kohusetunne vanemate vastu koormavaks. Ka raha ei etendanud selles päris viimast osa. Pärast Donny surma kaotas isa täielikult huvi töö vastu, tulud kuivasid kokku ja tema abita olnuks neil raske ära elada. Osalt põhjustasid ta kojujäämise ka mälestused vennast. Nüüd suutis ta mõelda Donnyst rahulikult ja armastusega, ilma selle südamevaluta, mida enam kui kümme aastat tagasi põhjustas tema surm. Rumal, mõttetu surm. Inimene lihtsalt komistas, kukkus, lõi end ära ja ahmis endasse vett lombist, milles oli seda kõigest pahkluuni ja millest saanuks üle kuiva jalaga.

Püüdes kurbadest mõtetest jagu saada, kõnetas ta Charlesi võimalikult muretult:

"Kes sa siis praegu ikkagi oled? Noh, peale avantüristi. Ah?"

"Mul on tegemist üle pea." Charles põikles otsesest vastusest kõrvale. "Mul läheb päris hästi."

Melly täheldas, et seda võib otsustada juba ta spordijaki järgi. Kõige järgi otsustades ei riietunud ta mingis odavate rõivaste kaupluses.

Edasised katsed temast midagi lähemalt teada saada katkestas naise ilmumine, kes näis Mellyle kuidagi tuttav. Daam oli pikk, heledapäine ja veetlev. Ta peatus Charlesi selja taga ning säras lustakusest ja elurõõmust. Naine asetas sõrme huultele, mis pidi Melly arvates tähendama vaikimispalvet, hiilis varvastel nende laua juurde ja kattis kahe peoga Charlesi silmad.

Mees haaras tugevate kätega ta randmeist, vabastas silmad, pöördus ja vaatas talle otsa.

"*Bonjour, madame.*"

"Ma sulle näitan bonjouri! Sa oled vastutustundetu tüüp, Charles! Kuhu sa kadusid? Miks sa minu poole õhtusöögile ei tulnud?"

"Ei olnud üldse aega," nähvas mees ja Melly märkas, et ta vidukil hallide silmade pilk muutus valvsaks. Võib-olla tahtis ta tundmatule märku anda, et see ei läheks liiga kaugele? Sellisena ei olnud neiu teda veel näinud ja ehmus äkki oma soovist teda üles leida. Tema ees ei olnud enam poiss, vaid kogenud, kõikenäinud, rikas ja enesekindel mees. Ta oli loonud oma elu enda kätega ega sarnanenud enam ta kooliaegse sõbraga.

"No selge. Ma isegi tean, miks." Naine puhkes naerma ja see naer tõi Melly tegelikkusse tagasi.

"Ma ei kahtlegi, et tead."

Naine tegi talle grimassi, naeratas Mellyle ning ruttas tagasi teda väljas ootavate kaaslaste juurde.

Huvitav, millest nad rääkisid, arutles Melly, saates pilguga efektset blondiini. Oli Charles koos mõne naisega? Või jahil? Küsida ta ei julgenud.

Lõpuks pöördus ta taas Charlesi poole, vaatas talle otsa ja lausus:

"Ta sarnaneb pisut ühe näitlejaga..."

"Alison Marx," vastas mees. "Jah, sa ei eksinud."

"Oo-hoo," venitas neiu mõningase kadedusega. "Sa liirled kõrgseltskonnas."

"Kõrgseltskonnas?" kordas Charles mõtlikult. "Oh ei, nad on kõige tavalisemad inimesed. Mõni neist on väga tore. Sa peaksid tulema järgmisel korral siia septembris. Siis kogunevad kõik filmifestivalile." Mees märkas, et Melly hakkas muretsema, ja seletas: "Ameerika filmifestivalile. See korraldatakse siin igal aastal. Tahad sellele minna? Ma hangin sulle piletid."

"Mulle? Ei, jumala pärast, seda ei ole küll tarvis!" keeldus neiu, teadmata isegi, miks.

"Oled kindel? Vaata ette, ma võin sulle ka kutse muretseda. Suhtled pisut rikaste ja kuulsatega... Ei, mitte nii." Ta raputas pead. "Seltskonnalõvide hulka ilmub vaga talleke." Seekord lisas mees täiesti tõsiselt: "Kardan ainult, et selline seltskond võib sind pahandada pisarateni. Säherdune publik ei ole sulle meele järele, Melly. Igaüks tegeleb ainult iseendaga." Vallatu sädelus ta silmis võis näidata, et viimane märkus paneb neiu ümber mõtlema.

Ootamatu välisukse kolksatuse peale pöördusid mõlemad. Hallipäine, tuultest pargitud näoga mees peatus ukse juures ja vaatas Charlesi poole meeleheidet täis silmadega.

"*Qu'est – ce qu'il ya?*"[1] küsis Charles kulmu kortsutades.

Mees läkastas välja prantsuskeelsete sõnade voolu, millest Melly eristas ainult nime Lorain.

Charles lükkas tooli järsult eemale ja ruttas mehe juurde, nähtavasti mingi juhtumi üksikasju selgitama.

Melly asetas lauale mõne frangi kohvi eest, tõusis otsustavalt ja ruttas sadamasse kiirustavatele meestele järele. Midagi pidi olema juhtunud. Aga mis?

Kaldal juba salkles inimesi, kes arutlesid ärevalt juhtunu üle. Melly nägi, kuidas Charles ja ta kaaslane trügisid võimuesindaja juurde ja hakkasid teda küsitlema. Charles langetas pea, pistis siis käed taskutesse ja suunas pilgu avamerele.

Sel hetkel võinuks ta vaikselt lahkuda, sest teadis, et mees oli ta täielikult unustanud, kuid tal polnud tahtmist lahkuda ega ära sõita. Ta lähenes ettevaatlikult Charlesile ja küsis vaikselt:

"Kas midagi on juhtunud?"

Mees pöördus järsult ja vaatas talle otsa sellise

[1] Mis nüüd? (pr. k.)

pilguga, nagu ei tunneks teda kohe ära. Siis ohkas ta raskelt ja koondas vaevaga neiule tähelepanu.

"Melly, pagana pihta, anna mulle andeks..."

"Ära mängi lolli. Räägi, mis juhtus."

"Midagi Lorainiga, tema jahiga. Näib, et sellele sõitis otsa glisser, aga me ei tea üksikasju, sest päästjad on veel merel." Mees vaikis ja lisas siis pigem iseendale: "Temaga ei juhtu midagi, ta on visa hingega nagu kass." Siis sulges ta silmad, nagu vaikselt palvetades.

"Charles," sõnas ta kaaslane vaikselt, võttis tal käest kinni ja osutas vetelpäästealuse poole, mis lähenes aeglaselt sadamale. Melly nägi, kuidas Charlesi silmis võitlesid lootus ja meeleheide.

Esimesena astusid kaile mees ja naine. Naine nuttis hüsteeriliselt, linavalge mees võbises. Peale nende väljusid ainult sinises mundris mehed. Charles ja ta kaaslane astusid tolle juurde, kes näis olevat ülemus. Melly nägi, kuidas mees pead raputas.

Tundes end abituna ja haiglasena jälgis neiu, kuidas valge linaga kaetud laip kanderaamil välja kanti ja kividele asetati, kuidas Charles põlvitas, lina kergitas ja sõbrale näkku vaatas ning seejärel nagu juhmilt seisis, kui kanderaam taas üles tõsteti ja kiirabiautosse kanti.

Mees, kes oli esimesena toonud halva teate, järgnes kanderaamile ning jättis Charlesi seisma üksinda, muserdatuna ja valust tummana.

Neiu süda kiskus haledusest kokku. Ta astus tasa mehe juurde, võttis tal käsivarrest kinni ja surus hellalt enda vastu.

"Ma pidin temaga kaasa minema," ütles Charles tuimalt. "Ma kavatsesingi, kuid tahtsin enne lõpetada "Tähe" otsade kinnitamise. Kui olnuksin temaga kaasas..."

"Kui oleksid temaga kaasa läinud, võinuksid sattuda tema kohale."

"Mina? See ei oleks kuigi suur kaotus. Kellele mind

tarvis on? Aga Lorain... Oh issand!"

Charles vaatas ringi ja heitis põlgliku pilgu jõugule, kes ikka veel ärutatult juhtunut arutas. Mees pigistas hambad kokku, tõmbas silmad pilukile, haaras neiu õlast ja sõnas järsult:

"Lähme siit minema, enne kui lehemehed kohale tor mavad."

Mees tiris ta kiiresti mööda liivast rada laiale tänavale, mis viis suure mitmekorruselise maja juurde, tõukas ta algul fuajeesse, seejärel lifti ning vajutas kolmanda korruse nupule. Charlesi pilk püsis ühes punktis, nagu ei märkakski ta kaaslast, kuni uksed avanesid.

Melly jõudis vaevalt märgata, et trepikoda oli kaetud kalli rohelise vaibaga, kui juba oli vasakult viimase ukse juures. Korter number 301. Charles pistis võtme lukuauku, vabastamata Melly kätt, ning tõmbas ta sisse. Lõpuks laskis ta neiu käe lahti, astus läbi väikese esiku ja avas toa ukse. Melly järgnes talle pikkamisi ja nägi, kuidas ta suures võõrastetoas prantsuse akna lahti kiskus ja kiiresti rõdule astus. Seejärel läks ta ikka veel sõnatult baarikapi juurde.

Melly ei teadnud, kuidas teda aidata. Ta uuris kööki, keetis kohvi ja tegi võileibu. Charles ei puudutanud üht ega teist, see-eest täitis hetkega tühjenenud klaasi, seisis vaikides akna juures ja vaatas sadama poole.

Melly mõistis, et ta ei leia vajalikke sõnu mehe piinade kergendamiseks. Ta leidis, et parem on Charlesi mitte puudutada, vaid lasta tal oma kaotusevaluga harjuda. Neiu tõmbas end tugitoolis kerra, vaatas teda ja ootas. Ootas, kuni teda vajatakse. Vajatakse ta õlga, et sellele najal nutta, vajatakse ta kätt, et sellele toetuda.

Alles siis, kui punetav taevas oli muutunud täiesti mustaks, ohkas Charles venivalt, sulges ettevaatlikult akna, pöördus, heitis neiule kiire pilgu, läks siis kindlal sammul lüliti juurde ja süütas valguse.

"Aitäh," sõnas ta lihtsalt. "Minuga on kõik korras."

"Jah," nõustus Melly ainult selleks, et üldse midagi öelda.

Charles istus kreemikale nahkdiivanile ja hakkas klaasi käes pigistades rääkima. Rääkis Lorainist, nende sõprusest ja sellest, mida nad koos tegid.

"Ta oli mu sõber," lõpetas ta rahulikult. "Väga hea sõber." Mehe nägu moondus valust nii, et Melly tundis, kuidas talle pisarad silmadesse kipuvad.

Charles pani klaasi ettevaatlikult põrandale, tõmbus küüru ja langetas näo põlvedele.

Melly tõusis liigseid sõnu tegemata, istus mehe kõrvale, pani talle käe ümber, liibus ta vastu, pani pea ta õlale ja hakkas teda sõnatult äiutama.

"Ära mine ära," palus Charles kähedalt.

"Ei lähe. Olen nii kaua, kui sa soovid."

Nad istusid nii väga kaua, kuni lõpuks Melly viis ta magamistuppa, aitas tal lahti riietuda ja seadis end liigsete sõnadeta ta kõrval õdusalt sisse.

"*Madame? Madame!*"

Naine ohkas, kortsutas kulmu ja vaatas üllatunult Jean Marci pole.

"Teile on telefon, *madame*. Teie ema."

"Ema? Ahaa. Hüva, aitäh."

Mehe ilmumisest segadusse sattunud Melly tõusis vastumeelselt. Meenutused sellest ööst, kui ta oli Charlesiga koos, tunglesid ikka veel ta mälus, ja hetkeks ta isegi pahandas selle pärast, et tuleb naasta tegelikkusse. Jah, võib-olla jääb mälestus nende tookordsest lähedusest ainukeseks, mis tal on. Midagi muud ta ei väärigi, sest sel ööl otsustas ta ise jääda. Ei, ta ei juhindunud ainult sõprustundest. Tal oli egoistlik soov olla mehega koos.

Melly ohkas veel kord kurvalt ja järgnes Jean Marcile.

3

Melly lõpetas täiesti sisutu kõne, mille jooksul ta kinnitas mitu korda emale, et tunneb end väga häst ning teatab talle kindlasti läbivaatuse tulemustest, ja pani toru ära. Vaene ema – istub nagu kinninaelutatul Inglismaal, samal ajal, kui ta ainus kiindumus, tema tibuke, tema Melly viibib Prantsusmaal, pealegi rase dana. Ta püüdis ikka veel Mellyt keelitada, et ta lähek sünnitama Inglismaale. Prantslased ei äratanud temas usaldust. Tema arvates ei ole Prantsusmaa haiglad pii savalt puhtad ja sealne söök ei sobi tütrele. Melly püüdi nagu tavaliselt kinnitada, et Prantsuse haiglad ei jä milleski alla Inglise omadele ja milleski ehk isegi ületava neid, ning söök on siin väga hea. Üldse püüdis ta mitt kurvastada, sest teadis, et eelarvamused prantslast suhtes on pelgalt ettekääne. Tegelik põhjus seisne selles, et ta ei usaldanud Charlesi. Muidugi soovis em taas külla tulla, kuid Melly tegi süümetult näo, nagu e saaks temast aru. Ta oli käinud juba kaks korda ja Melly kartis, et Charlesile ei meeldi ema külaskäik, pealeg siis, kui see tuleb nii kiiresti. Ausalt öeldes ei meeldinu see ka talle endale. Ema hakkab sekeldama ja muretsema püüab teda voodisse panna ja sunnib kindlasti ööseks midagi jalgade alla asetama. Kindlasti ei jäta ta tähele panemata ka seda, et nad elavad Charlesiga eraldi tuba des. Aga vaene isa, kelle ema kindlasti endaga kaas sunnib, hakkab hulkuma mööda maja, tundma end mit tevajalikuna ning ihkab üle kõige naasta koju oma taga sihoidlikku töötuppa, kuhu ta võis inimeste eest varjuda.

"See oli ema?" kostis tema selja taga Charlesi pilkav hääl.

Melly pöördus ja vaatas talle üllatunult otsa.

"Jah. Ma ei kuulnudki sinu tulekut."

"Millal ta tuleb?" küsis mees valmilt.

"Ta ei tule. Igatahes mitte enne, kui..." Melly puhkes naerma ja lisas: "Võid öelda – siis on hästi."

"*Moi?*"[1] imestas Charles. "Ma olen ju väga viisakas, ainult..."

"Hüva, olgu, ärgem sellest rääkigem. Kas leidsid uue talli?"

Charles pani talle sõbralikult käe õlgade ümber, seadis võõrastetuppa diivanile ja istus naise kõrvale.

"Ei. Ajasin peremehega pikalt juttu, kaalusin kõik läbi ja otsustasin, et ei muuda esialgu midagi."

"Miks?" küsis Melly ettevaatlikult. Ta tundis oma mehekest juba piisavalt hästi taipamaks, et talliomanikul on mingeid raskusi, millesse ta Charlesi pühendas, ning see andis talle nõu ega tahtnud oma hobuseid ära võttes ta muresid rohkendada. Kui hädade põhjuseks olnuks saamatus ja laiskus, ei oleks ta peremeest aitama hakanud.

"Saad aru," alustas Charles vastumeelselt, "tal on mingeid probleeme... Mida sa naerad?"

"Lihtsalt niisama," vastas Melly rahulolevalt naeratades. "Räägi edasi."

"Tegelikult polegi midagi rääkida. Otsustasin lihtsalt hobused veel mõneks ajaks sinna jätta. Selleks hooajaks on võistlused lõppenud ja pole kuhugi kiirustada. Kuidas oleks, kui läheksime enne arsti juurde minekut kusagile sööma?"

Teades, et see on mehe soov, Melly nõustus.

"Meelsasti. Kuhu?"

"Quiraud' juurde."

"Suurepärane. Aga kas me sinna sisse pääseme?"

Melly teadis, et linn kubiseb veel festivalikülalistest ja saada laud restoranis oli sama, mis leida äkki kullakang.

[1] Mina? (pr .k.)

"Ära karda."

"Ära karda," õrritas naine, imetledes juba mitmenda korda seda, kuidas Charles oskab leida laua ka siis, kui see teistel korda ei lähe. "Panen end valmis."

Neid võeti lahkelt vastu. Charlesi võeti igal pool ja alati vastu lahkelt ning rõõmsalt. Mees seletas ülemkel nerile, et Melly läheb päeva teisel poolel läbivaatusele ning peab jooma vähemalt kolmveerand liitrit vedelikku. Ilma liigsete sõnade ja imestamiseta ilmus nagu võlu väel tema ette kaks karahvini – üks veega, teine apel sinimahlaga. Charles jälgis kaastundlikult, kuidas ta neid tühjendas, kordagi tualetis käimata.

"Ma pean tänama jumalat, et ei ole sündinud naiseks!" hüüdis Charles, kui nad minema hakkasid. "Kas tõest peab nii palju jooma?"

"Selline on käsk. Muidu olevat monitoris halvasti näha. Ära palun küsi, miks. Ma ei tea. Ma küsisin, kuid ei saa nud millestki aru."

Mees süleles teda hellalt, surus enda vastu ega va bastanud enne, kui nad auto juurde jõudsid.

Protseduur ise kulges rahulikult, ilma keerukusteta. Ebameeldivused algasid hiljem registratuuris, kui Melly sai kaardi.

"Aa, proua Revington," ütles valveametnik, kes ilmsel mäletas, et räägib inglannaga, ja soovis näidata oma võõrkeeleoskust. "Doktor Lafargue," sõnas ta rõhutatult, "ta soovib teid näha, *oui?*"[1]

"*Oui, tres bien*,"[2] haaras Melly ta hääldamisest kinni. "Aga kus? Ja peaasi, milleks?" küsis ta ettevaatlikult. "Varem, kui ma siin käisin, ei kutsunud ta mind enda juur de." Märgates, et naine temast üldse aru ei saa, palus

[1] Kas nii? (pr. k.)

[2] Ja, väga hea. (pr. k.)

ta Charlesilt pilguga abi. Mees tõlkis ta sõnad nii kergesti, et Melly lausa kadestas. Tavaliselt sekkus Charles ainult tema palvel, sest arvas, et võõrkeeli võib omandada üksnes igal võimalikul juhul harjutades. Mehel oli mõistagi õigus, kuid mõnikord tegi see ta elu raskeks.

"Ta ei tea, milleks," lausus Charles muretult. "Võib-olla üksnes korra mõttes."

Mees tänas valvedaami, võttis Mellylt paberid ning saatis teda hoolitsevalt käe alt kinni võttes sünnitusosakonda.

Nad nägid doktor Lafargue'i kohe. Ka tema rääkis inglise keelt ning toonitas sellega järjekordselt inglaste viitsimatust võõrkeeli õppida.

"*Madame, m'sieu*," lausus ta särades, "palun istuge. Tahaksin, et teeksite läbi ultraheliuuringu. Nõus? Nagu ma tean, olete seal juba ühel korral käinud?"

Arst heitis pilgu Charlesi ulatatud pabereisse ja noogutas. "Jaa, möödunud kuul." Ta nõjatus toolileenile ja naeratas naisele sädelevalt.

"Rääkige, kuidas te end tunnete. Selg ei valuta? Peavalusid on?"

"Ei. Mõnikord on spasme, harva ka kõrvetisi."

"Peapööritusi? Nõrkusehooge?"

"Ei."

"*Bien*. Isu on hea?"

"Jah."

"Kas rauapreparaate ja vitamiine võtate?"

"Jah," vastas naine juba kärsitult. "Kas minuga on midagi pahasti?"

"Vaadake, me loodame, et mitte. Oleme isegi peaaegu kindlad, aga..."

Melly ärevus suurenes. Ta leidis Charlesi käe ja surus seda tugevasti.

"Aga mis siis?"

Arst ohkas.

"Teil on vererõhk pisut kõrge. Muretseda ei maksa. Ainu pisut kõrgem, kui me tahaksime. Seepärast oleks hea, ku jääksite mõneks päevaks meile. Lihtsalt kindluse mõttes

"Aga vererõhk on ju ainult pisut kõrgem..."

"Seda muidugi, aga pisut rahu ei teeks teile paha

"Ma ei väsita end kodus üldse ja võin puhata iseg rohkem, kui tarvis," jäi Melly enda juurde. "Aga laps Kas temaga on kõik korras?"

"*Non, non*,[1] laps käitub eeskujulikult."

"Mis siis veel, kui lapsega on kõik täiesti korras...

"Täiesti korras. Palun teid, ei maksa muretseda. Ainus mis meid pisut häirib... vaadake, ta on pisut väike, e kasva nii kiiresti, kui tahaksime. Seepärast oleks soovita tav, et viibiksite pool tundi aparaadi all. Teie enda hinge rahuks. Kui kõik on normaalne, aga ma olen kindel, e on, lähete koju, aga järgmisel nädalal palume tulla vee ühele ultraheliuuringule."

Arst tõusis, ootas, kuni ka külastajad on tõusnud, as tus laua tagant välja ja saatis nad ukseni. Seal naerata ta Mellyle veel kord ja patsutas talle õlale.

"Julgemalt! Olen kindel, et kõik saab normi."

Milleks siis oli tal tarvis seda mulle rääkida, mõtle Melly ja vaatas doktor Lafargue'ile silma, kui too neil ukse avas ja mööduvat õde kutsus. Kas ta tegelikult varja midagi?

"Charles," lausus ta haledalt ja pöördus mehe poole

Charles võttis ta näo pihkude vahele ja lausus hellal

"Palun jäta see närvitsemine järele ja tee nii, nag arst ütles. Mine õega kaasa. Ma lähen veel kord tem juurde ja uurin välja kõik, mis suudan. Mine. Ma tulen sul järele."

Naine noogutas, vaatas õele nukralt otsa, läks kab netti ja heitis kuulekalt voodisse selili. Mida arst silma

[1] Ei,ei (pr. k.)

pidas? Väike? Mis tähendab väike? Ja mida tähendavad sõnad "ei kasva küllalt kiiresti"? Paraku ei osanud õde inglise keelt ning kõik prantsuskeelsed sõnad, mida Melly teadis, lendasid peast minema. Miks tuli talle meelde just see, kuidas küsida, kus on tädi pliiats? Tobe lause nende hulgast, mida õpetatakse koolis. Miks ei võiks lastele õpetada seda, mida neil elus tarvis läheb? Näiteks seda, kuidas küsida lapse suurust.

Melly ohkas kurvalt ja püüdis lõdvestuda. Pinge võib mõjutada lapse südamelööke, seade kirjutab kõik üles ja arst jätab ta kliinikusse.

Kui ta kõhule kinnitati andurid, jäi tal üle ainult kuulata lapse südamelööke ning jälgida ekraanil hüplevaid numbreid. Õde peatus pisut, noogutas rahulolevalt, asetas printerisse pabeririba, patsutas kiitvalt Melly jalga ja lahkus.

Melly sundis end rahulikuks, jälgis ekraani ja soovis kogu hingest, et numbrid jääksid normikohaseks. Kui lapse süda lööb heas rütmis, on kõik korras, veenis ta end püüdlikult. Olgu ta pealegi väike. Väikesed lapsed arenevad sageli kiiremini kui suured. Aga mida mõtles arst sellega, et ta ei kasva nii kiiresti, nagu vaja?

Aga äkki areneb valesti?

Kuuldes, kuidas Charles ukse juures õega räägib, tundis Melly kergendust ja püüdis teha muretu näo. Charlesile peab jäämä mulje, et ta on täiesti rahulik.

Mees vaatas eesriide taha ja naeratas.

"Sa näed välja, nagu üks Frankensteini katsealustest."

"Just nii ma end tunnengi. Mida arst ütles?"

"Üldiselt sama, mida sinulegi." Charles astus voodi kõrvale ja võttis ta käe pihku. "Minu meelest ei ole tarvis muretseda. Nad üksnes püüavad kõike ette näha."

"Nii see vist on," nõustus Melly tänulikult, "aga palun, kui äkki midagi on... ära varja seda minu eest."

"Luban seda. Nüüd aga..."

"Kas sa seda küsisid, miks arst ütles, et ta kasvab

halvasti? Oletagem, et ta..."

"Melly!" katkestas mees. "Kõik läheb nii, nagu ett nähtud. Parem räägi mulle, mis seadeldis see on."

"Sa ju tead. Viimasel korral õde seletas."

"Ma olen unustanud," tunnistas Charles lihtsameelse

Melly oli kindel, et mees ei unusta midagi. Ta üksn tahtis naist ärevatest mõtetest kõrvale juhtida.

"Vasemal ekraanil on lapse südamelöögid, parem minu omad."

"Lint näitab, et kõik on korras," ütles mees, patsut rahustavalt ta kätt, laskis selle ettevaatlikult voodi ling läks vaatama aparaadist välja jooksvat linti.

"Minu arvates on löögid liiga kiired," arvas Melly.

"Sea end tillukese olendi asemele, kelle kuklale o pandud külm ketas," naljatas mees ja osutas nais kõhule asetatud plaadile. "Jäta see pabistamine."

"Hüva. Ma ainult tahtsin..."

"...et arst ei keerutaks," lõpetas Charles tema ees "Tean. Küll on tola!"

Ehmunud Melly küsis uudishimulikult:

"Kas sa talle nii ütlesidki?"

"Muidugi mõista," kinnitas Charles väärikalt, olles ki del, et tema sõnu võetakse kuulda.

"Aga tema?"

Mees pöördus tema poole ja muutus äkki lõbusak Ta laiutas käsi ja kehitas õlgu ning matkis arsti: "*M'sie* ma olen hingepõhjani vapustatud. Ma ei tahtnud üld teie võluvat naist kurvastada. Vastavalt uutele meeto tele tuleb kõik ära seletada naisele, kes valmistub esim korda emaks saama. Seda nõuavad patsiendid ise." Se järel laskis Charles kuuldavale midagi uhh-taolist nin andis edasi arsti pika-laia jutu sellest, kuidas võrrelde "vanade heade aegadega" on kõik halvemaks läinud.

"Aga kui arst kavatseb hakata katsetama uusima meetodeid Mellyl ning ei käitu temaga nii, nagu teda palu

...akse, siis leitakse talle õige pea vahetus," kuulutas Char...es otsusekindlalt.

Naine oli kindel, et see ei ole tühipaljas ähvardus ning arst hakkab vaevalt tegema hoiatust eirates järjekordset viga. Juba enne abiellumist teadis Melly, et Charles ei ärritu ega kurvasta kunagi. Mitte seepärast, et teda miski ei riivanud. Ta lihtsalt ei lasknud end maha suruda, soovis, et elu kulgeks ladusalt. Mees oskas igaühe paika panna. Sellisena võtsid teda kõik, kas lugupidamisest või kartusest. See võimaldas tal takistamatult oma tahtmist saada. Algul hämmastas tema käitumine Mellyt. Võib-olla seepärast, et Backfordis pidasid teda kõik kergemeelseks, heasüdamlikuks, kuid pealiskaudseks. Siin aga avastas naine õige pea, kui kaugel see oli tõest. Järelikult oli ta aastatega täielikult muutunud või alati selline olnud, tema aga ei märganud seda. Lapsearmastus, mis põhines fantaasiamängul, kasvas üle nii sügavaks tundeks, et see teda ennastki hirmutas. Olnuks Charles tõesti tühine inimene, vaevalt oleksid need tunded siiamaani elanud. Võib-olla ei taibanud Melly ise, et ta muutus täiskasvanumaks.

Melly kibrutas mõtlikult laupa ja jälgis, kuidas mees kitsas ruumis ringi liigub, võtab pihku meditsiinibrošüüre, vaatab neid, grimassitab ja asetab tagasi riiulile. Melly kartis, et tal läheb siin igavaks ja tüütuks ning siis häirub rahulik eluvool, mida ta pidas väga oluliseks.

"Kas sa ei võiks minna alla kohvi jooma?"

"Mida?" Charles vaatas talle hajevil otsa, nagu ei taibaks ta naise sõnade mõtet, astus lähemale, kõverdas huuli ja sõnas etteheitvalt:

"Siin pakutakse aparaadikohvi. Kui sa rüüpaksid seda kas või ühe lonksu, siis ei soovitaks sa seda ka kõige kurjemale vaenlasele. Nii et ära hakkagi mulle peale käima."

Melly puhkes naerma ja sirutas talle käe.

"Aitäh, et täna minuga kaasa tulid."

"Kuidas siis teisiti?" küsis Charles ja istus sängi vee
rele. "Sa oled minu naine." Ta asetas laia kämbla Mell
kõhule, sinna, kus oli anduritest vaba koht. "Ja see o
minu laps. Ma pidin ju sinuga kaasa tulema. Kas seal o
Lorain või Lorette?"

Kohe pärast abiellumist küsis Melly, kas Charle
tahaks, et tulevasele lapsele pandaks tema hukkunu
sõbra nimi. Kui tuleb poiss, siis Lorain, kui tüdruk, siis Lo
rette. Tookord näis talle, et mees rõõmustab selle üle

"Oota ainult, äkki on seal mõlemad!" õrritas Melly

"Pagan võtku! Ultraheli oleks seda näidanud. Kas pole?

"Küllap vist," nõustus Melly. Tal oli ükskõik, kas poiss
tüdruk või kaksikud, peaasi, et kõik oleks korras.

"Olen kusagilt lugenud, et kui südamelöögid ei ület
minutis neljakümmet, on poiss, kui rohkem, siis tüdruk

Mees jälgis huviga, kuidas numbrid monitoril tõusi
kolmekümne kuuelt viiekümneni ja langesid jälle kolme
kümne kuuele.

"Kuule, see olend ei ole vist veel lõplikult otsusta
nud, kelleks saada," teravmeelitses ta. "Numbrid muud
kui hüppavad siia-sinna."

"Parem oleks, kui..." Ta ei lõpetanud, sest sisene
õde. Seni, kuni ta aparaadid välja lülitas ja lindilt näitusi
uuris, ei pööranud Melly pilku ta näolt.

Õde vaatas talle heasüdamlikult otsa, noogutas j
ütles "Okay". Kas ta näis olevat rahul graafikuga või om
inglise keelega, seda Melly ei taibanud. Küll aga ei jää
nud tema eest varjule koketne pilk, mis oli ilmselt mõe
dud Charlesile.

Mees esitas õele prantsuse keeles küsimusi ja nei
vastas, kuid Melly erutatud kujutlusvõimele näis, et t
mõtleb enne vastamist liiga kaua.

Charles katkestas ootamatult õde mingi märkusega
Too lahvatas punaseks ja vabastas Melly kiiresti juhtmetes

Charles aitas naisel tõusta ja kleiti kohendada.

"Võime koju minna. Õde ütles, et kõik on korras. Sa
pead tulema järgmisel kolmapäeval."

Kleiti siludes ja asju kotti pannes küsis naine või-
malikult ükskõikselt:

"Miks õde punastas, kui sa temaga rääkisid?"

"Palusin käituda tagasihoidlikumalt ja seletasin, et
olen õnnelik abielumees."

Kas rääkisid tõtt? tahtnuks Melly küsida, kui nad
auto juurde läksid. Oled tõesti õnnelik? Või ainult teesk-
led? Muide, sel päeval oli ta ju endale kinnitanud, et on
valmis rahulduma vähesega. Järelikult pole mõtet kurta
ega saatusega pahandada.

"Mine puhkama," nõudis Charles, kui nad olid koju
jõudnud. "Arst ütles, et vajad rahu. Täna õhtul ei lähe
me kusagile," jätkas ta ja aitas naise voodisse.

"Ei, see ei kõlba," ütles Melly. "Lähme külla, nagu ka-
vatsesime. See on ju lõunasöök, mitte vastuvõtt, millel
tuleb kogu õhtu püsti seista. Pealegi lahutaksin meelt.
Kui jään koju, siis muudkui laman ja närvitsen."

Charles vaatas talle mõne viivu keskendunult otsa
ja nõustus.

"Hea küll. Siis lähme. Aga mitte kauaks. Tuleme varem
tagasi."

Melly lükkas kingad jalast, puges tepitud teki alla
ja seadis end õdusalt sisse. Charles kummardus üle
voodiotsa ja silitas ta sõnakuulmatuid juukseid.

"Maga pisut. Kella seitsme paiku äratan su üles."

"Oleme kokku leppinud. Ja veel, kuule, Charles..." vas-
las Melly hellalt, kui mees juba ukse poole läks. "Aitäh
sulle kõige eest."

"Seda ei ole vaja," sõnas mees kulmu kortsutades.
"Pole tänu väärt."

Melly ärkas sellest, et miski kergelt ta nina kõditas.
Ta krimpsutas nägu ja avas silmad. Voodiserval istus
Charles ja keerutas sõrmede vahel väikest valget sulge.

"Leidsin selle jalutamas käies," selgitas ta. "Kõdita missulg. Kuidas sa ennast tunned?"

"Väga hästi." Muidugi olnuks hoopis parem, kui t võinuks sirutada mehele käed, teda kallistada ja suude da. "Suurepäraselt," kordas ta ja sundis end naeratama

"Ma mõtisklesin," sõnas mees talle otsa vaadates

"Millest?"

"Sinust ja minust. Sa vist arvad, et abiellusin sinug asjaolude sunnil. Ei, ära räägi. Ma tean. Kui ma sinu juu rest ära läksin, otsustasin pisut ringi liikuda, ja tead äkki mõistsin, et tore on olla sinu mees. Mulle meeldi tulla koju teadmisega, et näen sind. Saad aru, see tunn ei tekkinud otsekohe, vaid järk-järgult, ma ei saanu isegi aru, kuidas. Kui arst täna haiglas oma loba ajas tunnetasin äkki, kui üksildane ma oleksin, kui sind e oleks minu kõrval. Olin millegipärast unustanud, e pean end ümber kujundama. Anna andeks, kui olen olnu su vastu jäme või tähelepanematu."

"Aga sa ju ei ole," vastas Melly ja tundis, kuidas t hääl võbisema hakkab.

"Kas tõesti?" Charles muigas kavalalt ja heitis sul öökapile. "Meil kummalgi ei olnud ju lihtne, kas pole tõsi? Me aina keerutasime, kartsime olla need, kes oleme Kindlasti tundsid sedasama, sest varem, Backfordis ei olnud sa nii tasane."

"Võib-olla tõesti," nõustus Melly ettevaatlikult.

"Üldiselt vist mõistad, mida ma öelda tahan. Proovigen õige alustada uuesti otsast peale. Ega sul siin väg halb ole?"

"Mul on siin hea. Vahest ehk võiksin olla õnnelikum aga..."

"Noh, siis on tore."

"Aga sul?"

"Minul?" kordas mees üllatunult, otsekui ei olek seda temalt kunagi küsitud. "Jah. Ma ju ütlesin. Tead ma mõtlesin veel, et mul on aeg muutuda tasakaaluka

maks, saada eeskujulikuks ärimeheks, soliidseks tegelaseks."

"Sa oled niigi soliidne tegelane ja ma ei taha üldse, et sa muutuksid. Sa rahuldad mind täielikult sellisena, nagu oled." Kas Charles arvab tõesti, et naine ei näe, kui palju ta töötab? Et ta üksnes teeskleb *playboyd*. Mängib osa. Või äkki arvab, et naisele on kõik ükskama, peaasi, et mees tagaks talle muretu elu? Ei, see pole võimalik!

"Ega sa tembuta?" Charles vaatas talle lõbusalt otsa ja naeratas vallatult. "Oleme siis kokku leppinud?"

Melly noogutas, kuigi ta silmis vilksatas endiselt rahutus, ja tardus, kui mees algul ta poole kummardus, siis asetas pea ta õlale ja lõpuks sirutas end täies pikkuses ta kõrvale.

"Sina oled teki all ja mina peal. Kas nii jääb alatiseks?" küsis Charles vaikselt.

Melly ei olnud päris kindel, et kuulis õigesti. Ta lebas väga vaikselt. Tahtnuks väga uskuda, et mees rääkis äsja tõtt.

"Aga kas sina tahad, et kõik jääks nii?" küsis ta.

"Ei taha." Charles tabas ta pilgu ja muigas. "Olin tola, kui pidasin end üksildaseks. Nüüd aga ei oska ma oma elu ilma sinuta ette kujutada. Sinuga koos on kerge ja soe, Melly. Sa teed majast kodu." Ta pööras hellalt naise nägu enda poole. "Aga me kannatame pisikese tulekuni. Et oleks rahulikum. Arvan, et suudan oodata. Seniks aga..." Charles pöördus, leidis naise huuled ning suudles pikalt ja mõnuga. Seejärel tõmbus ta tagasi, tõstis pea, vaatas Mellyle silma, ohkas magusalt, pani taas pea ta õlale ja käe ettevaatlikult ta kõhule. "See kõik on nii hea."

Mees sulges silmad, nagu kavatseks uinuda.

"Charles!" hüüdis Melly naeru tagasi hoides. "Me ju pidime külla minema!"

"M-mm," mõmises mees laisalt ja surus end ta külje vastu.

"Oled ümber mõelnud?"

"Ei ole." Charles keeras selili. "Lähme. Mul on tarvis näha Sebastiani ja temaga rääkida. Meie ühisettevõtmise üle. Hüva, seame end valmis. Nõus?"

"No muidugi."

Charles hüppas kergelt jalule.

"Otsin Jean Marci üles. Las teeb meile midagi hamba alla võtmiseks. Ootan sind all."

Ta lehvitas kätt ja läks oma tuppa.

Kas ta sai mehest õigesti aru? Erutusest kergelt võbisedes ristas Melly käed kõhule nagu kaitset otsides. Issand, aita mind, palvetas ta. Äkki näeb ta seda unes? Ta ei olnud julgenud loota, et nende liit võib saada tõeliseks. Naine asetas sõrme huultele, mis ikka veel kuumasid, ja sulges silmad, et mälestus oleks magusam. Ta tahtnuks enamat. Hoopis enamat... Aga pärast seda, kui laps on ilmale tulnud? Et mitte saatust õrritada, loobus Melly mõistatamast, tõusis voodist ja läks end valmis seadma.

Ta käis duši all, jumestas end, avas laiad kapiuksed ja hakkas sisu üle vaatama. "Kleidid tulevastele emadele." Charles ostis neid arutult palju, kuigi naine protesteeris, et ei jõua neid kõiki selga panna, aga kui Charles hoogu sattus, oli talle mõttetu vastu vaidlema hakata. Melly nihutas kõrvale ühe riidepuu teise järel ning valis lõpuks tumesinise siidkleidi, tõmbas selle üle pea ja tundis, kui mugav tal selles on. Kõhule vaatamata nägi ta selles välja väga hea. Kui ta alumisest sahtlist kingi võtma kummardus, ahmis ta kramplikult õhku ja hammustas huult, tundes, kuidas terav valuhoog kõhtu läbistab. Tühiasi, ainult kramp, veenis ta ennast. Ainult kramp. Neid oli varemgi olnud ja pole tarvis aru kaotada selle pärast, mida arst talle kokku rääkis. Melly ajas end pikkamisi sirgu. Valu ei kordunud ning ta tõmbas sügavalt ja kergendatult hinge. Tänu jumalale, kõik läks mööda ja

ta tunneb end jälle normaalselt. Ta asetas käe kõhule ja tundis end täiesti rahulikult, kui laps liigutas.

"Melly!" hüüdis Charles ukse taga.

"Astu sisse. Olen peaaegu valmis." Ta pistis jalad kingadesse ja pöördus ridiküli võtma. "Kõik. Olengi valmis," sõnas ta lõbusalt ja pöördus mehe poole.

Charles vaatas teda kergelt silmi vidutades.

"Mis juhtus?" küsis ta rahulikult.

"Juhtus? Mitte midagi."

"Ära valeta, Melly," sõnas Charles häält tõstmata. "Miski teeb sulle muret. Mis?"

"Mitte midagi. Jumala eest, mitte midagi." Ta naeratas ja asetas käe Charlesi õlale. "Ausõna. Mul oli väike spasm. Nüüd on see möödas."

"Kindlasti?"

"Täiesti kindlasti."

"Me võime koju jääda..."

"Oh ei. Kõik on hästi. Ei maksa muretseda. Sa ju ütlesid, et läheme lõunasöögile ja pole tarvis kogu aeg seista." Endiselt naeratades libistas Melly teise käega üle ta kuuevääri. "Sa ei ole üksnes elegantne, vaid lausa jalustrabav." Laitmatu õhtuülikond istus ta seljas nagu kinnas – ei ühtki volti ega kortsu.

Rahutus mehe silmis asendus kelmikusega ja ta tegi naisele kummarduse.

"Ma pean kasiinost läbi astuma ja seepärast tuli panna smoking. Ega sa vastu ole? Ainult mõneks minutiks."

"Petis!" noomis naine heatahtlikult. "Tood mind koju ja siis mine rahus."

"See on hea õpetus." Charles kõverdas küünarnukki ja ootas, kuni naine tal käe alt kinni võtab.

"Tõld on ees, mileedi."

Ukse avas neile Fabienne. Melly arvas pahaselt, et naine oli nende saabumist märganud ja kargas esimesena välja Charlesi tervitama.

"Kallis!" hüüdis ta teeseldult. Viisakas põsemusi muutus tuliseks süleluseks, kui Fabienne selle käsile võttis.

Melly pani käed puusa. Õhtu läheks vaevalt korda, kui ta käigu pealt perenaise läbi sõimaks, kuigi tal oli raske end vaos hoida. Mellyle vähimatki tähelepanu pööramata tiris see sortsitar Fabienne Charlesi kaasa, soovides ilmselt neid lahutada. Sellest ei tulnud tal midagi. Charles oskas käituda vajaduse korral sama häbematult, nagu perenaine. Ta vabanes osavalt haardest ja pani käe ümber Melly õlgade, nagu tahaks teda kaitsta.

"*Bonsoir*, Fabienne," sõnas ta viisakalt ja sulges enda järel ukse. "*Ça va*?"[1]

Naine kehitas hooletult õlgu, ütles midagi peaaegu arusaamatut ja juhtis nad võõrastetuppa. Nad olid saabunud ilmselt viimastena ja Melly naeratas pisut piinlikult, kui nägi toas nelja tuttavat abielupaari. Charlesile järgnedes tervitas ta kõiki kättpidi. Ta pani imeks, et siin tervitatakse alati kättpidi, isegi siis, kui oldi alles äsja kohtunud. Ta oli kuulnud, mida see tähendab, aga kui käepigistus peab tõesti tõestama, et teil ei ole seljataga käes pussi, siis muretsevad prantslased selle pärast enam, kui teised rahvad, välja arvatud ehk itaallased.

"Mis sapine naeratus see on?" küsis David ta juurde astudes, kui nad olid söögituppa astunud. "Ja lubage teile öelda, et õilmitsete nagu imelill."

"Luban ja tänan."

"Nüüd aga palun seletada, miks te naeratasite?" käis David peale, nihutas talle tooli ja istus ta kõrvale.

"Niisama. Mõtlesin jalgadele," naljatas Melly.

"Konkreetsetele või jalgadele üldse?" ei jätnud David järele. "Märgite tulevasi ohvreid, Melly? Huvitav, kellest saab esimene? Minu kallist abikaasast?" Ta jälgis huviga Melly reageeringut ja rõõmustas nähes, et noor naine

[1] Tereõhtust, Fabienne. Kuidas käsi käib? (pr. k.)

sattus segadusse. "Kas arvate, et mina ei tea, kuidas ta suhtub teie mehesse? Arvate, et ma ei näe ega kuule midagi? Ma tean kõike, Melly, märkan isegi seda, mida keegi tahaks minu eest varjata."

Kartes, et David peab silmas teda ja Charlesi, küsis ta ettevaatlikult:

"Näiteks?"

"Noh, näiteks seda, et Charles ei julge Fabienne'i kuradile saata. Järelikult on teil parem selles asjas erapooletuks jääda. Ta kardab," jätkas mees leebelt. "Olge tema vastu heatahtlik, nõus? Uskuge, te võite seda endale lubada."

"Mida siis naine kardab?"

"Kardab vananemist. Tema aeg hakkab mööda saama. Kuigi räägin talle alailma, et neljakümnene naine on veetlevam, kui kahekümnene tüdruk, ei usu ta mind. Kahju, eks ole?"

"On küll." Tundes ähmast süüd selle pärast, kuidas ta oli Davidi naisega käitunud, ja kirunud end oma lolluse pärast, ütles Melly vaikselt:

"Andke mulle andeks."

"Mis te nüüd, Melly. Te olete hea inimene. Selle kamba jaoks isegi liiga hea."

David naeratas talle veel kord sõbralikult ja pöördus, et vastata teise lauanaabri küsimusele.

Douglas istus temast vasemal, tema kõrval oli end sisse seadnud Fabienne. Kui serveeriti supp, asus Melly kergendatult sööma, kuulates ühtlasi lauas sumisevat mõõdukat vestlust. Kõige tavalisem jutuajamine, mõtles ta sisemiselt muiates. Ilma kallite tualettide ja vidinateta muutuvad nad täiesti talutavaks seltskonnaks, mis võib vabalt koguneda ükskõik mis ajal ja kohas.

Äkki tuli talle selgesti meelde, kuidas ema tuli järjekordselt bridžiõhtult ja kurtis: "Aina ühed ja samad jutud, Melly. Ühed ja samad igavad inimesed." Inimesed on

inimesed, olenemata sellest, mida nad teevad ja mil-
lisesse klassi kuuluvad, ainult mõni räägib õigemini, mõn
riietub paremini. Elu muutub huvitavamaks, kui kohtad
mõnda sädelevat isiksust ja saad teada palju uut. Ku
muidugi kõrval on Charles, lisas ta rahulolevalt.

Kogu aeg püsis tal meeles mehe suudlus. Melly noo-
gutas tänulikult kelnerile, kes võttis ta eest tühja taldriku
ja asendas teisega. Charles vestles tema vastas istuva
Sebastianiga, pööramata Fabienne'ile vähimatki tähe-
lepanu. Seepärast võis ta häirimatult kuulata prantsus-
ja ingliskeelsete lausete segu. Teda huvitasid kangest
kusagilt temani kandunud jutukatked. Need puudutasid
nende kodu ja Jean Marci, mida ja keda ei olnud hoo-
piski pokkeriga võidetud. Melly ei kuulnud kõike, mida
Charles vestluskaaslastega arutas, sest nad rääkisid
üle laua vaikselt, kuid ta sai aru, et see kõik on välja-
mõeldis, mille ilmselt oli lasknud liikvele ta mees, et teis
õrritada. Või tahtis kelkida? Milleks? Seda ta ei teadnud.
Ei teadnud ka teised. Sellest võis veel aru saada, miks
Charles ei rääkinud teistele, aga miks ta varjas seda
oma naise eest? Veider. Tahab, et ta peaks meest ha-
sartsemaks mänguriks, kui ta tegelikult on? Või tõesta-
maks, et võib endale lubada velgi rohkem, kui räägib?
Melly oli niigi näinud, et ta ei ole vaene. Vastasel korral
oleks ta eluviis teistsugune. Pealegi oli ta piiritult helde,
kui ostis talle rõivaid ning kulutas üldse palju.

"Miks te nii tõsine olete?" kandus temani laua teisest
küljest imestav naisehääl. Melly võpatas ootamatusest
ja vaatas Sebastiani naise poole.

"Oi, anna andeks, Victoire. Jäin mõttesse."

Talle meeldisid Victoire ja ta mees. Siinsest selts-
konnast olid talle paljud meele järele, esmajoones aga
need kaks. Mõlemad olid Mellyst kümmekond aasta
vanemad ja imetabaselt heasüdamlikud.

Victoire vaatas kiiresti ringi veendumaks, et keegi

neid otseselt ei kuula, ja küsis osavõtlikult:

"Kuidas tänane uuring läks?"

"Aa, normaalselt," vastas Melly mehaaniliselt. "Nädala pärast tuleb minna järgmisele."

Jutukaaslase näost jooksis üle imestusevarjund ja ta oletas ettevaatlikult:

"Doktor Lafargue?"

"Nojah. Kas tunnete teda?"

"Muidugi. Ta oli ka minu arst. Kas ta ütles, et laps on liiga väike?"

"Jaa!"

"Ärge selle pärast muretsege. Seda ei maksa teha. Ta rääkis ka mulle, et laps on väike, aga ma sain kaks! Seega pole muretsemisel mõtet."

Melly, kes polnud siiamaani rahutusest vabanenud, naeratas jutukaaslasele tänulikult, keeldus järelroast ning pöördus, sest Charles puudutas teda.

"Kuidas läheb?" küsis mees lahkelt. "Sa istusid täiesti vaikselt."

"Mulle ei meeldi üldse lärmata," naljatas naine.

"Mitte alati," sõnas Charles, vihjates hiljutisele jutuajamisele. Ta pilgutas Mellyle silma, vaatas talle otsa nii, et naisel hakkas kuidagi eriti soe, ja jätkas: "Minu arvates on aeg sind koju viia. Sul on pisut väsinud ilme. Pikk ja rahutu päev. Niisiis, koju ja magama."

Koos sinuga? käis peast läbi mõte. Melly tõusis kuulekalt, tänas pererahvast, jättis kõigiga hüvasti, võttis keebi ja läks Charlesi järel auto juurde.

"Polnud vigagi, ah?" küsis mees nagu muuseas, kui nad majale lähenesid.

"Polnud viga," nõustus Melly. Tõsi, ma kuulsin midagi kummalist ega saanud sellest aru, tahtnuks ta lisada, aga muidu oli kõik hästi. "Kas lähed kasiinosse?"

"Ei. Mõtlesin ümber." Ta heitis Mellyle kavala pilgu, mis kiirendas naise südamelööke, ja tegi siis näo, nagu jälgiks keskendunult teed.

Jean Marc oli jätnud neile välisukse kohal tule põlema ja naljakas küll, ootas ka ise neid.

"Hakkame vananedes muretsema, ah, Jean Marc?" õrritas teda Charles. "Sa ju tavaliselt ei oota mind, kui olen koos *madame*'iga."

"Jah," nõustus teener vaoshoitult, "aga kuidas ma võisin magama minna ja külalise üksinda jätta?"

"Külalise?" küsisid mõlemad nagu ühest suust.

"*Mais oui.*[1] *Madame*'i sõbranna. Ootab juba mitu tundi. Võtsin endale julguse talle vabasse tuppa voodi valmis panna."

Ta astus vestibüüli ja avas helitult võõrastetoa ukse.

Melly vaatas sisse, ei uskunud oma silmi ja jäi tummaks. Oh ei, ainult mitte praegu, palvetas ta endamisi. Jumala eest, mitte täna, kui tal lõpuks on nii hea. Ainult mitte Anita, kes teab ainsa inimesena ta kinnismõtet. Teab ka tõelist põhjust, mis tõi teda Douville'i, ning ei oska – seda teadis Melly hästi – üldse suud pidada. Anita ei lasknud kunagi mööda võimalust iga vestluskaaslast uimaseks rääkida. Ega teda koolis asjata lobamokk Anitaks kutsutud. Kui Anita midagi ei tea, siis luuletab kokku. Mellyl jäi üle ainult peatada ta enne, kui ta jõuab suu lahti teha. See aga oleks sama, mis hoida jääpurikat kõrbes üles sulamast.

Ei, Melly ei tahtnud hoopiski ülekohtune olla. Anita ei soovinud üldse inimestele teadlikult ebameeldivusi valmistada. Ta lihtsalt ei osanud keelt hammaste taga hoida. Melly võis ainult loota, et Charles jääb äkitselt kurdiks või Nita tummaks. Paraku aga tegelikkuses selliseid kokkusattumusi ei juhtu. Charles aga ei taha temast mingil juhul aru saada. Melly teadis, et ta ei taha.

[1] No jah (pr. k.)

4

"Melly!" Nita astus sõbrannale vastu. Oma parimale ja ainsale sõbrannale. "Sa näed välja vapustav!"

"Aga sina..."

"...nii elegantne ja noobel! Oh sind! Sinu kleit vist maksab miljoni! Nüüd ma tean, miks sa seda poissi jälitasid." Ta puhkes naerma. "Mina sinu asemel teinuksin sama, kui oleksin teadnud, et ta hakkab minule selliseid hilpe ostma. Oi, Melly, mul on nii hea meel sind näha!"

"Minul samuti," vastas Melly julgust kogudes.

Vist keegi peale Nita ei oska ühe hingetõmbega nii palju välja pahvatada. Ta tahtnuks Nitale kõrva sosistada, et too enam midagi ei ütleks, mitte midagi enne, kui nad on jäänud omavahele, aga see ei läinud korda. Nita pani talle kiiresti põse ette ja noogutas Charlesile.

Ta astus mehe ette, kallutas pea kõrvale ja tema heasüdamlikult näolt võis lugeda nii siirast rõõmu, et see liigutanuks ka kõige kalgimat südant.

"Teie siis oletegi Charles! Nüüd vist hakkan mõistma, miks te Melly pea segi ajasite!" Ta puudutas mehe kätt ja lausa säras, kui Charles tal õlgadest kinni võttis ja teda mõlemale põsele musitas.

"Kas Melly on teile minust rääkinud?" imestas ta.

"Loomulikult. Te olete ju sõbrannad..."

"Seda muidugi, aga ausalt öeldes eelistavad paljud mind maha vaikida."

"No mis te nüüd! See pole võimalik," vaidles Charles vastu, püüdes olla väga armastusväärne, kuigi ta silmis süttis uudishimu.

"Tõsi, ausõna!" ei lakanud Nita sädistamast. "Tuleb ette, et minust käiakse tänaval kaarega mööda, kuid Mellyga oleme väga lähedased sõbrannad. Kinnita seda!" Ta pöördus Melly poole.

"J-jah..."

"Ja me ei varja teineteise eest mitte midagi! Mul o väga hea meel, et ta nii osavalt oma elu ära korralda Tahan öelda, et te võinuks ka marru minna. Ma..."

"Nita," lausus Melly ja puhkes naerma, sest mõlema vaatasid teda ebalevalt. "Sind on õudselt meeldiv näha sõnas ta pisut takerdudes, "aga praegu on väga hilj Ega sa vastu ole, kui räägime homme?"

"Oi, pagan, anna andeks, Mel. Unustasin täiesti, sa oled seisukorras. Muidugi oled väsinud."

"Aga teie?" küsis Charles muiates.

"Issake! Muidugi mitte. Mina ei väsi kunagi! Võib-ol ei ole mul lihtsalt tarvis palju magada. Minu ema pahan das alati, kui ma õigel ajal magama ei läinud. Kui ol väike..."

"Nita!" katkestas Melly. "Võta istet."

Nita itsitas ja istus.

"Aga nüüd ütle, oled sa söönud?" jätkas Melly, mõeld hirmuga, milliste avameelitsemistega võib sõbran veel lagedale tulla, enne kui ta jõuab tema tähelepan kõrvale juhtida.

"Oo jaa! See vaimustav Jean Marc söötis mu kõh täis. Kust te sellise imeinimese välja otsisite? Na romaanitegelane. Aga miks sa mulle ütlesid..."

"Nita! Soovid midagi juua? Viskit, kohvi või ehk teed"

"Kas martiinit võib paluda?"

Charles turtsatas ja läks baarikapi juurde.

"Puhtalt või segatult?"

"Oi, aga äkki võiks loksutada, aga mitte segada küsis Nita nii siira vaimustusega, et Charles ja Mel ei suutnud naeru pidada.

"Muidugi võib. Seni, kuni ma seda teen, seletag mille pärast te arvasite mind marru minevat."

"Selle pärast, et Nita sadas meile kaela ette te tamata," sekkus Melly kiiresti. "Ta vist ütles seda? E

ole, Nita?" lisas ta paljutähendavalt.

Asjatu vaev. Parem olnuks vaikida.

"Oh ei, rumaluke. Ma teadsin väga hästi, et sa mind vastu võtad. Räägin hoopis millestki muust – sellest, kuidas sa Charlesi jälitasid."

"Ma ei jälitanud teda." Melly tundis, et tal hakkab pinnas jalgade alt libisema. "Jäta need luulelood järele!"

"Ma ei luuleta. Siin pole midagi häbenemisväärset. Olen kindel, et Charles ei pahanda. On ju tõsi?"

"Muidugi mitte, aga seletage siiski lähemalt."

"Kuulge, teie! Mina arvasin, et olete juba ammu naernud selle üle, kuidas Melly teeskles, nagu tulnuks ta siia vanaisa hauda otsima, kuid tuli selleks, et leida teid. Täitsa vahva! Minu arvates on see õudselt romantiline. Selles mõttes, et kümneaastaselt kujutled, et oled poisisse armunud, aga hiljem võtad kätte ja lähed talle mehele."

"Kümneaastaselt?" Charles muigas kergelt.

"Nojah, minu teada küll. Sa vist olid tollal kümnene, Melly?"

Melly toetus toolileenile. Ta oli täiesti masendatud. Üldiselt ei saa öelda, et ta ei olnud selleks valmis. Ta üksnes ei osanud arvata, et see juhtub nii kiiresti. Isegi muinasjuttudes ei olnud lõpp alati õnnelik. Mõistes, et ta on jõuetu midagi muutma või vähemalt andma Nita sõnadele teist tähendust, valmistus ta paratamatuse vastu. Sisemuses valitses tühjus. Kui ta hakkaks end praegu õigustama, läheks asi veelgi halvemaks. Parem, kui see oleks hirmunenägu, millest võiks praegu ärgata, kuid ikkagi jääb lootus, et Charles teda mõistab või ei võta Nita juttu tõsiselt.

Melly ohkas raskelt ja püüdis hoopi pehmendada.

"Lapse fantaasiad," ütles ta nagu muuseas. "Rüütel valgel hobusel, turvistes ja muu säherdune. Kujutad endale ette, mida on kümneaastase plika pea täis tuubitud?"

"Ei kujuta. Räägi."

Mehe poole vaadates ja adudes, et esimest korda

kõlas tolle hääl järsult, isegi vihaselt, ütles ta ebalevalt.

"Polegi midagi rääkida. Nita üksnes õrritab sind."

"On see tõsi?" Mees vaatas külalisele küsivalt otsa.

Too punastas ootamatult.

Vaevalt võiks ta öelda midagi veel rumalamat. Kui Melly ees ei olnuks praegu Nita, kellel, mis siin rääkida, ei olnud mõnikord eriti väle kujutlusvõime, võinuks naine arvata, et see on kuri kavatsus, pahatahtlikkus.

"Te ei puutu siia üldse," ütles Charles ja ulatas talle klaasi. "Mellyl oli täna raske päev ja ta on väsinud. Eks ole, kallis?"

"Olen küll."

"Võiksid magama minna. Nita kindlasti ei solvu."

"Issake, muidugi mitte."

"Siis on otsustatud," jätkas Charles mesiselt. "Sa lähed oma tuppa ja ma tegelen Nitaga."

Juhtuski see, mida Melly kõige enam kartis. Ometi oleks kasutu hakata vastu vaidlema ja püüda alla jääda. Charles tahtis rääkida Nitaga omavahel ja teda oli võimatu peatada. Mehe pilgust võis lugeda sõnatut käsku: "Mine magama, ma tahan rääkida Nitaga nelja silma all ja uurida sinu kohta välja kõik, alates kümnendast eluaastast." Naiivne oleks loota, et Nita ilmutaks ettevaatlikkust. Ta oli pudru kokku keetnud ja hakkab nüüd kõigest väest Mellyt õigustama, rääkima ta truust armastusest. Ta tunneb end õnnetuna selle pärast ja muudab nüüd halva parandamatuks.

"Anna mulle andeks," sosistas ta Mellyt hüvastijätuks suudeldes. "Miks sa mulle ei öelnud, et ta ei tea midagi? See ei tulnud mulle üldse pähe. Ta ju armastab sind, noh, selles mõttes, et saate lapse, ja muu säherdune."

"Ära muretse. Kohtume hommikul."

Mõistagi ei olnud Nita eluski kuulnud, et mees ja naine võiksid niisama koos magada, ja kui oligi kuulnud, siis ei suutnud kujutleda, et midagi sellist võiks juhtuda.

tema endaga või ta sõbranna Mellyga. Romantiliselt meelestatud Nitale seostus seks tingimata kirgliku armumisega. Mingid muud motiivid talle pähe ei mahtunud.

Nüüd tundis Melly üksnes väsimust. Ta väljus vaikselt ja lonkis aeglaselt oma tuppa. Charles on mõistagi murelik, kuid ta peab jääma uskuma, et nende kohtumine sadamas oli juhus, nagu ka see, et neiu ei püüdnud teda sugugi võrgutada, vaid soovis üksnes sõbra kaotamise valu leevendada. Kui läheks korda teda kas või milleski veenda, teha talle selgeks, et Nita kaldub kõigega liialdama!

Melly ohkas raskelt ja astus akna juurde. Milleks hakata oletama? Mees mõtleb ainult nii, nagu tema tahab. Pikali heita ei ole mõtet, vähemalt esialgu. Pärast Nitaga rääkimist tuleb Charles mõistagi tema juurde, et kuulata ära ka naise seletus. Olgu muuga kuidas tahes, kuid õiglane olla Charles oskab.

Peagi kostis trepilt nende samme. Siis soovis Charles Nitale head ööd. Melly püüdis rahunemiseks sügavamalt sisse hingata.

Charles astus sisse, sulges enda järel kindlalt ukse ja jäi ta ette seisma. Mõne hetke vaatas ta naisele vaikides otsa ja sõnas siis rahulikult:

"Tuleb välja, et olin hoopis suurem idioot, kui arvasin."

"Suurem..." Melly ei saanud millestki aru.

"Ma muidugi aimasin... Räägime õige suud puhtaks. Nõus? Mul oli kahtlus, kas sinu saabumine Douville'i oli ikka seotud üksnes vanaisa haual käimisega. Arvasin, et elu kodus muutus sulle üha talumatumaks ja et sa kasutad mind ära kodust põgenemiseks. Mitte alatiselt," jätkas ta rahuliku, kuid vihkamisest tulvil häälega, "muidugi mitte alaliselt, pigem selleks, et leida ajutine peavari. Olin isegi valmis sind mõistma ja sulle andestama, sest sa meeldisid mulle."

"See pole tõsi! Koduga ei olnud sellel midagi tegemist."

"Kas tõesti? Siis jääb üle üksnes Nita juttu uskuda."

"Ei!" sosistas Melly peavaluga võideldes. "Aga ku
sa arvasid, et tulin selleks, et sind näha, miks sa siis...
"Miks ma sulle ei öelnud? Kordan – sa meeldisid mulle
mul oli sinust kahju, ma teadsin ainsana, milline on su
kodune olukord. Oletasin, et sa lõid araks, ei julge mulle
sellest rääkida. Pidasin sinust lugu ja seepärast e
rikkunud sinu algatatud mängu reegleid."

Melly tundis end abituna ja lõksuaetuna. Võib-olla
ei tunne ta meest üldse? Kuhu on kadunud tema leebus
ja võluvus? Julm, enesekindel ja halb inimene. Melly näg
esimest korda Charlesi sellisena, nagu teda nähtavasti
tundsid äripartnerid. Meest, kes on elus palju saavu
tanud, kes näeb kõike läbi ega tee valearvestusi.

"Noh, kuidas on? Kus on siin vale?"

"Ei, see tähendab jah, mingil määral... Ma..." Melly
takerdus. Ta tunnetas oma lüüasaamist.

"Jah või ei, Melly?"

Väsimusest kurnatuna vaatas ta mehele otsa, lootes
asjatult näha ta näol kaastunde varjugi. Seal aga ei olnud
mingeid tundeid, ainult rõhutatud ükskõiksus. Aimates
mida Nita võis mehele veel rääkida, otsustas ta öelda

"Palju on liialdust ja väljamõeldut, kuid üldiselt – jah
see on tõsi."

"Seega siis ajasid mind püünisesse?" jätkas Charles
sama jubedalt rahuliku häälega.

Kui mees oleks vihastanud ja tema peale karjuma
hakanud, olnuks lihtsam – nad hakanuks tülitsema ja sii
võinuks ehk kõik paika panna. Aga Charles rääkis rahul
kult. Nagu alati. Ta ei läinud kunagi endast välja, vähema
mitte naise juuresolekul.

"Ei," vaidles Melly vastu. "Ma ei teinud midagi meelega

"Aga sa ju teadsid, et olen siin?"

"Teadsin."

"Järelikult oli vanaisa haud siiatulekuks sünnis ette
kääne."

"Mitte päriselt." Melly ohkas raskelt ja raputas pead. Aidata võib üksnes tõde. Vastasel korral läheb veelgi halvemaks.

"Saan aru. Kõik need aastad jälgisid mind..."

"Oh ei, Charles," protesteeris naine meeleheitlikult. "Üldsegi mitte..."

"Mitte? Kuidas siis seda võib nimetada?"

Melly pöördus kõrvale, vaatas aknasse, hammustas huult ja otsis sõnu. Lõpuks ütles ta:

"Vajaduseks sind näha, kas või eemalt. See oli vist samuti, nagu narkomaan ei saa läbi ilma järjekordse meelemürgiannuseta või alkohoolik ilma järgmise viinalonksuta. Ma ei tea isegi, kuidas ma sellele järele andsin. See oli alandav ja häbistav, aga ma ei suutnud endaga midagi teha." Ta pöördus, et näha mehe nägu, ja rääkis edasi: "Ma ei nõudnud sinult midagi, ei oodanud kunagi midagi, aga vajadus su lähedal olla hõivas mind täielikult. Uau, ma ei suutnuks sind meelega solvata, kurvastada ega kompromiteerida."

"Milleks oli siis tarvis teeselda? Miks sa algusest peale kõike ausalt ära ei rääkinud? Miks sa kohe esimesel päeval sadamas, kui mind jahil nägid – sa ju nägid mind, eks ole?"

"Nägin."

"Miks sa siis tegid näo, et ei märganud, läksid minema, teades, et ma nagunii sulle järele tulen? Sind kutsun? Hõikan: "Milline üllatus, Melly! Milline rõõm sind näha!" Isegi siis, kui läksime kohvile, ei öelnud sa mulle..."

"Kuidas? Mida ma pidin ütlema?" küsis naine kaeblikult. "Ütlema – tulin seepärast, et ei jõudnud enam kannatada? Et pidin sind kas või eemalt nägema? Siis oleksid arvanud, et olen nupust nikastanud!"

"Aga miks sa ei hõiganud, kui mind jahil nägid? Oleksid võinud ainult öelda: "Tere, ma teadsin, et oled siin, ja kui otsisin vanaisa hauda, tuli kange tahtmine sind

üles otsida ja tervitada." See olnuks täiesti loomulik. Oleksin sind nähes rõõmustanud, meelsasti koos sinuga kusagile läinud. Pettuseta läinuks kõik oma õiget rada."

"Jah, ma tean!" hüüdis Melly meeleheitlikult. "Arvad, et ma ei saa sellest aru? Ma ei oska isegi endale seda seletada, saati siis sulle. Tean, et pidanuksin talitama nii, nagu sina räägid, nagu normaalne inimene. Aga ma ei suutnud!"

"Miks siis?"

"Ma ju ei tea, pagan võtku! Kui oleksin teadnud, siis ehk oleksin käitunud teisiti. Kõiges muus oma elus olen mõistlik inimene. Oskan alati olla objektiivne, arutlev, aga ainult mitte sinu puhul, Charles. Ära küsi, miks. Alates sellest päevast, kui sind esimest korda nägin – olin siis kümnene ja sa päästsid mu huligaanide küüsist, kes tahtsid mind tiiki visata –, hõivasid sa koha minu südames ja mõtetes ning ma ei suutnud sinust vabaneda. Arvad, et ma ei püüdnud seda teha?" küsis naine kibedalt. "Arvad, et ma ei tea, milline loll ma olen?"

Sugenes pikk piinav vaikus. Charles vist mõtles ta sõnade üle järele ja küsis viimaks:

"Kes seda veel teab?"

"Mitte keegi," vastas naine väsinult.

"Aga sinu vanemad?"

"Nad ei tea sellest midagi."

"Milleks sul oli siis tarvis seda Nitale rääkida? Kas sa ei leidnud endale paremat usaldusalust? Tule jumal appi, tema keel ju lausa laperdab!"

"Seda ma tean! Oi, kui raske on seda seletada! Käisime koos koolis. Tal ei olnud ühtki sõbrannat ja kuna ma suhtusin temasse hästi, siis kiindus ta minusse. Nähtavasti arvas ta, et võlgneb mulle tänu, ja püüdis alati minu eest seista. Kui needsamad poisid – nad olid samuti meie koolist – irvitasid selle üle, kuidas mind päästis tiigist suur kangelane, oli Nita jälle minu poolel. Nita

polnuks Nita, kui ta ei astunuks ühtlasi välja ka sinu au kaitseks. Kunagi näitasin talle sind eemalt ja iga kord, kui sinu üle keelt peksti või sinust ajalehtedes kirjutati – sa ju ei hakka eitama, et olid saanud üpris kuulsaks, Charles –," lisas ta, et pinget pisutki leevendada, "sai Nita sellest tingimata teada ja kogus kõik kokku, et hiljem mulle rääkida ja näidata. Nii vältas see aastaid. Tõepoolest tunnistasin talle ühel nõrkusehetkel, mida ma sinu vastu tunnen. Olin tollal vist viieteistkümnene. Nita jättis selle meelde. Arvan, et selles, mida ta sulle rääkis, on rohkesti fantaasiat, sest vanemaks saades ei rääkinud ma sinust enam kellelegi, ka mitte Nitale. Ta ei teadnud kunagi ega tea siiamaani, mida ma tollal sinu vastu tundsin, kuidas ma aru kaotasin..."

"Aga tema ju rääkis sulle, et elan Douville'is? Tema näitas sulle "Tähe" pilti?"

"Jah. Aga ma ei rääkinud talle, et kavatsen siia tulla."

"Arvatavasti rääkis su ema. Nita liigutas pisut ajusid ja kui sai teada meie abielust ja sinu rasedusest..."

"...siis leidis, et muinasjutul on õnnelik lõpp, ja kõik tänu temale," lõpetas Melly kurvalt.

Naine silmitses taas aknast linnatulesid ja mõtles sellele, kas maailmas on veel kedagi teist, keda saatus on õnnestanud või karistanud sellise sõbraga. Charles vaikis. Melly pööras pead ja uuris ta nägu. Talle näis, et mehe kahvatule näole ilmusid kortsud ja suu kõverdus põlglikult irveks.

"Kas sa vähemalt usud mind?"

"Ei usu," vastas Charles ilmetult. "Kui ma ei oleks sind varem tundnud... Aga ma ju tundsin! Arvasin, et tean sinust kõike, mis üldse võimalik. Sa ei varjanud ka ise, et takerdusid Backfordi, rääkisid, et vanemad ei soovinud su lahkumist, et tundsid end seotuna, et pärast venna surma langes sinu õlule kogu vastutusekoorem. Nende mured mässisid sind endasse, sidusid sind käsist ja

jalust, sest nad kartsid kaotada ka sind. Minust sai sinu vabanemisvõimalus. Mehele minnes said reaalse võimaluse lahkumiseks. Aga kellega sa võinuksid Backfordis abielluda? Mitte kellegagi. Sa ei liikunud ringi, ei töötanud kusagil mujal, Londonis ega teistes suuremates linnades. Kus ja kellega sa võinuksid kohtuda? Aga keegi siiski oli. Seda sa teadsid. Rikas mees, kes võiks tagada sulle sellise elu, millest sa ei osanud unistadagi. Muide, Nita rääkis, kuidas sa soovisid reisida, osta ilusaid asju..."

"Aga see oli naljajutt," pahandas Melly. "Pagan võtku Nitat ja tobedat keelt!"

"Arvad nii?"

"No muidugi!"

"Ma mäletan täpselt ta sõnu – pole mingi ime, et hakkasid mind jälitama."

"Aga see on ju nali! Rumal kooliplikade nali," tähendas Melly päriselt edule lootmata. "Oi, Charles, kas sa siis üldse plikasid ei tunne? Ma võisin ju midagi lobiseda, kui olin neliteist. Mõtlesin välja, et lähen ühel ilusal päeval naiseks rikkale ja kuulsale mehele. Kas sa sellest tõesti aru ei saa?"

"Saan küll," vastas Charles rahulikult. "Vanemaks saades need neljateistkümnesed nii teevadki. Vähemalt katsetavad."

"Sul on vist kurbi kogemusi," vastas Melly.

"On küll."

Melly heitis talle imestunud pilgu. Mehe näol ei olnud iroonia varjugi, ainult külm veendumus oma õigsuses. Ta küsis ettevaatlikult:

"Kas tõesti?"

"Oo jaa!"

"Ja nüüd arvad, et mina olen samast tõust?"

Mees vaatas teda liikumatult ja noogutas pead.

"Jah, Melly. Kardetavasti on see nii. Vaata, ma tean, et su isal on rahalisi raskusi."

"See oli ju tuhat aastat tagasi!" hüüdis naine ehmunult. Ta hakkas taipama, millisesse suunda kalduvad Charlesi mõtted.

"Ma tean, aga sa ju ei hakka mulle selgeks tegema, et kõik on lahenenud? Kas nad praegu ei vaja sinu abi? Noh?"

"Jaa, sõbrake! Näen, et Nita ei ole aega asjatult raisanud," ütles Melly järsult. "Ma ei hakkagi vaidlema, et abistasin neid rahaga, kuid sellel ei ole midagi ühist minu siiatulekuga."

Charlesil ei tarvitsenud vastata. Piisas pilgust tema näkku, millelt ei kadunud ebameeldiv sapine muie.

"See on meeletus," ütles ta kiretult. "Saatuse iroonia! Põgenesin kodunt, vanemate juurest, et vabaneda meeletusest, kuid see tabas mind siin!"

Mõnel muul juhul võinuks sellise rumaluse puhul naerda, aga praegu oli ta naljast kaugel. Naine adus häguselt ta sõnade mõtet ning ta langetas talumatust südamevalust pea. Sõnu ta ei leidnud. Kavalalt sepitsetud plaan – vaat mida mees arvas. Aga tegelikult ei ole see ju nii, hoopiski mitte nii.

"Charles," julges ta lõpuks öelda.

Naine puudutas ta käsivart ja vajus kühmu, kui Charles järsult eemale tõmbus, ning ta käsi langes abitult alla. Melly tundis end nii haigena, muserdatuna, tühjana ja väsinuna, et ei suutnud enam midagi seletada, isegi siis, kui näinuks sellel mingit mõtet. Pealegi tundus, et ka mees ei taha teda enam kuulda. Võib-olla hiljem, kui Charles on kõige üle põhjalikult järele mõelnud. On vist parem, kui ta mõneks ajaks siit lahkuks...

"Kas sa tahad, et ma ära läheksin?" küsis Melly vaikselt.

Charles ei vastanud, ainult vaatas teda tühja pilguga. Naine lausus katkeva käheda häälega:

"Panen hommikul asjad kokku. Sõidan Backfordi. Kui sünnib laps, teatan muidugi sellest."

"Muidugi..." kordas Charles osavõtmatult. "Ja ei mingeid pisaraid, Melly? Ei mingeid vastuväiteid? Proteste, õigustusi?"

"Mitte mingeid," kinnitas naine. "Ma lihtsalt lahkun. Ilma lärmi ja tragöödiata." Mõni tähenduseta sõna, ja Charles ei saa kunagi teada, mida need talle maksma läksid.

"Kui palju see mulle maksma läheb?" küsis mees küüniliselt. "Et ei oleks lärmi ega tragöödiat?"

Melly tõstis talle valu ja meeleheidet täis silmad ning sosistas:

"Mitte midagi, Charles. See ei lähe sulle midagi maksma. Kordan veel – ma ei tahtnud sulle halba teha ega sind solvata. Miks peaksid maksma selle eest, et sind alt veeti? Sa tunned ju end just nii, kas pole tõsi? Mina aga mõtlesin hoopis millelegi muule," ütles Melly pigem iseendale. "Mõtlesin, et võin leppida vähesega ja olla õnnelik. Aga nii ei ole vist kunagi. Sa riskid alati, ja kui võidad, oled õnnelik, kui kaotad, siis ainult tugevned. Ei muretsemisi ega kurtmisi. Sa taipad paremini kui keegi teine, mis on risk, ning aeg-ajalt õrritad saatust."

"Oma saatust, Melly."

"See on tõsi," pidi naine nõustuma. Charles riskis tõepoolest alati üksinda. Mõeldes sellele, mida mees oli äsja öelnud, ja sellele, et on ta võib-olla kaotanud, jätkas Melly vaikselt: "Ma teadsin, et sa mind kunagi ei armastanud, ja tõenäoliselt ei suutnudki minusse armuda, kuid me olime sõbrad ning mulle näis, et seda ei olegi nii vähe. Lootsin alati, et võid koos minuga õnnelikuks saada. Kuigi mitte meeletult," lisas ta muiates, "kuid kas või pisutki."

"Sa oled väga enesekindel."

Solvangust ja alandusest langetas Melly pea.

"Jah, sul on õigus."

Aga alles hiljuti, enne Nita ilmumist, ütles mees, et tal on temaga koos hea.

"Aga kas rasedus oli ka kavandatud?"

"Jäta järele!" hüüdis naine, ehmudes sellest, et mees võis teda milleski sellises kahtlustada.

"Miks mitte?" küsis Charles sapisel toonil, mida Melly oli juba jõudnud vihkama hakata.

"No kuidas sa ometi võid! Issand, kas sa tõesti mõtled, et olen täiesti vastutustundetu ja võin anda elu uuele olendile, mõtlemata tema tulevikule? Muidugi ei kavandanud ma midagi ette!"

"Aga sa ju ei hakka eitama, et ei rakendanud turvameetmeid..."

"Ma ei mõelnud üldse millelegi! Sul oli halb ja raske ja mina olin su kõrval. Ma ei kavandanud mitte midagi. Nii lihtsalt juhtus, ja kogu lugu. Mõtle minust mida tahad, aga ainult mitte seda!" palus ta puhtast südamest.

"Ei. Mõistagi oleks rumal süüdistada sind selles, et korraldasid õnnetusjuhtumi Lorainiga..."

"See oleks veel puudunud!"

"Aga sa sattusid miskipärast kohe oma lohutamisega käeulatusse... taipasid ruttu, mis on mis, haarasid härjal sarvist..."

"See ei ole nii!" Mehel on õigus, leidis ta nukralt. Ta jäi Charlesi juurde teadlikult, kuigi teadis, et peaks lahkuma. Aga kas ta võis ära minna, kui tundis seda, mida tundis? "Oh, Charles," jätkas ta kurvalt. "Sa vist ei oska isegi kujutleda, et võib armastada nii tugevasti ja sügavalt, et kui näed armastatud inimese kannatusi, rebeneb su süda abitusest tükkideks. Sel puhul kaob igasugune arvestavus ja omakasupüüe. Sellega on samuti, nagu oma ninaga. See lihtsalt on sul näos, ja kõik. Kui armastad, ei suuda miski vägi panna sind armastatule halba tegema. Mulle ei tulnud mõttessegi lähedus, kui sina tulin. Ma pidin üksnes sind nägema. Nägema, et sinuga on kõik hästi, ja olla pisut aega sinuga koos. Kõik ülejäänu oli juhus," lõpetas ta vaevaliselt. Pole mõtet Charlesile midagi seletada. Ta ei saa nagunii mitte ku-

nagi aru. Aga ometi – kas ei tundnud mees midagi samasugust, kui Lorain hukkus? Ja mida ta pidas silmas siis, kui ütles, et lahkus kodust mingi meeletuse pärast?

Äärmuseni väsinuna toetus Melly seinale ja vaatas meest. Alles äsja oli Charles nii omane ja armas. Nüüd oli kõik tuhmunud. Melly oli teinud temaga abielludes vea, võttis kiusatusele alludes ta kosimise vastu. Aga miks mees teda kosis, kui aimas midagi halba?

"Miks sa minuga abiellusid, kui arvasid, et ma sind taga ajan?"

"Lapse pärast. Tundsin vastutust. Pealegi – sa meeldisid mulle. Mulle näis, et saan sinust aru. Muidu ei oleks ma seda teinud."

Jah, muidugi ei oleks. Temale oleks läinud igaüks, kui ta oleks ainult tahtnud.

"Ma lähen homme hommikul ära," lausus Melly ükskõikselt.

Charles vaatas ta kahvatusse sisselangenud näkku ja raputas pead.

"Ei," ütles ta karmilt. "Sind uuritakse siinses haiglas, siin on su paberid, sa tunned siinseid arste ja õdesid. Ei. Sa jääd siia kuni sünnituseni."

Siia? Kuidas ta sai mehe põlgust tunnetades siia jääda? See ei tähendaks mõnd päeva, vaid terveid nädalaid! Jääda selleks, et jälgida, kuidas mees iga tunniga üha enam külmeneb!

"Ei," lalises ta, "ma..."

"See asi ei kuulu arutamisele, Melly," katkestas Charles. "Jääd siia, kuni laps ilmale tuleb."

Aga siis? Lähen tagasi Backfordi? Lapsega või üksinda? tahtnuks Melly küsida, aga ei julgenud. Kui mees ei olnud veel sellele mõelnud, siis milleks talle mõtteotsa kätte anda? Kuigi tal ei ole õigust ega kavatsust võidelda Charlesi armastuse või vähemalt heatahtlikkuse pärast, kuid lapse pärast hakkab ta vajadusel kindlasti

võitlema. Ta ei lepi lapse kaotamisega sama alandlikult, nagu oli äsja leppinud mehe kaotamisega.

"Sa ei räägi kellelegi enam ühtki sõna," käsutas Charles. "Loodan, et lubad seda?"

"Jah, Charles. Ma luban."

"Siis on hästi. Käitu edaspidi nii, nagu ei oleks midagi juhtunud. Kanna hoolt selle eest, et Nita saaks siiatulekust rahulduse, rahusta ta maha, pea end minu sõprade juuresolekul üleval nagu tavaliselt ning ära lase neid ühegi vihje ega sõnaga meie kohta tõde teada saada."

"Kus siis on see sinu tõde, Charles? Rumalas arvamuses, et sind kasutati ära omakasupüüdlikel eesmärkidel? Või suutmatuses mõista, et kirest hõivatud inimene ei suuda end mõnikord valitseda? Miks siis mitte juba praegu kõigele kriips peale tõmmata? Miks sa tahad oodata lapse ilmaletulekuni?"

"Niisiis?"

Melly noogutas väsinult ja vaatas sõnatult, kuidas Charles pöördus ja ukse poole astus. Alles üksi jäädes lubas ta endale pisaraid. Tal ei ole mehele mingeid õigusi, tõlel aga ei ole tundeid, millele ta võiks loota. Ta teadis seda, nagu oli teadnud sedagi, et see päev saabub varem või hiljem nagunii. Miks ta siis ei osanud ette näha, kui valus see on? Pisaraist pimestatuna vankus ta vannituppa.

"Käitu nagu tavaliselt." Nii oli Charles öelnud. Muidugi. Kibedalt muiates ja pisaraist pundunud silmadega läks Melly teise korruse koridori. Ta oli öösel väga vähe maganud ja tundis end õudselt. Naine tõmbas sügavalt hinge, teeskles naeratamist, koputas uksele ja astus Nita tuppa. Sõbranna istus voodi ees toolil, riides, käed kombekalt põlvedel.

"Ma ei julgenud alla minna," tunnistas ta areldi. "Istun siin juba terve igaviku."

"Miks siis nii?" imestas Melly, sest kell ei olnud veel üheksagi. Nital oli nii rusutud ilme, et ta puhkes naerma. Melly tahtnuks tema peale vihastada ja ta läbi sõimata, kuid ei suutnud.

"Rumal," ütles ta heasüdamlikult.

"Ma tean," nõustus Nita raskelt ohates. "Olen sinu ees suur süüdlane, Melly." Ta vaatas sõbrannale teraselt näkku ja hüüdis: "Oi, sa oled nutnud!"

Mõistes, et mõttetu oleks seda eitada, ütles Melly: "See tuleb rasedusest. Olen muutunud piripilliks."

"Ega sellel ole pistmist Charlesiga?"

"Muidugi mitte. Mida ta võinuks sinu arvates minuga teha? Läbi peksta?"

"Seda mitte, aga sa vist näed või taipad, kui ta pahandab?" pahvatas Nita.

"Seda ei tule ette," vastas Melly rahulikult. "Ta ei vihasta kunagi."

"Mitte kunagi?" kordas Nita uskumatult.

"Mitte kunagi." Igal juhul mitte selle aja jooksul, millal tema seda meest tunneb, teadis Melly. Muide, selleks, et kellegi peale pahandada, ei saa olla ükskõikne, aga Charles on ükskõikne, vähemalt tema suhtes. Ei. Talle

ei ole ükskõik töösuhted, hobused ja võiduajamised. Vaevalt läheb korda ajada kokku varandust, kui oled kõigi vastu leebe. Melly igatahes kahtles selles, kuid seni oli ta Charlesis ainult head näinud. Ta kurvastas sõbra kaotamise pärast, tal oli olnud raske lapsepõlv, kuid Melly ei olnud kunagi näinud, et ta kaotaks enesevalitsemise.

Naine surus ohke alla ja sundis end muretult ütlema: "Tõuse nüüd. Lähme alla, einestame ja arutame, mida me ette võtame."

Esimest korda pärast abiellumist ei nihutanud talle tooli ega valanud kohvi Charles. Selle väikese tseremoonia pani toime Jean Marc, sekeldusteta ja väärikalt.

"*M'sieu* pidi ära minema, *madame*," ütles ta, "aga ta palus teile edasi anda, et tuleb varem ning viib teid koos sõbrannaga kasiinosse. *M'sieu* arvas, et see võiks *mademoiselle* Prichardit huvitada."

"Aitäh, Jean Marc," vastas Melly rahulikult. "Muidugi huvitab."

"Kas teil on mulle mingeid ülesandeid?"

"Ei ole. Arvatavasti läheme terveks päevaks välja."

"Sel juhul lähen oma igapäevaseid kohustusi täitma."

Ta kummardas daamidele armastusväärselt, väljus ja sulges enda järel ukse.

Naerust turtsuv Nita rikkus selle etenduse ära.

"Oih, Melly, ta on lihtsalt kena meeldiv inimene. Kas ta alati räägib sinuga nii?"

Melly noogutas naeratades.

"Reeglina. Mõnikord räägib ta minuga prantsuse keeles, et kontrollida mu oskusi, mõnikord minu hurjutamiseks inglise keeles. Niisiis, kuhu sa tahaksid täna minna? Käia mööda siinseid kauplusi? Või sõita kusagile, näiteks Caeni?"

Pelglikult, nagu kardaks olla pealetükkiv, julges Nita võimalusi kompida:

"Kas Bayeux on siit väga kaugel?"

"Bayeux? Oh ei, umbes tund sõitu või pisut rohkem. Tahad sealseid gobeläände vaadata?"

Nita noogutas ja laskis tulla:

"Jaa, ma olen ammu sellest unistanud. Juba sellest ajast peale, kui neist koolis räägiti. Aga see on ikkagi pisut kaugel. Sa ei tunne end päris hästi nii pikk sõidu tarvis..."

"Nita, ma olen ju kõigest rase. Ma ei ole haige! Bayeux on üsna lähedal." Ta vaatas sõbrannale pisut aega mõtlikult otsa, püüdis kas või ajutiselt vabaneda vastumeelsetest mõtetest, ja raputas juukseid. "Oleme otsustanud. Sõidame mööda kaldateed. Näitan sulle rannaplatsdarmi, kus kolonelleitnant James Radder ründas oma sangaritega dessandipäeval kolmekümnemeetriseid kaljukindlustusi. Seal on kõik nii, nagu tollal – punkrid, tulistuspunktid ja vist kõik kahurid, mis seal tookord olid."

"Ja sinna tohib minna?" imestas Nita.

"Tohib. Pean ütlema, et esimesel korral olin samuti üllatunud. Inglismaal oleks sinna aed ümber tehtud ning suurtükid ohutusse kohta viidud. Oleks pandud seinteid pealdised. Siin aga on rohkem lugupidamist." Ta püüdis end vaos hoida. "Võime heita korraks pilgu sõjaväemuuseumi, kui soovid – see väärib seda – ja käia siis Ameerika sõjaväekalmistul. Seal lähedal on päris hea einestamispaik. Sealt läheme Bayeux'sse. Sa pead kindlasti nägema peakirikut."

"Aga me läheme ju õhtul kasiinosse. Ega sa end liiast väsita?"

"Jumala pärast, seda mitte!" hüüdis Melly võib-olla isegi liiga otsusekindlalt. Oleks hoopis parem, kui tal ei jääks aega mõtisklemiseks. Charlesist lahkumise kibedus, mida võimendas pealegi meenutus sellest, kui õrn oli mees olnud tema vastu enne Nita saabumist, kes kõik ära rikkus, ning mure lapse pärast sundisid teda unustama, et ta vajab rahu.

Kogu selle pika ja väsitava päeva kinnitas ta endale

et tegelikult ei ole murtud südameid olemas – need ainult pisut valutavad ja tuikavad, aga paraku tundis Melly, et tema süda on kistud tükkideks. Liikudes koos Nitaga paikades, kuhu Charles oli ta kunagi toonud, kontrollis ta oma suutlikkust käituda nii, nagu ei oleks midagi muutunud. Igal pool, kus nad käisid või peatusid, meenutas talle kõik seda päeva, millal nad olid parimad sõbrad.

"Eks ole, klomp tõuseb kurku?" küsis Nita, kui nad vaatasid Ameerika kalmistul kaugusse kaduvaid ristideridu.

Melly noogutas sõnatult. Kui palju tuhandeid surmi. Siin tekkis tunne, et maailmas on kõik hetkeline ja tühine.

"On aeg minna. Lähme võtame pisut einet."

Nad jõudsid Douville'i tagasi pärast kella seitset ja leidsid Charlesi võõrastetoas lugemas. Neid nähes pani ta ajalehe kõrvale ja tõusis viisakalt.

"Tere." Ta naeratas Nitale. See naeratus ei peegeldunud silmades, kuid seda märkas ainult Melly. "Kas päev läks korda?"

"See oli vapustav!" siristas Nita. "Käisime dessandipaigas, seejärel Bayeux's. igalt poolt õhkub ajalugu! Aga gobeläänid! Olete neid näinud?"

Mees ei vastanud kohe. Kõigepealt vaatas ta Mellyle otsa ja ütles alles siis:

"Olen küll. Ka mina arvasin esimesel korral, et need võivad olla tavalised vaibad."

"Ja-jaa! Tohutu töö. Vapustav!"

"Olete kindlasti mõlemad väga väsinud?"

"Mina küll," kuulutas Nita. "Ainult jumal teab, kuidas Melly end tunneb."

Ta istus diivanile ja tõmbas kingad jalast.

"Ainult jumal teab, kuidas Melly end tunneb," kordas Charles vaikselt ja Mellyle tundus, et mehe hääl on muutunud pisut leebemaks. Siis kõnetas ta naise arvates teeseldult lahkelt Nitat: "Kas liiga väsinud selleks, et koos minuga kasiinosse minna?"

"Mitte mingil juhul!" sõnas Nita lõbusalt. "Ma tahaksin ainult midagi juua ja pool tunnikest jalgu sirutada. Siis olen värske nagu noor kurk."

"Väga hea." Ta pöördus naise poole. "Sul aga, Melly, oleks parem koju jääda. Mäletad, mida arst ütles? Sa ei tohi riskida lapse tervisega. Ja ka enda õmaga," lisas ta vist liiga hilja selleks, et viimased sõnad kõlanuksid veenvalt.

"Jah," nõustus naine, "kuigi ma ei olnud eriti palju jalul. Enamasti istusin autos." Ta püüdis Charlesi pilku vältida. "Aga ma vist lähen ja heidab korraks pikali. Millal sa tahad minna? Enne üheksat?"

"Seda küll. Viin Nita õhtust sööma. Hiljem ehk pakuks talle huvi vaadata kabareed enne, kui läheme kasiinosse."

"Kõlab üsna ahvatlevalt. Kohtume hiljem."

Melly väljus kummalegi oma õnnetu näoga otsa vaatamata, läks oma tuppa ja heitis voodile. Pisarate vältimiseks tõmbas ta sügavalt hinge ja lootis, et valu südames vaibub. Sa oled nüüd kõik kuulnud, Melly. Sind ei ole enam tarvis.

Mõne minuti pärast avanes vaikselt uks.

"Kuidas sa tohid lapsele kahju teha?" sisistas Charles lähenedes tigedalt. "Arst ju ütles – rahu!"

"Aga ma niigi..."

"Vale! Jean Marc ütles, et hakkasite sõitma juba hommikul kell kümme. Mida see tähendab – tahtsid mind karistada?"

"Oh ei! Ma puhkasin kogu aeg. Istusin autos..."

Arglik koputus uksele pani ta vaikima. Charles krimpsutas rahulolematult nägu, heitis Mellyle hoiatava pilgu ja läks avama. Naine jõudis vaevalt end koguda, kui tuppa lendas Nita.

"Oi, ega selles midagi halba ole, et ma tulin?" küsis ta ärevalt.

"Ei-ei, kõik on korras," vastas Charles leebelt. "Ma

tahtsin nagunii minema hakata. Teie aga pekske keelt."

"Vabanda, ma ei tahtnud häirida," palus Nita, kui Charles oli läinud.

"Sellest ei ole midagi," valetas Melly, püüdes panna sõnu võimalikult veenvalt kõlama. "Ta üksnes muretses, arvas, et ma mööda dessandipaiku ringi käisin. Mina ju ei teinud seda. Nii et ära arva midagi halba."

"Ausalt? Mul oleks olnud väga ebameeldiv, kui oleksite jälle minu pärast tülitsenud."

"Meil ei ole tülisid. Nüüd aga ole kena ja mine puhkama. Õhtul pead olema vormis."

Ikka veel muretsev Nita lahkus ja Melly kuulis, kuidas ta alla läks. Kas tõesti jälle Charlesiga rääkima? Melly tundis teda piisavalt hästi ega kahelnud, et Nita ei jäta enne järele, kui on asja jälle hullemaks ajanud. No tõeline pahandustegeenius! Nita, Nita! "Sõber hädas on tõeline sõber." Milline idioot on selle välja mõelnud? Kindlasti see, kellel ei ole kunagi Nitaga tegemist olnud.

Temani kostsid Nita hääl ja Charlesi vastused, kuid sõnadest ei saanud ta aru. Kõik on lõppenud, öeldud ja tehtud, mõtles ta väsinult, ja süüdi on ainult ta ise. Tema fantaseerimised ja lootused. Ta peitis näo patja, et summutada nuukseid.

"Melly!"

Naine võpatas ootamatusest, ärkas ja vaatas ehmunult voodi ees seisvat Charlesi. Mees süütas laualambi. Tuhmis valguses ei näinud Melly ta näoilmet. Võib-olla on see paremgi. Charles oli riietunud smokingisse ja nägi esimest korda nende tutvuse vältel välja kui võõras. Ligipääsmatu. Kui kaua oli mees juba tema vaadates niiviisi seisnud? Mõne minuti? Millest ta mõtles?

"Kell on juba pool üheksa," lausus ta vaikselt. "Me Nitaga hakkame minema."

Melly tahtnuks ainult üht – sulgeda silmad ja uuesti uinuda, teeselda, nagu ei oleks midagi juhtunud, kuid enesearmastus seda ei lubanud.

"No muidugi," suutis Melly öelda. Mis sellest, et hääl kõlas pisut kähedalt. Mees arvab, et ta ei ole veel pärlselt ärganud. Lamades tundis naine end täiesti kaitsetuna. Kartes, et näeb välja liiga õnnetu, tõusis ta istuma.

"See on hea, et sa ta kaasa võtad."

"Jah," nõustus Charles meelsasti. "Jean Marc teeb sulle õhtusöögi. Ära meid ootama jää." Vastust ootamata astus ta välja. Külm, ükskõikne ja julm.

Vaevalt jõudis Melly patjadele laskuda, kui Nita pea ukse vahelt sisse pistis. Liiklus nagu Piccadillyl, leidis Melly.

"Kuidas sa end tunned?" küsis ta sellise häälega, nagu räägiks surijaga.

"Suurepäraselt. Kas oled valmis?"

"Jah." Nita astus tuppa ja küsis kahtlevalt: "Mida sa mu väljanägemisest arvad? Ausalt öeldes ei ole mul aimugi, kuidas tuleb kasiinosse minekuks riietuda. Charles on ju nii noobel..."

"Sa näed välja imehea," rahustas Melly. Mustas väikeses õhtukleidis võis minna igale poole. Melly kallutas pea küljele, vidutas silmi ja soovitas: "Võiksid võtta minu pärlikee. See sobiks su dekolteega väga hästi."

"Oi, kas sa tõesti lubad?" Nita läks tualettlaual seisva ehtelaeka juurde, kuid peatus äkki kõhklevalt. "Kas see kee on väga kallis?"

"Ei ole," valetas Melly. Pärlid ostis talle Charles, kuid see mees ei osta kunagi odavaid asjakesi. Ent kee oli muretsetud kandmiseks, mitte laekas seismiseks. Kuigi Charles teda ei armastanud, kinkis ta naisele üksnes parimat. "Pane ka pärlkõrvarõngad," soovitas Melly. Kui Nita oli seda teinud, naeratas ta kiitvalt ja ütles: "Sa näed välja nii, et paremini ei saagi. Mine nüüd, ja õnn kaasa!"

"Kas sa tõesti ei solvu, et lähen ilma sinuta?"

"Jumal sinuga, muidugi mitte! Ma olen käinud kasiinos juba tuhat korda. Parem loen midagi. No lase käia, hakka minema! Ära lase Charlesil oodata."

"Hea küll. Tulen pärast sinu juurde ja räägin kõik ära. Nõus?" Nita väljus rahulolust särades.

Lõpuks ometi ei tarvitsenud enam teeselda. Kui Jean Marc tõi õhtusöögi, vaatas ta tardunud ilmel tühjusse. Talle näis, et iga tegevus, kaasa arvatud söömine, nõuab liiga palju jõudu. Kui Jean Marc naasis kandikut ära viima, torises ta nagu alati, kui naine oli liiga vähe söönud, ja tõi talle piima, mille ta oli seekord soojendanud eelnevalt luba küsimata, ning lahkus süngena. Vaene Jean Marc. Melly kartis, et on teda tublisti ärritanud.

Melly jõi piima ära, käis kiiruga duši all, tõmbas öösärgi selga ja heitis pikali, kuid uni ei tulnud.

Nita kriipis ta ust pärast südaööd.

"Ega sa maga?"

"Oh ei. Kuidas sa aega veetsid?"

"Hiilgav!" See oli Nita tavaline hüüatus, kui ta oli näinud kuulsat inimest, ilusat kleiti või ehet või huvitavat meest. Melly ei suutnud selle peale naeratust tagasi hoida.

"Aga see näitleja, Alison Marx. Ta rääkis minuga nii lihtsalt! Charles on siin kõigiga tuttav. Lausa ime!" jätkas ta juba rahulikumalt. "Kohe kuidagi ei usu... et minu sõbranna Melly on tema naine. Kuule, kas sa teda põrmugi ei karda või tema ees araks ei löö?"

Melly raputas pead ja imestas selle üle, et oli alati näinud ainult meest, aga mitte seda, mis teda ümbritseb. Ei, argust ei olnud ta kunagi tundnud. Talle oli mees lihtsalt Charles. Aastate pikku oli ainult Charles täitnud kogu ta elu. Võib olla seepärast ei suutnud ta jääda üksköikseks, kui nägi meest sellisena, nagu ta tegelikult on.

"Kas sina hakkasid häbenema?"

"Pisut jah. Charles on väga seltskondlik ja aval, nagu

need inimesed, kellest võib lugeda ajakirjadest. Tuli isegi tahtmine end näpistada – kas see kõik ikka on ilmsi. Tema aga on sul väga suhtlemisvalmis ja kannatlik. Ta isegi näitas mulle, kuidas mängitakse."

"Oo, see rõõmustab mind. Kas lõid panga?"

Nita raputas naerdes pead.

"Oh ei, ma tegin väga väikese panuse. Ma ei ole loomult mängur, kuid mulle meeldib vaadata, kuidas teised mängivad."

"Kas Charles oli kogu aeg sinuga koos?" küsis Melly. Ta kartis, et äkki ei taibanud mees, kui harjumatult Nita end kasiinos tunneb.

"Jaa, muidugi. Ta käis ära ainult mõne minuti, et rääkida ühe poisiga. Ta nimi oli vist Nico."

"Ahaa. Ta on koos Charlesi ja veel kahe osanikuga kasiino kaasomanik."

"Charles on üks selle omanikest?" küsis Nita jahmunult. "No mis sa kostad!" Nita istus ta voodi servale ja jätkas nagu andetu näitleja oma ülespuhutud monoloogi. "Siin on hoopis teistsugune maailm, eks ole? Kasiino, võiduajamised, jahid! Mul on sinu pärast väga hea meel, aga ma ei kadesta sind. Mulle ei ole selline elu hingelähedane. Sina aga oled kohanenud, nagu oleksid selle tarvis sündinud."

"Kas tõesti?" imestas Melly. "Enda arvates käitun nii, nagu tavaliselt."

"Mnjaa, aga väga kindlalt. Oi, ma ei tea isegi. Seda on raske seletada. Võib-olla need kallid hilbud, moodne soeng..."

"Võib ju nii olla, kuid usu mind – tegelikult olen jäänud samasuguseks, nagu olin."

"Jah, ma saan aru, ja rõõmustan koledasti." Hetkeks muutus Nita nägu mõtlikuks. "Charles on ju hea inimene, kas pole? Mitte mingi keigar, vaid selline lihtne..."

"Seda küll." Melly palvetas südamest, et Nita oma loba järele jätaks.

Aga kus sa sellega. Ta jätkas tõsise näoga:

"Tahan öelda, et mõni teine võinuks minu peale pahandada, aga mitte tema. Heasüdamlik ja külalislahke. Mul on isegi piinlik. Hakkasin enne meie lahkumist sinu eest välja astuma, kuid tema naeratas ja ütles, et ma ei muretseks. Kõik on ju korras, eks?"

"No muidugi."

"Ma ei suudaks taluda, kui ma sul midagi ära rikuksin."

"Aga ei ole ju..."

"Anna andeks, aga ma ütlen siiski. Panin tähele, et möödunud ööl magas ta teises toas."

"Oh Nita, Nita!"

"Mulle jäi ka selline mulje, et ta sinu peale mossitab. Noh, sa taipad ise, millest ma räägin. Mitte et ta oleks jäme või viisakusetu või mida veel, kuid ta on kuidagi pisut ükskõikne ja sõnaaher," lõpetas Nita kergelt kulme kortsutades.

"No kuule, millal ta pidigi minuga rääkima?" püüdis Melly talle aru pähe panna. "Me oleme kogu päeva ära ja õhtul läksite koos välja. Me jõuame veel isu täis rääkida. Peaasi, et sa siin hästi aega veedaksid. Tema ükskõiksuse mõtlesid sa nähtavasti välja. Mina ei ole seda märganud," valetas Melly. "Ta magab vabas toas seepärast, et ma olen muutunud nii paksuks ja mul on raske end mugavalt sisse seada. Nii saab ta end kas või hästi välja puhata. Sa muretsed asjatult. Ma ei tulnud teiega kaasa mitte Charlesi pärast, vaid kauane jalulseismine väsitab mind. Usu mind, ma ei silmakirjatse. Istusin meelsasti kodus."

"Ausalt?"

"Täiesti ausalt," sõnas Melly kindlalt. "Praegu on aga aeg väga hiline, nii et head und sulle. Ülejäänust räägid mulle homme."

Kuidas ta ometi ei taibanud, et sõbranna võib tõlgendada ta sõnu omamoodi?

"Oih!" hüüdis Nita punastades. "Sain aru. Ma ei lase teda sulle head ööd soovima tulla!"

Mellyl tuli sellega nõustuda.

Tema üllatuseks ilmus Charles peagi tõesti ja seletas valmilt: "Sündsuse mõttes, sest Nita ootab seda." Ta oli ebasõbralik ja sünge, kuid Melly ei saanud seda pahaks panna, sest teadis, et mehel on samuti valus.

Pigem selleks, et teha lõpp rusuvale vaikusele, kui seepärast, et ta tahtnuks rääkida, küsis naine:

"Nita vist veetis hästi aega?"

"Kas sina siis arvasid, et läheb teisiti? Tema ei ole ju milleski süüdi."

Melly noogutas kurvalt pead.

"Seda muidugi. Saad aru, ta ei talu üldse tülitsemist. See kurvastaks teda hirmsasti. Seepärast on talle lihtsalt võimatu järsult vastata või teda peatada, kui ta oma jama ajab. Ta võtab kõike liialt südamesse. Aitäh, et sa ta kaasa võtsid."

Mees seisis endiselt ukse juures, ei vastanud midagi, pöördus ja väljus.

Nita olid neil veel kolm päeva. Kolm piinarikast päeva Mellyle, kes püüdis kõigest väest teeselda õnnelikku naist ja tulevast ema, naeratas viimaseid jõuraase kokku võttes ja püüdis käituda loomulikult.

Nad käisid võluvas Orefleuri väikelinnas ja veetsid seal terve päeva, käisid kiirustamata mööda kauplusi, istusid kaua sadama vabaõhukohvikus ja jälgisid ümberringi kihavat elu. Charles näitas Nitale oma hobuseid ja kutsus ta külla tuleva aasta ratsavõistluse ajaks, kui noorhobused on hästi välja õpetatud. Sellest, et siis ei võta Melly enam teda siin vastu perenaisena, ta mõistagi vaikis.

Järgmisel hommikul viis Melly sõbranna linna ja vaatamata sellele, et Nita kallites kauplustes lakkamatult hindade üle torises, ostis talle ilusa salli.

"Seda pole tarvis," punnis Nita. "Ma ei tohi sellist kinki vastu võtta. See on ju meeletult kallis!"

"Tühi jutt! Kas see ei meeldi sulle?"

"Meeldib või ei meeldi, aga sall on vapustav," torises Nita.

"Siis aitab vaidlemisest!"

"Ma ju ei vaidle, aga selle raha eest võiks terve kuu ära elada."

Melly puhkes naerma ja süleles teda.

"Ära liialda. Ma olen väga rõõmus, et kokku saime. Aitäh, et sa tulid."

"Sa ei ole tõesti selle vastu?"

"Muidugi ei ole."

"Aga kas ma võin veel tulla, kui pisike on juba sündinud?"

"Endastmõistetavalt." Mida muud ta võiski öelda? Ei, sest toppisid oma nina teiste asjadesse. Pärast lapse sündimist me Charlesiga enam koos ei ela. Seda ei tohi öelda.

Kõrvuti seistes lehvitasid nad lahkuvale Nitale järele, näidates üles täielikku üksmeelt. Niipea, kui auto silmist kadus, ütles Charles:

"Homme hommikul sõidan ära."

Melly ei tabanud otsekohe ta sõnade mõtet ning vaatas talle mõne hetke vaikides otsa.

"Sõidad ära?" Ta hääl kõlas nagu kaja.

"Jah."

Miks? Seepärast, et ei suuda enam teda näha? Aga mida ta siis õieti ootaski? Et nad teesklevad kuni sünnituseni õnnelikku perekonda? Südame võbisedes küsis ta haledalt:

"Kas tohin teada, kuhu?"

Mees kõhkles ivakese aega ja vastas:

"Monte Carlosse."

Melly tundis säärast iiveldust, et ei saanud kohe sõna suust. Monte Carlo. Seal algab mõne nädala pärast glisserite võistlus. Igal aastal sai seal keegi surma või

vigastada. Isegi sel aastal oli seal juba juhtunud treeningute ajal kaks õnnetust ja Charles oli andnud talle sõna, et ta tänavu ei osale. See aga oli enne, kui mees ta pettusest teada sai.

Melly kogus jõudu ja küsis lõpuks:

"Kui kauaks sa sinna jääd?"

"Täpselt ei oska öelda. Mõneks nädalaks. Jõuan sünnituse ajaks tagasi."

Kui sa ellu jääd.

Naine ahmis kramplikult õhku ja jätkas:

"Ma arvasin, et loovutasid oma koha."

"Loovutasingi, aga teine piloot Nico murdis jalaluu ja ma pakkusin end tema asemele."

Sel õhtul... Nita rääkis talle, et kasiinos jättis Charles ta vähekeseks üksinda ja käis rääkimas Nicoga... Kahtlane...

"Kas sa ei ole kunagi mõelnud sellele, et võid jääda rikkaks leseks..."

"Nii ei tohi rääkida!" oigas Melly. "Jumala nimel, ei maksa!"

Ta tundis, kuidas veri näost valgus, lõi vaaruma ja oleks vist kukkunud, kui Charles ei jõudnuks temast kinni haarata.

Mees hüüatas ehmunult, aga võib-olla pahaselt, ja talutas teda pihast toetades võõrastetuppa.

"Istu. Toon sulle midagi juua. Teed või ehk veel midagi?" küsis ta ärevalt.

Melly toetus tugitooli seljatoele, sulges silmad ja püüdis vabaneda õudsetest nägemustest, milles viirastusid kaldale heidetud verised ja moonutatud kehad. Võidusõitjad kihutavad nii meeletult, et piisab lainelöögist või mingist rikkest, et juhtuks katastroof.

"Võta," ütles mees järsult. "Joo see ära."

Melly avas silmad ja vaatas kõhukat viskiklaasi.

"Ma ei või," halises ta. "Sellest hakkab mul üksnes halvem."

Mees asetas klaasi ohates lauale.

"Jean Marc teeb sulle teed." Mees eemaldus, hargitas jalad ja pistis käed taskusse.

Melly vaatas teda, ikka veel halbade eelaimuste küüsis, ja palus:

"Ära mine!"

"Ma pean. Andsin sõna."

Sõna Charles pidas. Raudselt. Aga kui ta ei oleks lubanud? Kas ta oleks siis naise keelituste peale ümber mõelnud?

"Võta Jean Marc kaasa," palus Melly.

Mees vaatas talle imestunult otsa.

"Milleks?"

"Ma ei tea," tunnistas Melly abitult. "Ta vaataks sinu järele, ja lihtsalt üldse..."

"Ära räägi rumalusi! Minuga ei juhtu midagi. Minuga ei juhtu kunagi midagi."

Mees ütles tõtt, kuid ühel päeval võib õnn temalegi selja pöörata. Milline saatanlik jõud sunnib teda alailma riskima? Ruttama sinna, kus talle heidetakse väljakutse? Igavus? Eneseteostusjanu? Ei, ükski neist põhjustest ei sobi Charlesi puhul.

Mees äigas nii järsult käega, et Melly ehmus, ja sõnas öelalt:

"Aga mida sina siis ootasid, Melly? Et ma andestan ja unustan? Ütlen sulle, et mul ei ole midagi selle vastu, kui mind ära kasutatakse? Aga ma olen just selle vastu. Olen kuradi moodi selle vastu! Sa meeldisid mulle! Ma uskusin sind! Aga praegu, kui sa oled mu lähedal, on mul kogu aeg tahtmine midagi puruks lüüa. Ma ei saa kuidagi lahti rüvetatusetundest. Vaatan sind ja püüan mõista, mis peitub selle armsa näokese taga. Jälgin kõike, mida sa räägid või teed, ning ootan orkivõtmist. Üldse – ma ei suuda enam nii elada. Ja ma ei taha nii elada! Kui laps on sündinud, läheme kumbki oma teed.

Ma ei usu, et tahaksin kunagi veel sinuga kokku saada!"

Raskelt hinge tõmmates ületas Charles toa ja lausa hüppas välja.

Põrutatud ja ehmunud naine ei suutnud võbinat tagasi hoida, kui mõne minuti pärast ilmus Jean Marc.

Mees silmitses teda kaastundlikult ning asetas ta ette kandiku.

"Ta vist rääkis teile?"

"Võistluste kohta?" suutis ta vaevaliselt öelda. "Rääkis küll."

"Kõik läheb korda."

"Seda küll," nõustus Melly ebalevalt, mõeldes sellele, et nii julmana ja sallimatuna nägi ta Charlesi esimest korda.

"Ma kohe ei tea, kuidas teid lohutada või kuidas aidata..." alustas Jean Marc taas kohmetult.

"Seda pole tarvis."

"No mida teha, kui ta on selline tobu. Jooge nüüd teed," soovitas ta lahkelt.

Tobu? Ei, Charles ei ole tobu. Ta on üksnes tigestunud ja pettunud mees.

Kui Melly järgmisel hommikul ärkas, oli Charles juba läinud. Ei jätnud talle sõna ega kirjakest, lihtsalt läks.

Teist korda nende abielu vältel einestas Melly üksinda. Väike näide sellest, mis ootab teda tulevikus. Tulevikus, milles ei ole Charlesi? Ta vaatas värskeid saiakesi, mis olid nagu alati pandud lumivalgele linikule, ja puhkes nutma. Pisarad veeresid vaikselt üle ta kahvatute põskede ja langesid käeseljale. Ta tundis üksnes valu ainukese inimese pärast, keda ta ei tohtinud puudutada ja kes teda vastu ei puudutanud. See viis ta meeleheitele, eriti seetõttu, et nende suhted olid just hakanud tunduvalt paranema.

Nüüd, kui ei olnud enam Nitat, kes võinuks tema mõtteid kõrvale juhtida, oli Mellyl tunne, et ta hakkab aru kaotama. Polnud kedagi, kes teda rahustaks või lohutaks, tema aga logeleb päevade kaupa kodus. Ta oli käinud veel ühel korral haiglas. Õnneks ei olnud arst kohal ja keegi ei nõudnud, et ta jääks uurimisele, nagu arst oli viimati ähvardanud. Ämmaemand ütles, et ei näe põhjust, miks Melly ei võiks kodus olla, kuid seadis tingimuseks, et ta elaks rahulikult ja mõõdukalt. Nii venisidki nädalad aeglaselt mööda. Nädalad ilma Charlesita. Mõnikord näis talle, et kui ei oleks Jean Marci, ei suudaks ta lihtsalt vastu pidada. Selle mehe hoolitsus ja heasüdamlikkus oli ta rusutud hingele ravipalsam. See mees oli talle nagu lapsehoidja. Püüdis teda lõbustada. Püüdis teda reipana hoida ning ei pahandanud, kui naise räbal tuju välja purskas.

"Te ei tohi mingil juhul nii palju nutta. See on lapsele kahjulik. Ja miks te ei võiks pikali heita?"

"Ma ju ei taha pikutada! Mind on see kõik äärmuseni ära tüüdanud." Ta vaatas mehele vihaselt otsa ja pistis tõinama.

"No-noh, rahunege," lausus Jean Marc kohmetult. "Mõelge pisikesele."

Melly suutis nuuksele vahele öelda:

"Ainult temale ma mõtlengi kogu aeg. Oleks parem, kui te alaima minu järele ei valvaks ning oma ootamatute ilmumistega ei ehmataks."

Melly vaatas mehe solvunud näkku, naeratas ja ütles:

"Andke mulle andeks."

"Aitab sellest. Tegime rahu. Nüüd aga minge söögituppa. Ma toon eine sinna."

"Ma ei taha süüa."

"Te peate." Jean Marc avas söögitoa ukse, talutas naise käe alt toetades sinna ja pani istuma. Viie minuti pärast oli ta kandikuga tagasi, asetas ta taldrikule värske

saia ja käskis karmilt sööma hakata. Ta valas kruusi kuuma piima ja selle peale pisut kohvi.

"Jooge. Millal peate haiglasse minema?"

"Homme."

"Ma tulen teiega kaasa."

"Ärge rääkige rumalusi. Ma võin väga hästi sinna ka ise sõita."

"Võite muidugi," ütles mees muigega, mis pidi vist tähendama, et hoopis naine räägib rumalusi. "Aga parem ei maksa. Mis kell?"

"Kümneks."

"Väga hea. Püüdke hästi magada."

"Suur tänu," vastas Melly sapiselt. "Teie armastusväärsus on piiritu."

"*Oui*," nõustus mees tõsiselt. "Ma imestan isegi mõnikord selle üle."

"Oi, minge nüüd ära."

Mees noogutas rahulolevalt ja kuuletus.

Järgmisel hommikul kell pool kümme aitas Jean Marc ta autosse, heitis ettevaatlikult üle ta tublisti paisunud kõhu turvavöö, lõi ukse kinni ja istus rooli taha.

"Kas jõite oma poolteist pinti?"

"Te teate seda väga hästi, sest jälgisite mind terve tunni."

"Mnjaa. Ega te kaarti maha unustanud?"

"Ei."

"Analüüsid?"

Naine vaatas talle sõnatult otsa.

Mees laskis vaikselt vilet ja käivitas mootori.

Mingil põhjusel, mida ta teadis ainult ise, oli Jean Marc kõigega väga rahul. Miks? Melly ei olnudki aru saanud, mis teda Charlesiga seob. Kui mees ei saanud teda maja lisandina, siis kes on ikkagi too Jean Marc? Kust ta välja on ilmunud? Ta ei tundunud mehena, kellele meeldib üksnes nõusid pesta, voodeid üles teha ja toitu valmistada.

"Miks?" küsis Melly äkki.

"Kuidas – miks?"

"Miks te meie juures töötate?"

Mees näis üllatuvat.

"Kas arvate, et mind ei ole tarvis?"

"Oh ei!" hüüdis Melly. "Te ei saanud minust aru. Tahtsin öelda, et te ei sarnane üldse... ei sarnane minu ettekujutusega ülemteenrist."

"Kas tõesti?"

"Ausõna."

"Oo, te arvate, et peaksin tunde võtma?"

Melly arvas, et ei ole mõtet asjatult jõudu raisata, ja jäi vait.

"Ma jään teid ootama," ütles mees, kui nad olid kliiniku ees peatunud.

"Mul võib minna palju aega," hoiatas Melly.

"See ei loe midagi. Ma jään ikkagi ootama." Vastus oli rahulik, kuid kindel.

Naine kehitas õlgu ja astus ukse poole. See mees on mõistatus. Mida ta üldse teab Charlesi ja tema suhetest? Jean Marc pidi märkama nende lahkheli, aga ei öelnud midagi. Miks? Võib-olla ei huvitanud see teda? Või ei kuulu see tema kohustuste hulka? Teades, et kõik need mõistatamised on üksnes vahend juhtida mõtteid kõrvale eelseisvast uuringust ja kliiniku lähenemisest, püüdis ta mõelda Charlesile. Mida mees praegu teeb? Kas ta mõtleb temale? Lapsele? Ta hakkas taas närvitsema. Laps kasvab. Kõik peab olema normis.

Mõneks ajaks juhtis Charlesile mõtlemine teda lapse pärast muretsemiselt kõrvale, aga kui ta liftiga üles sõitis, tuli talle meelde arst ja erutus hõivas teda uue jõuga.

Õnneks ei tulnud tal kuigi kaua oodata. Ta viidi kohe palatisse ja pandi voodisse.

Suunates juba harjumuspäraselt pilku aparaadi ekraanilt õe näole, püüdis Melly lugeda, mis on kirjutatud nii ühele kui teisele.

"Kas kõik on normis?"

"*Oui*," vastas õde rahulolevalt. Ta aitas Mellyl tõusta, ulatas talle kaardi ja viis naise registratuuri.

"Ahaa, *madame* Remington. Kuidas meie asjad edenevad?"

"Tänan, hästi. Kas pean alla minema?"

"*Oui*, ja pärast arsti juurde. Palun ärge muretsege. Uskuge, kõik läheb korda."

Paraku ei läinud.

"Me tahame, et jääksite meie juurde," nõudis doktor Lafargue.

"Aga milleks? Te ju ise ütlesite, et lapsega on kõik korras."

"Jah, aga ma ütlesin veel, et laps on väike. Andke andeks, kuid parem on praegu karta, kui hiljem kahetseda. On ju nii? Tahame, et teil oleks täielik rahu, sööksite hästi ja teeksite läbi lisauuringu."

"Milleks?"

"See näitab, kas laps saab õigeks arenemiseks kõik vajaliku. Tuleb täpselt kindlaks teha, miks laps halvasti kasvab. Teil on kolmekümne neljas nädal, aga lapse suurus vastab kolmekümnele. Seepärast palun mulle mitte vastu vaielda, armuline daam. Te jääte siia. Täna."

Melly vaatas arstile otsa ja tema aju joonistas õudu sepilte. Ta suutis suuri vaevu küsida:

"Aga mis saab siis, kui laps ei kasva?"

"Siis teeme keisrilõike."

"Kas kolmekümne neljast nädalast piisab, et laps ellu jääks?"

"Täiesti."

Arst kummardus üle laua ja patsutas ta kätt.

"Uskuge mind, proua, aga nii teie kui lapse ohutuse mõttes peame teid meile jätma, et raseduse kulgu hoolega jälgida. Eks siis näeme. Kui peame vajalikuks. Ja veel," lisas ta sellise inimese reipusega, kes on otsustanud kõik halvad uudised korraga lagedale laduda.

"laps on veel tuharseisus. Muidugi võib ta end veel liigutada, aga..."

"Aga kui ei liiguta ja kui ei hakka kasvama..."

"Siis pole midagi parata. Aga südametegevus on hea, kopsumaht samuti, ning ma arvan, olen isegi peaaegu kindel, et laps on lihtsalt väike."

Peaaegu, kuid mitte lõplikult, täheldas Melly.

"Kas mees on teiega kaasas?"

"Ei," sosistas Melly.

"Ja teil pole kedagi, kes võiks aidata? On? Väga hea. Parem oleks võtta kaasa lapse esemed, nii igaks juhuks. Minge õe juurde. Ta seab teile koha valmis ja ütleb, millal peaksite tagasi tulema. Oleme kokku leppinud?"

Melly noogutas väsinult ja tõusis. Hirmununa leidis ta, et kui prooviks veel midagi öelda, siis pistaks töinama. Parklasse läks ta mitte midagi enda ümber nägemata. Ka õega jäi rääkimata. Kui laps ei saa kõike seda, mida vajab, kas ei jää ta siis vaimselt alaarenenuks? Ebanormaalseks? Vahest ehk helistada emale? Ei. Ema läheb ähmi. Parem on talle mitte rääkida... Melly loetus seina najale ja püüdis end kokku võtta. Aga kui pisike sureb? Aga kui...

"*Madame! Oo, madame!* Mis juhtus?" küsis tema selja taha ilmunud Jean Marc kaastundlikult.

Melly vaatas temast mööda. Ta alahuul värises.

"Laps?"

Naine langetas pea.

"Kas midagi on korrast ära?"

Melly noogutas, nuuksatas ja andis lõpuks pisaratele voli. Pisaraid lausa tulvas. Tal tuli endast välja nutta rahutus, solvang, valu, hirm lapse pärast ja Charlesist lahusoleku kibedus. Kui ta oli kord nutma hakanud, siis ei saanud ta enam pidama. Ta töinas Jean Marci õla najal nii, nagu oleks elu lõpp käes.

6

"No tasa, tasa, aitab nutmisest." Jean Marc eemaldus pisut ja ulatas talle taskuräti. "Pühkige nüüd pisarad ära ja rääkige, mis on juhtunud."

Melly luristas valjusti nina, pühkis silmi ja esitas oma tublisti moondunud versiooni arstiga räägitust.

"Kas te leppisite õega kokku?"

"Ei." Ta vangutas pead.

"Hüva. Oodake autos. Ma uurin kõik välja."

Autos istudes ja Jean Marci taskurätti näppides püüdis Melly mõelda millelegi heale. Victoire ju rääkis, et talle oli arst öelnud täpselt sama. Temal aga läks kõik hästi ja nüüd kasvavad tal toredad kaksikud tütred. Jah, kaksikud sünnivad alati väikestena.

"Rahunege nüüd otsekohe," käsutas Jean Marc ta kõrvale istudes. "Kui hakkate kogu aeg närvitsema ja kartma, siis teete lapsele kahju. Praegu ei ole aeg endale mõelda. Kas te saate sellest aru?"

"Saan küll," vastas Melly väga vaikselt.

"*Bien*. Niisiis lähme nüüd kauplusse ja ostame pisikesele vajalikud asjad. Siis sõidame koju. Te võtate sooja vanni, mina panen vahepeal teie asjad kokku ja teen süüa."

"Ma ei suuda süüa."

"Suudate ja peate. Seda ütleb teile Jean Marc. Kuna Charlesi praegu ei ole ja ta ei saa teid panna tegema seda, mida tarvis, siis pean mina teda asendama. Ei maksagi hakata vastu vaidlema."

Melly suutis vastuseks ainult hiljukesi nuuksatada.

"*Bien*."

Asjad pisikesele valis Jean Marc. Tillukesed särgid, mähkmed, siputuspüksid, seep, linakesed, talk. Üldiselt kõik, mida tema arvates võis vastsündinule tarvis minna.

Ka võttis ta kaasa reklaamivoldikud voodikeste, lapsevankrite ja toolikeste piltidega. "Selleks, et võiksite pärast lapse sündi ise lastetuppa vajaliku valida," seletas ta.

"Hea küll," vastas Melly, vaadates ükskõikselt nende ümber sekeldavaid müüjaid, kes ilmselt imestasid ta apaatia üle. Õnnelik noor ema! mõtles ta kibedusega ja hoidis uut nutuhoogu tagasi.

"Sellest vist aitab. Pisike jääb rahule."

"Jah, ta jääb rahule," kordas Melly kajana.

"*Bien*. Nüüd koju."

Jean Marc valis kõige lühema tee ja viis ta kiiresti koju, saatis üles, täitis vanni ja ootas kannatlikult, kuni Melly võttis puhta pesu ja kleidi, ning lahkus alles siis, kui vannitoa uks oli tema järel sulgunud.

Melly lamas soojas lõhnavas vees, toetus sõrmeotstega vanni servale ja vaatas lakke. Talle oli väga vaja Charlesi. Mida ta praegu teeb? Treenib? Naerab koos Nicoga tema üle? Kas tal on meeles, et naine pidi just täna haiglasse minema? Millal algab võistlus? Ta ei mäletanud. Aga äkki on mees juba hukkunud? Sõitis end treeningul surnuks?

Vali koputus vannitoa uksele pani ta võpatama.

"Hei, proua, vaadake, et te seal magama ei jää!"

"Tulen kohe," vastas Melly mehaaniliselt. "Viie minuti pärast."

Masendus rippus tema kohal nagu piksepilv. Kui ta lõpuks välja ilmus, ohkas Jean Marc raskelt.

"Ma kohe ei tea, mida öelda või teha, et teie tuju paraneks," tunnistas ta otsekoheselt.

"Seda pole tarvis." Melly pistis õnnetult naeratades jalad kingadesse. "Ma olen valmis."

"Enne söök. Ei-ei, mitte mingeid vaidlusi. Pisut suppi. Lapse jaoks."

"Nojah, lapse ja Jean Marci jaoks," lõi Melly kaasa ja istus laua äärde. "Te ei tohi Charlesile midagi teatada."

"Aga..."

"Ei."

Melly oli vannis olles kõik lõplikult läbi mõelnud ja aru saanud, et ei soovi mehele teatada. Charles peab nagunii võistluses osalema ning teda ei tohi häirida. Tema, Melly pärast Charles ei karda, see on selge, aga lapsele mõtlemine ajab ta närvi. Temal aga on tarvis keskenduda. Glisserite võistlus kätkeb endas alati ohtu ja kui sportlase tähelepanu on hajevil, võivad need ohud kujuneda saatuslikuks.

"Andke sõna, Jean Marc."

Mees noogutas väga vastumeelselt.

"Hüva. Ta vihastab kuradi moodi, kui teada saab. Mele mõlema peale."

"Ei," ütles Melly. "Võib-olla solvub, kuid ei vihasta."

Mees kehitas õlgu ja andis märku, et ta supi kallale asuks.

Paraku ei jõudnud ta õieti ümber vaadatagi, kui Jean Marc ta juba haiglasse viis. Ta saatis naise palati juurde, andis ta õe hoole alla ja lubas lahkudes õhtul tagasi tulla.

Mõne päeva vältel jätkus tavaline haiglarutiin. Teda kombiti, vaadati, kaaluti ja sunniti lebama ning tõusma. Peale hirmu Charlesi ja lapse pärast tundis ta ärritust. Jean Marc tassis talle kantava teleri, kuid enamik saatekl olid loomulikult prantsuskeelsed ning Melly prantsuskeelsete sõnade varu nii napp, et teda tüütas peagi ekraanil toimuva vaatamine. Peale selle kartis ta juhtumisi näha võistlust. Ta ei suutnudki meelde tuletada, millal see pidi algama. Parem oli teha nägu, nagu ei oleks midagi juhtunud.

Kurvastav Jean Marc tõi talle vardad, lõnga ja komplekti mustrilehti. Melly otsustas mitte öelda, et ei oska kududa. Üks õdedest proovis teda õpetada, ent Melly ajas lõngad sassi ja tema arvates olnuks rumal panna lapsele selga seda auklikku moodustist, millega ta lõpuks

hakkama sai. Mõistagi siis, kui lapsega kõik hästi läheb.

Peale Jean Marci ei olnud tal ühtki külastajat, sest keegi lihtsalt ei teadnud, kus ta viibib. Tema aga ei tahtnudki, et keegi seda teaks. Vaevalt oleksid teda lohutanud kaastundesõnad ja kinnitused, et nii või teisiti läheb kõik ikkagi korda. Ta pidi ise end selles veenma. Pidi olema valmis ka kõige halvemaks. Ta ei osanud rääkida sellest, mida tunneb. Seda ei olnud ta kunagi osanud. Isegi pärast Donny surma suutis ainult Charles mõista, mis toimus ta hinges. Kuidas ta siis praegu teda ei mõista?

Ta vanemad sulgusid endasse ja millegipärast ei märganud, et tütar kurvastab sama raskelt nagu nemadki. Nende pärast tuli tal teeselda, et on väga tugev. Ainult Charlesile ei tarvitsenud midagi seletada. Pärast matust, kui sugulased olid laiali läinud, tuli noormees tema juurde, pani ta oma autosse, süleles teda, laskis end tühjaks nutta ja jäi terveks nädalaks Backfordi. Tema ainus lohutusallikas. Tookord vist armuski ta noormehesse tõeliselt. Seepärast, et ainult Charlesil oli tema vastu huvi? Seepärast, et ainult tema mõistis viieteistaastase tüdruku valu ja meeleheidet? Või oli ta juba selleks ajaks muutunud tüdrukule jumaluseks ja kangelaseks, keda ta kummardas ja kellele ta omistas raskel hetkel omadusi, mida noormehel tegelikult ei olnud? Nüüd oli selle üle raske otsustada ja meenutada, kuidas see kõik päriselt oli.

Melly sulges silmad ja püüdis ikkagi möödanikku taastada. Milline oli Charles? Kui vana oli ta ise, kui taipas, et see on armastus? Kuueteistkümneselt, kui Charles teda esimest korda ettevaatlikult ja süütult suudles? Kaheksateistkümneselt, kui noormees teda esimest korda lõunale kutsus ja talle veini pakkus? Mees käitus nagu vanem sugulane ja neiu tunnetas seda, kuid võib-olla just siis armus temasse? Ei, ta ei teadnud seda, sest näis, et teisiti ei olnud see kunagi. Vahest ehk harjumus?

Või lihtsalt esimene armastus, mis ei närbu kunagi?

Melly ohkas pikalt, ei osanud leida nendele küsimustele isegi ligikaudseid vastuseid, võttis aluse ja proovis lõpetada lastejuttu, mis ei olnud abiellumisest peale kuidagi edenenud. Jumal tänatud, see ei olnud tellimustöö.

Kõrvalpalatis lebas veel kolm naist, kuid ükski neist ei osanud inglise keelt ning nad üksnes vahetasid peanoogutusi ja naeratusi. Õdedest purssis ainult üks kuidagiviisi inglise keelt, kuid tema oli reeglina nii hõivatud, et Melly sai temaga rääkida kõige enam viis minutit. Nädala pärast saatis just tema Melly doktor Lafargue'i juurde.

"Niisiis, *madame*, me oleme otsustanud," kuulutas arst särades.

Mellyt haaras külmajudin ning ta küsis areldi:

"Mida te otsustasite?"

"Kahe päeva pärast saab teil täis kolmkümmend kuus nädalat ja otsustasime, et enam ei oota. Laps ei ole end veel pööranud ja on ikka väike, kuid meie arvates kaalub ta ligi viis teie inglise naela. Seega tuleb kardetavasti ikka teha keisrilõige. Mida te eelistate, kas seljaajutuimastust või üldnarkoosi?"

Seljaajutuimastamisest oli Melly kuulnud ainult õuduslugusid. Ent narkoos tähendab, et ta on teadvusetu ega saa terve tunni vältel või kauemgi teada, mis on juhtunud lapsega.

"Te ei pea seda kohe otsustama," rahustas arst. "Õde tuleb hiljem ja seletab teile kõik ära. Nüüd kuulame teid pisut."

Kui õde tõi talle öösärgi, võttis arst taskust eseme, mis meenutas kangesti vanaaegset kuuldetoru, ning Melly võpatas, kui külm metall ta kõhtu puudutas. Arst kummardus, surus kõrva vastu riistapuu teist otsa ja kuulas mõne minuti. Säh sulle nüüd tänapäeva tehnikat,

mõtles Melly irooniaga. Kas ta ei usalda monitori?

Lafargue ajas end sirgu, naeratas veel kord ja ütles õele midagi tolle emakeeles.

"Ärge muretsege, ma tulen kohe," ütles õde ja järgnes arstile.

Ärge muretsege. Mis tal viga rääkida. Kas metalli külmus ei meeldinud lapsele või kandus ema erutus talle üle, kuid ta hakkas rabelema. Ta on ikkagi endiselt aktiivne ja Melly pidas seda heaks märgiks.

Ta kõhkles piinarikkalt, kas rääkida kõigest Jean Marcile, kuid leidis lõpuks, et seda tuleb teha. Haiglas oli andmeid Charlesi ja tema lähemate omaste kohta, aga kui midagi on halvasti, siis on parem, kui sellest saab esimesena teada Jean Marc.

"No näete," sõnas mees naeratades. "Veel pisut aega, ja te saate emaks."

"Loodan seda."

Jean Marc istus voodi servale ja võttis ta käe pihku.

"Nüüd aga oleme otse kohustatud Charlesile teatama," ütles ta lahkelt.

Melly püüdis mitte vaadata ta tumedatesse, liiga terastesse silmadesse ja tõmbas endale teki peale.

"Kas võistlus on lõppenud?" küsis ta vaikselt ja lisas vastust ootamata: "Ei ole veel?"

"*Non* veel..."

"Ei, palun, siis ei maksa talle rääkida!" Naine laskus patjadele ja püüdis end kokku võtta ning vaatas Jean Marcile paluvalt otsa. "Palun teatage talle alles siis, kui tal on kõik lõppenud. Te andsite mulle sõna, Jean Marc."

"Andsin seepärast, et lootsin, et Charles jõuab enne seda tagasi."

"See pole tähtis, miks te tookord lubasite. Te lubasite, ja kogu lugu. Te ei tohi talle helistada enne võistluse lõppu. Mehesõna, Jean Marc?"

Mees ohkas raskelt ja nõustus.

"Ma luban. Raudselt. Aga ma pean nüüd kontrollima, kas õde teab minu telefoninumbrit. Igaks juhuks. Äkki läheb kõik kiiremini."

"Ei lähe. Arst ütles, et neljapäeval."

"Parem tuletan talle siiski meelde." Mees kõhkles pisut ja julges siis öelda:

"Teate, Charles helistas ja küsis, kuidas teil läheb."

"Tõsi või?" Melly tahtis, et ta hääl kõlaks võimalikult ükskõikselt. Mehe nime nimetamisel hakkas ta sisemus võbisema, kuid uhkus ei lubanud välja näidata, kui väga ta tahaks teada üksikasju.

"Jah. Ja te sundisite mind valetama."

"Aga te ju ei öelnud talle?"

"Ei öelnud. Rääkisin, et tunnete end hästi. Ta lubas mõne päeva pärast uuesti helistada. Õnn veel, et ta ei lasknud teid telefonile kutsuda."

Jean Marc ootas vastust. Mida pidi Melly ütlema? Et ta teab, miks mees temaga rääkida ei tahtnud? Saab aru, et ta naise pärast põrmugi ei muretse? Et teda huvitab üksnes laps? Seda ei tohi rääkida.

"Ilmselt oli tal kiire," oletas Melly.

Mees ohkas ja kuigi ta silmist paistis veel uudishimu, asus ta õnneks asja juurde.

"Niisiis maksan homme hommikul kõigepealt voodi ja lapsevankri kojutoomise eest." Ta surus kergelt naise kätt ja lisas reipalt: "Kõik läheb väga hästi, *madame*. Ärge enam närvitsege. Te peate magama. Tulen homme päeval."

"Nõus. Ja veel kord aitäh – kõige eest. Ma ei oska isegi kujutleda, mida oleksin ilma teieta peale hakanud."

"Jätke nüüd!" Mehel oli ilmselt piinlik. "*Bonsoir.*" Ta naeratas lahkelt hüvastijätuks ja lahkus.

Täna või homme algab võistlus? Aga võib-olla on see juba läbi?

Samas katkestas ta mõtted monitori ilmumine, mille kärutas palatisse inglise keelt oskav õde.

"Teie sõber andis mulle oma telefoninumbri," sõnas ta lõbusalt. "Ta muretseb väga teie pärast. Ega teie abikaasa vastu ole, et ta tema äraolekul teie eest hoolitseb?"

"Ei ole," vastas Melly õlgu kehitades. Kust võis tema teada, kas Charles on selle vastu või ei ole? Pigem on tänulik, et tal endal ei tule naisega jännata.

"Kas vaatate homme võistlust?" küsis õde aparaadi juhtmeid vedades nagu muuseas. "Mina küll närveerin koledasti. *Ah, pardon, madame!* Küll ma olen tola! Nonoh, ärge muretsege, teie abikaasaga ei juhtu midagi. Ta on väga vilunud ja hea sportlane. Ma nägin, kuidas ta viimasel korral sõitis."

Paljugi mis oli viimasel korral. Tema aga võib juba homme õhtul olla lesk. Oih, ei tohi juba ette halba mõelda!

Niipea, kui õde oli läinud, laskus Melly selili ning püüdis muremõtteid peast välja visata, ent hirm aina kasvas. Ta jäi viimaks peaaegu uskuma, et on juba lesestunud.

Öösel magas Melly väga halvasti. Hommikul ehmus õde ta kahvatust näost nii, et kutsus arsti. Laps liigutas end millegipärast tavalisest rohkem ja see rahustas naist pisut. Hirm Charlesi pärast ei kadunud hetkekski, kuid õdede pinges näod lükkasid selle mure tagaplaanile.

Kell neli saabus arst. Ta luges seistes aparaadi linti, vaatas ta kaarti, mõtles pisut, kinnitas siis kaardi taas voodiotsale ja sõnas: "Meil on põhjust karta, et laps võib liigse pinge tõttu kannatada. Arvame, et ei ole mõtet enam oodata. Kas te olete täna söönud?"

"Ei," kinnitas Melly.

"Sel juhul valmistab õde teid kohe ette," ütles arst naeratades, ütles õele midagi emakeeles ja läks.

"Püüdke pingest vabaneda," soovitas õde. "Kõik läheb hästi. Kas tahate, et ma kutsuksin teie sõbra?"

"Palun."

Tundes iiveldust ja hirmu, vaikis Melly kogu aja, mil õde teda lõikuseks ette valmistas. Kas võistlus on läbi?

Kas Charles teab, et ta on haiglas? Aga võib-olla ei saagi ta enam midagi teada?

Kui ta teadvusele tuli, seisis Charles ta jalutsis ja hoidis mõlema käega voodiotsast kinni. Melly vaatas talle ahnelt otsa, sulges vaikses tänutundes silmad ja alles siis, kui oli lõplikult toibunud, tabas mehe hämmastunud pilgu. Laps? Ei! Ainult mitte seda! Ta sosistas hirmunult:

"Laps..."

"Tüdruk. Ta on normaalne, ta..." Charles takerdus, tõmbas kramplikult hinge ja pöördus kõrvale. "Normaalne," kordas ta kähedalt.

"Aga sina?" küsis Melly uniselt.

"Nagu näed."

"Kas võitsid?"

"Ei. Maga nüüd."

Melly sulges kuulekalt silmad ja uinus. Kui ta teist korda ärkas, siis kahetses ta seda otsekohe. Kaks teda vaevanud murede põhjust olid hoobilt ära langenud. Ta lõdvestus, lihastepinge andis järele. Naisele näis, et ta keha on muutunud üheksainsaks valutombuks. Ta lebas korralikult klopitud patjadel. Käele oli kinnitatud tilgutitoru. Suu kuivas janust.

Melly pööras aeglaselt pead ja nägi akna juures toolil istuvat Charlesi. Ta pea oli vajunud taha, silmad suletud. Naine vaatas ettevaatlikult ringi ja ta silmad märgusid, kui pilk langes voodi kõrvale nihutatud hällikesele. Selle läbipaistva kupli all lebas roosasse tekki mähitud pamp. Tema laps. Tütreke. Melly püüdis end kergitada, et pisikest näha, kuid vajus abitult tagasi ja krimpsutas lõikava valu tõttu kõhus nägu.

"Ettevaatlikult," hoiatas Charles vaikselt. "Sulle on parem, kui sa end mõni aeg ei liiguta."

"Mu suu kuivab koledasti," kurtis naine talle otsa vaadates.

Mees lähenes talle ja sirutas käe, nagu tahaks ta õlga puudutada, kuid ei julgenud ning ta käsi vajus abitult alla.

Melly kuulis ta samme, pööras pead ja jälgis silmadega, kuidas Charles hällile lähenes, alla vaatas, käe kilekupli alla pistis, tekinurka kergitas ja tütre nägu uuris.

"Milline tilluke," sõnas ta õrnalt, üksnes hingeõhuga. "Imekena. Tõeline täiuslikkus." Ta kattis lapse näo ja vaatas Mellyle otsa. Mees näis kurnatuna, nägu hall, silmade all mustad rõngad. Ilmselt ei olnud ta hulk aega habet ajanud ja äratas vist esimest korda elus kaastunnet.

"Kas võib talle nimeks panna Lorette?" küsis ta.

"Jah, kui sa ei ole ümber mõelnud."

"Ei ole. Aitäh. Püüa veel magada. Ma tulen hiljem. Jean Marc palus sind tervitada."

Melly jälgis vaikides ta lahkumist ja kuulatas, kuidas ta sammud koridoris eemaldusid. Ei suudelnud hüvastijätuks, ei rõõmustanud koos temaga... Püüdes mitte taas nutma puhkeda, sirutas ta käe ja üritas hälli voodipäitsile lähemale nihutada. Ta tahtnuks tütrekest kogu aeg vaadata. Tahtnuks teda sülle võtta. Ta vajas seda väga. See pambuke vääris kõiki muretsemisi, kogu valu ja kurvastamist. Vääris! Kõvasti hälliservast kinni hoides vajus ta unne.

Kui Melly ärkas, oli tuba hämar ja häll kadunud. Naine vajutas kabuhirmus kellanupule. Õde saabus mõne sekundi pärast.

"*Qu'est – ce du'il ya?*"[1] küsis ta ehmunult.

"Kus on mu laps?"

Õde ohkas kergendatult ja naeratas.

"*Bébé est eu trainde...*"[2] Õde mõtles pisut ja leidis siis õige sõna: "Ta sööb."

"Oh!" sõnas Melly. Tundes end rumalana, naeratas ta häbelikult.

[1] Mis ühtus? (pr. k.)
[2] Laps viidi ära, et... (pr. k)

"*Pardon.*"

"*De rien.*"[1]

"Aga kui kauaks? E-e..."

Õde kehitas õlgu, vaatas teda kõheldes, laksutas keelt ja kuulutas võidukalt:

"Varsti!" Ta puhkes naerma ja läks oma kohustusi täitma.

Ei möödunud viit minutitki, kui tuppa ujus väga vaikselt ja ettevaatlikult Charles, laps süles, nägu keskendunud. Mees astus voodi juurde ja asetas tütre Melly käeulatusse.

"Puhh!" hingas ta pahinal välja ja tegi naljaka grimassi. "Ma pole veel eluski nii koledasti kartnud. Pagana õde pani mind teda läbi terve koridori kandma."

Melly peaaegu ei kuulnudki teda. Esimest korda surus ta tütrekese enda vastu ja ta pidi tunda saama, kuidas see on. Ta naeratas hajameelselt Charlesile, märkamata, et too püüab silmi temalt kõrvale pöörata, ning vaatas tillukest olendit.

"Oi, Charles, kui ilus ta on!"

"Jah." Märgates, et Mellyl on raske, kummardus ta naisele otsa vaatamata ja seadis lapse ühele patjadest.

Tundes piinlikkust ja julgemata Charlesile otsa vaadata, ei tõstnud ta tütrelt pilku.

"Aitäh. Pisut raske on teda süles hoida – minu ülessongitud kõhuga."

"Pole viga. Kannata ivake. Üks hetk."

Mees väljus kiiresti toast ja Melly ohkas kergendatult. Räägime teineteisega nii ebaloomulikult, nagu oleksime võõras, mõtles Melly nukralt.

Milline oli ta jahmatus, kui Charles ruttas mõne sekundi pärast tagasi, käes tohutu kimp punaseid roose. Mees asetas need voodijalutsisse, seisis pisut aega, naeratas

[1] Vabandust.- Pole midagi. (pr. k.)

ebalevalt, vaatas naisele otsa ja kehitas õlgu.

Kellelt need on? tahtnuks ta küsida, vaadates õiteilu läbi pisarate. Kuidas seda teada saada? Või on see pelgalt kohusetäitmine? Parem võtta asja nii. Nõnda on rahulikum.

"Need on imeilusad," sosistas ta. "Aitäh!"

"No miks sa siis nutad?" ütles mees kuidagi piinlikult. Mees vaatas ikka veel talle otsa, nagu otsiks vajalikke sõnu. Lõpuks alustas ta:

"Melly, ma..."

"*Bonsoir*," lausus uksele ilmunud Jean Marc arglikult. Nii ei saanudki naine teada, mida Charles öelda tahtis. Jean Marc vajus tuppa veel ühe tohutu roosikimbuga, õnnitles Charlesi, asetas lilled pesunõusse, kõõritas tühja hälli poole, lõi näost särama ja ütles nüüd Mellyle:

"Õnnitlen!"

Naine oli Jean Marcile väga tänulik, kuigi Charles ei näinud ootamatu sissetungimise pärast rahul olevat.

Tüdrukukest vaadates puudutas Jean Marc areldi ta kätt.

"Ta on ju lihtsalt imeilusake," ütles saabunu hinge kinni pidades. "Kas ma võin ta sülle võtta? Üheks minutiks?"

Pisut vastumeelselt ulatas Melly talle lapse.

"Vaadake, et te teda maha ei pilla," hoiatas ta naljatamisi.

"Mis te nüüd! Ärge selle pärast muretsege." Ta näis tõesti olevat Charlesist osavam. Melly arvas isegi, et tal võivad olla oma lapsed, kuid ei riskinud seda küsida. "Samasugune kaunitar nagu *maman*. Kui palju ta kaalub?"

"Ligi viis naela," lausus Charles külmalt, "ja mulle näib, et talle oleks parem oma kohale tagasi saada," lisas ta ärritunult.

Jean Marc pööras aeglaselt pead, vaatas talle üllatunult otsa ja ulatas lapse Mellyle.

"Noh, ma näen, et olen siin ülearune. Seepärast lähen

koju lastetuba valmis seadma."

"Ma võin ka ise seda teha..." alustas Charles, kuid nägi siis, et räägib iseendaga, sest Jean Marc oli juba kadunud. "Alailma topib end sinna, kuhu teda ei paluta."

Need sõnad hämmastasid Mellyt. Ta kuulis esimest korda sellist viisakusetust ülemteenri suhtes. Võib-olla oli Charles väsinud või tõstis temas pead omanikutunne. Samas kerkisid ta mällu mehe sõnad: "Kui laps on sündinud, läheme kumbki oma teed."

"Melly!" hüüdis Charles ehmunult. "Sa oled lubivalge! Anna tüdruk mulle." Ta astus kärmesti voodi juurde, võttis lapse ja asetas ettevaatlikult hälli. "Kas kutsun õe?"

Melly raputas pead ja vajus väsinult padjale.

"Ei, kõik on korras."

"Sul on valud," kuulutas mees asjatundlikult. "Kas nad andsid sulle valuvaigistit? Kohe teeme selle selgeks."

"Charles, kõik on normis," lausus naine väsinult ja leidis samas, et räägib tühjusse.

Mees naasis koos inglise keelt rääkiva õega. Too vaatas Mellyle murelikult otsa.

"Liiga palju erutusi, liiga palju jutte. Teil on tarvis puhata. Kas valu on väga tugev?"

"E-ei..."

"On küll!" katkestas Charles. "Kas te võite talle rohtu anda?"

"Muidugi. Ta peab saama enne magamajäämist valuvaigistit. Aga kui tahate, et ka praegu..."

"Oh ei. Parem hiljem. Kõik on korras."

"Mitte midagi sellist. Sa näed välja nagu viirastus. Võta üks tablett kohe," käis mees peale.

Melly tundis, et parem on nõustuda, kui vastu vaielda, ja noogutas.

"Hea küll. Hiljem püüan uinuda ilma selleta."

"Jah, nii on kõige parem. Homme on sul juba palju kergem," sõnas Charles kindlalt.

Vaatamata uuele ärevusehoole liigutas Mellyt siiski mehe osavõtlikkus, kuigi see oli praegu kohatu ning tal hakkas isegi lõbus. Veider küll, kuid Charles naeratas talle vastu. Seejärel meenusid mehele nähtavasti nende lahkhelid ja naeratus kadus.

"Ma siis lähen. Puhka. Hommikul tulen tagasi." Ilmselt seepärast, et õde oli veel siin, kummardus ta naist suudlema.

Hommikul tundis Melly end kümme korda halvemini. Narkoosi mõju oli täielikult haihtunud ja valu muutunud kuidagi selgemini tajutavaks. Tilguti ahistas liikumist, takistas võtmast mugavamat asendit. See tekitas kärsitust.

"Teil hakkab parem, kui pärast lõunat tilguti ära võetakse ja te võite juua," lubas õde. "Kas toon veel tabletti?"

Melly raputas pead ja pöördus kõrvale. Tahtnuks tujutseda, vältida ligitikkumisi. Kui tema kõrvale asetati taas roosa pambuke, voolasid üle ta näo jälle pisarad ja tilkusid tekile.

Mis saab temast siis, kui Charles ta Backfordi saadab? Oi, pagan, kas keegi on ta vanematele teatanud? Melly kutsus õe ja palus, et talle toodaks telefon.

"Toon kindlasti, aga praegu tuleb arst. Nüüd aga olge pai ja kannatage pisut. Teie vaimustav abikaasa peaks iga hetk saabuma ning te ju ei taha, et ta näeks teie nutust paistes silmi. On ju nii?"

"On küll," vastas naine vaevaliselt.

"Ta muretseb väga. Helistas öösel ja veel kord hommikul, päris, kuidas te end tunnete."

"Tõesti? Aga ega ta öelnud, kas on minu vanematele helistanud?"

"Ei, mulle ta seda ei rääkinud. Varsti tuleb ta ise ja siis küsite temalt, eks ole?"

"Muidugi. Aitäh."

"Mis te nüüd, pole tänu väärt. Kui saate end mugavamalt sisse seada, hakkate pisikest toitma. Jah? Tüdruk vajab nagunii lutti, kuni teil piim tekib, aga kui hakkate proovima, tuleb see kiiremini. Saite aru?"

"Jah. Tänan."

Kaks sünnitusjärgset haiglanädalat lendasid kiiresti mööda. Mida lähemale jõudis väljakirjutamispäev, seda enam Melly närvitses. Vaevalt teda siiski otsekohe koju saadetakse. Küllap lubatakse tal viibida Prantsusmaal seni, kuni tüdrukuke on pisut kasvanud ja temaga on kindlam reisida? Muidugi lubatakse. Aga ehk sulab võõristusekülmus pisutki? Charles käis iga päev hommikul ja õhtul. Võib-olla üksnes lapse pärast, teda aga vihkab endiselt? Aeg-ajalt astus sisse Jean Marc, tavaliselt siis, kui Charles oli läinud, et küsida tema arvamust mõne ostu kohta lastetoa tarvis, kuid Melly taipas õige pea, et ta on tüdrukukese järele lausa ära, ning ta oli selle lakkamatu hoolitsemise eest südamest tänulik.

Kui Charles talle järele tuli ja haiglapersonalile tänuks kallid šokolaadikarbid tõi, vaatas Melly talle lootusrikkalt näkku, lootes sealt leida kas või mingeidki muudatusi. Mees oli sõbralik ning ta pilgust ei paistnud endist külmust. Muidugi ootab tõeline katsumus teda kodus, kus ei ole õdesid, kellele on see etendus mõeldud.

Kui nad koju jõudsid, ootas Jean Marc neid avatud uksel, valmis uhkusest lõhki minema, nagu oleks tema lapse isa. Ta viis nad üles lastetuba vaatama. Charles järgnes talle väga rahulolematuna.

Lastetuba oli sisustatud vaimustavalt. Roosad ja rohelised pastelltoonid, valgest puust mööbel, voodike ja kiiktool. Laest rippusid liikuvad lelud, plüüsloomakesed paiknesid korralikult riiulil. Kapp oli täis tuubitud lasteriideid – magamiskotte, ürpe, kleidikesi ja mantlikesi. Melly sulges kapiuksed ja tõmbas lahti sahtlid, mis olid

servani täis villaseid kampsuneid, jalatseid, pisikesi pesuesemeid. Lumivalge apteegikapp pabermähkmete ja -rättidega ning tualett-tarvetega. Varumadrats, kõndimisaed, vannike. Üldse kõik, mida võib lapsel tarvis minna.

Melly ei suutnud hämmastusest sõnagi lausuda. Ta istus kiiktooli ja hakkas vaikselt õõtsuma, laps süles. Kui tal oleks veel ainult armastav mees! Naine nägi, et teda jälgib kaks meest, mõlemad ilmselt murelikud tema vaikimise pärast. Melly aga ei leidnud oma tunnete väljendamiseks sõnu.

Esimesena ei suutnud vastu pidada Charles.

"Kas meeldib?"

Melly noogutas sõnatult.

"On veel midagi."

"Veel?"

"Jahah. Mine vaata."

Charles võttis naiselt tüdruku sellise näoga, nagu oleks ta pärast haiglast tulekut üksnes seda hetke oodanud, ning läks ukse juurde, mida varem toas ei olnud.

"Jean Marc, mine keeda kohvi," sõnas mees vastuvaidlemist välistava häälega.

"Muidugi, *m'sieu*." Jean Marc pilgutas Mellyle silma ja läks alla.

Charles avas naise magamistuppa viiva ukse, astus kõrvale ja laskis ta ette. Melly astus mõne sammu ja tardus ootamatusest paigale.

"Oi, Charles!" hüüdis ta heldinult. "No see alles on!" Olemata päris kindel, kas võib endale lubada midagi enamat, vaatas Melly segaduses ringi. Tuba oli värvitud virsikukarva kreemikaks. Raske prantsuse mööbel oli kadunud. Tualettlaua ja rohmaka kapi asemel asetses piki seina liigendkapp. Valge vaip ja kardinad. Voodit, millega ta oli juba jõudnud harjuda, asendas keset tuba seisev heleroosa siidiga üle tõmmatud ilmaime, selle kõrval tagasihoidlik häll.

Melly tundis jalgades nõrkust, astus hälli juurde ja puudutas seda kergelt. Häll hakkas kõveratel jalgadel kergelt kiikuma.

"Ma kohe ei tea, mida öelda," sosistas naine pisaraid neelates, pööras mehe poole nutuse näo ja naeratas haledalt. "Väga ilus. Lastetuba samuti."

Charles köhatas ja lausus pisut häbelikult:

"Me arvasime... ma arvasin, et parem oleks teha siia uks lastetuppa... eriti, kui Lorette suuremaks kasvab," lisas ta üha enam ähmi minnes.

"Õigus."

Ootamatult tõmbus naise selg külmaks. Kas mees rajas selle talle või tahab võtta hoidja? Kui nii, siis arvestab Charles ilmselt, et ta läheb Backfordi üksinda. Ei, mitte praegu! Praegu ei saa mees teda sinna saata, sest ta toidab ise Lorette'i! Ja ma toidaksin teda kogu elu, arvas Melly ja tundis, et teda ähvardab hüsteeriahoog. Kui see on ainus võimalus siia jäämiseks, olen valmis toitma teda igavesti.

"Oi, Melly, minu arvates oled vaevalt elus!" hüüdis Charles ehmunult. "Lähme alla. Sulle tänaseks aitab."

Mees pani ta võõrastetuppa istuma, asetas talle lapse sülle, jäi samasse seisma ja vaatas pisikest mõtlikult.

"Ptüi, kurat!" kirus ta äkki kurjuseta.

Melly vaatas üllatunult ringi, püüdes mõista, millega Charles rahul ei ole, ei taibanud midagi ja küsis:

"Mis nüüd?"

Vastuse asemel hõikas mees:

"Jean Marc!"

"*Oui, m'sieu*," vastas too sellise mehe valmidusega, kes on harjunud, et teda sageli kirutakse. Ta asetas kohvi Melly lähedale lauakesele ja vaatas Charlesile arusaamatuses otsa.

"Unustasime osta korvi."

"Korvi?"

"Jah, pagan võtku! Melly ei saa ju kogu aeg last süles lassida ja ei taha Lorette'i päeval üksinda üles jätta, sest ta ei kuule, kui laps nutma hakkab. Meil on hädasti vaja... noh... kantavat hälli või mis see on."

"Ahaa."

"Moosese korvi," pistis Melly ettevaatlikult vahele.

"Ahaa," kordas Jean Marc.

Melly ei suutnud naeratust tagasi hoida ja langetas pea.

"Ma vist lähen ja ostan sellise riistapuu," ütles Charles ebatavaliselt kõhklevalt.

"Ei maksa," arvas Jean Marc. "Helistan kohe kauplusse ja lasen neil ise selle siia tuua. *Vite*."[1]

Ta tõstis telefonitoru ja hakkas nuppudele vajutama.

[1] Ruttu. (pr. k.)

"Ma mäletan numbrit silma järgi."

"Peast," parandas Charles masinlikult ning pöördus naise poole.

"Anna pisike mulle ja joo kohvi."

Melly ulatas talle Lorette'i ja jälgis, kuidas Charles istus diivanile ning nõjatus ettevaatlikult seljatoele. Oli näha, et ta on tütre üle kangesti uhke. Talle näkku vaadates libistas mees sõrme üle roosa rusikakese ja kui laps sellest kinni haaras, säras ta vaimustusest.

"Vaata, ta kasvab hirmus tugevaks."

Melly vaatas korraks Jean Marci poole, langetas pilgu ja rüüpas kuulekalt kohvi. Oh, Charles, kuidas ma suudan meie eelseisva arveteklaarimise üle elada?

Viie minuti pärast helises uksekell.

"Ma avan," ütles Jean Marc. "Vist toodi korv."

Aga ta eksis. Saabus Nico.

See oli lühike, jässakas, Charlesist pisut noorem mees. Nico peatus ukse juures, hargitas jalad ja pani käed puusa.

"Siin ma nüüd olen. Näidake mulle seda pisikest, kes läks mulle maksma meistritiitli ja rikkus mu elu ära! Loodetavasti on tüdruk seda väärt."

"Ongi," lausus Charles leebelt. "Tule siia ja vaata ise."

Nico astus lähemale ja uuris pambukest.

"Hm. Kuidagi pisikesevõitu."

"Aga mida siis sina ootasid? Ta on ju kõigest kahenädalane."

Nico tegi Mellyle grimassi, astus ta juurde ja toetus tugitooli käetoele.

"Mina ei tea muidugi titadest midagi, aga teie organismis tiksub stopper, *madame*."

"Minul?"

"*Oui*. Veel kümme sekundit, ja olnuks hilja teda tagasi kutsuda ning minust oleks ehk saanud maailmameister."

Melly vaatas talle hämmastunult otsa.

"Ma ei saa aru. Mul on väga kahju, et te ei võitnud."

"Võitmiseks tuleb osa võtta, *madame*."

"Te ei osalenud? Miks siis?"

"Tõsi. Ma ju teadsin, et olete mõistlik naine. Ütlesin talle, et te ei hakkaks vastu vaidlema. Ütlesin ju?" küsis ta Charlesilt. "Aga kas tema mind kuulab? Mitte ilmaski!"

"Sa ei teinud võistlust kaasa?"

"Ei," vastas Charles ükskõikselt ja jätkas lapse haaramisrefleksi uurimist. "Teate sellest, et sul tuleb otsekohe laps, sain otse enne starti."

"Ja sa loobusid?"

"Endastmõistetavalt."

"Endastmõistetavalt. Mis on siis endastmõistetav? Sa ei rääkinud..." Melly pöördus järsult Jean Marci poole ja pahandas: "Ma ju palusin talle enne võistluse lõppu mitte midagi teatada! Sa lubasid, Jean Marc!"

Mees ei jõudnud enda õigustamiseks midagi öelda, kui Nico juba tema kaitseks välja astus.

"Tema ei puutu asjasse. Süüdi on stjuuard. See teenistusvalmis tobu leidis laualt sedeli palvega see Charlesile pärast sõitu üle anda ning tõi selle kähku otse stardijoonele."

Melly asetas talle käe põlvele ja sõnas kaastundlikult:

"Oi, Nico, mul on väga kahju. Ma tean, kui tähtis see teile oli."

"Ah, tühja kah. Alati tuleb järgmine aasta," vastas noormees, pilgutas talle silma ja patsutas kätt. "Ärge kurvastage. See-eest tõin ta elusa ja tervena tagasi."

"Jaa, aitäh teile." Naisele oli see tähtsam kui kõik muu. Ta vaatas piinlikult Jean Marci poole. "Andke andeks, Jean Marc."

"Ei maksa."

Keegi ei tahtnud temalt küsida, miks ta ei oodanud ära võistluste lõppu. Muide, vaevalt oleksid nad saanud selget vastust. Näilisele teenistusvalmidusele vaatamata talitas Jean Marc alati nii, nagu heaks arvas.

"Hüva, ma hakkan minema," ütles Nico ja tõusis. Ta vaatas hellalt lapse kohale kummarduvat Charlesi, muigas, ei suutnud enam vastu pidada, puhkes laginal naerma ja väljus Jean Marci saatel.

Charles istus liikumatult ja vaatas magavat tütrekest.

"Mul on ebameeldiv, et minu pärast teil kõik katki jäi," katkestas Melly vaikuse.

"Aga mul ei ole. Tütreke on tähtsam igasugustest meistritiitlitest."

"Sa oleksid ikka võinud võistluse kaasa teha."

"Ei, Melly," vastas mees kindlalt. "Ei oleks."

Miks? tahtnuks naine küsida, kuid ei julgenud.

Järgmise kahe nädala jooksul, kui neid külastasid korrapäraselt lastearst ja õde, käitus tüdruk nagu kompu. Niipea aga, kui visiidid lakkasid, leidis ta vist, et maailmas on vähe head. Ta nutt äratas tähelepanu. Nutt sundis teda sülle võtma ja kiigutama. Tema öiste kontsertide meelisaeg oli kell kaks.

"Oled kindel, et tal midagi ei valuta?" muretses Charles. "Äkki jäi tal kõht tühjaks?"

"Ta kõht ei ole tühi!" vastas Melly ärritatult.

"Siis ehk gaasid. Kõht valutab..."

"Charles! Palun mine. Maga pisut."

"Või veel! Mina põõnaku, aga sina oled terve ööpäeva jalul! Aga kuidas oleks võimalik selle muusika saatel uinuda? Anna ta mulle, ma püüan teda rahustada."

"Siis võta kas või smoking seljast. Äkki tuleb tal tahtmine selle peale oksendada," soovitas Melly õrritavalt.

"See oleks vahva."

Charles heitis kuue hooletult ült, lõdvendas ristlipsu, mähkis lapsele teki kindlamalt ümber ja kudrutas:

"Nüüd aga paneme silmakesed kinni. Noh, issi palub sind. Sina aga, Melly, marss voodisse ja magama."

Naine kuuletus tänulikult ohates. Avasilmi lebades jälgis ta, kuidas mees kõnnib edasi-tagasi ja kussutab nutvat last. Ta ilme oli ebatavaline – harras ja naljakas.

Täna kasiinost tulles astus Charles tema tuppa kolmandat korda. Esimesel korral oli ta ebalev, koputas uksele ja ootas, kuni naine lubab tal sisse astuda. Teisel korral ta lihtsalt koputas ja astus sisse, täna tuli tuppa ja kõik. Öelda, et Mellyt üllatasid mehega pärast lapse sündi toimunud muudatused, tähendanuks sama, kui öelda mitte midagi. Ikkagi hämmastas teda see, et mees, kes ei vaevunud end koormama millegagi, mida võisid teha teised, oli tütrega hell ja kannatlik. Mitte nagu enamik mehi, kes olid sellised siis, kui laps magas või oli rahulik, vaid ka siis, kui see muutus talumatuks, nagu täna.

Aga kas see seletus üksnes huviga lapse vastu? Võib-olla ta harjutas juhuks, kui jääb tüdrukuga kahekesi. Muide, ta palkab kindlasti hoidja. Aga vahest ehk ootab, kuni Lorette läheb üle lutile ning tahab teda ise kasvatada? Parem on seda mitte küsida. Seni, kuni ta on siin, ta vaikib ja palvetab. Naine sulges silmad ja uinus kohe.

Melly oli juba harjunud last kuulma ja ärkas otsekohe, kui see vigisema hakkas. Kell oli pool kuus. Ta ohhetas ja pöördus külili, et hällini küünitada, kuid miski takistas. Midagi suurt ja sooja. Ta süütas ettevaatlikult öölambi. Charles toetus sängiservale, pea rippus täiesti mõeldamatu nurga all ning käed toetusid hällile, mida ta oli nähtavasti enne uinumist kiigutanud. Kui ta meest nüüd liigutaks, hakkaks see ehk hommikul jälle süüdistama, et Melly sekkub tema ellu, jälitab ja petab teda. Melly ohkas väsinult, puges tasakesi teki alt välja, tegi ringi ja võttis lapse sülle enne, kui see jõudis röökima hakata ning mehe äratada.

Püüdes mitte teha järske liigutusi, läks Melly väga laisa voodisse tagasi. Seal asetas ta endale padja selja taha, nööpis lahti öösärgi ja asetas Lorette'i rinnale. Ta

ei märganudki kohe, kuidas Charles ärkas. Mees pööras pead, vaatas teda pingelise ning pisut hajevil pilguga, püüdes nähtavasti taibata, kus ta viibib. Siis tõmbus ta kühmu, ohkas naljakalt, ronis allapoole ja uinus taas. Tüdruku toitmist jätkates tunnetas Melly äkki, et saatus kingib talle ime – ta võib puudutada meest hetkel, kui see ei saa vastu panna. Ta sirutas käe ning libistas värisevad sõrmed üle Charlesi juuste, mööda habemetüükas põske ning peatas need kaelal. Mees pomises unes midagi ja Melly tardus. Oli möödunud juba palju aega sellest, kui ta tundis viimast korda mehe soojust ning kuulis enda kõrval ta ühtlast hingamist. Sellest oli möödas palju, väga palju aega ning naine tahtnuks meeletult ta vastu liibuda, teda kallistada ja suruda huuled ta ilusale, kutsuvale, unes pisut avatud suule. Teda läbistas magus valuhoog.

Ta asetas rahutuks muutunud tütre teisele rinnale, langetas kätt ja tundis Charlesi tugevaid südametuikeid. Melly silmis hakkasid kipitama pisarad. Ta puudutas taas mehe kaela ja nautis ta keha soojust.

"Ma armastan sind," sosistas naine. "Issand jumal, kui väga ma sind armastan! Ära sunni mind lahkuma, lase mul olla sinu juures!"

Last rinnalt eemaldamata keeras naine end külili ja puhkes vaikselt nutma. Olles end tühjaks nutnud, uinus ta. Kui ta paari tunni pärast ärkas, magas Charles endises asendis ta selja taga ning mähitud tüdruk uinus magusasti ta vastas. Melly kartis end liigutada. Ta tahtnuks jääda nii alatiseks, olla kahe talle kõige kallima hinge vahel. Naine sulges taas silmad.

Lõplikult ärkas ta pärast kella üheksat. Charles oli läinud ja pisike nõudis süüa.

Mees tegi näo, nagu ei märganuks ta midagi sellest, mis öösel juhtus, ja Melly tegi sedasama. Ometi näis talle, et Jean Marc teab kõike, sest ta käis majas ringi

hirmus rahuloleva näoga. Naisel ei olnud aimugi, mida see mees nende abielust arvab, ning ta ei proovinudki seda küsida. Ikkagi ei saanud Melly mõne nädala jooksul lahti tundest, et ta kõnnib noateral. Kõige rohkem kartis naine öelda või teha midagi, mis meenutaks Charlesile seda, et ta on mehe kodus pelgalt külaline.

Ema helistas alailma, tahtis näha tütretütart ja aina päris, millal Melly Backfordi tuleb.

"Saad aru, isa ei taha töökoda üksinda jätta, seda enam, et seal lähevad nüüd asjad paremini, ja tead, et mulle ei meeldi reisida. Seepärast tule kiiremini, Melly."

"Tulen õige pea," lubas tütar. See ei olnud esimene lubadus. Mitte seepärast, et ta ei tahtnuks minna. Teda vaevas hirm selle pärast, et äkki ei lase Charles teda tagasi.

"Jälle ema?" küsis mees muiates, kui Melly oli toru ära pannud.

"Jah."

"Vaene emake," õrritas Charles. "Miks sa ei võiks talle seda rõõmu teha? Mine õige mõneks päevaks. Sa võiksid lennata koos Jacques'iga."

"Oi ei," kiirustas Melly vastu vaidlema. "Varavõitu veel. Lähen järgmisel kuul."

"Sinu asi, kuid on täiesti loomulik, et ema tahab sind näha. Kas helistan Jacques'ile?"

Kui Charles astus telefoni juurde, näis Mellyle, et mees tahab temast kiiremini lahti saada. Hiljem ehk leiab, et ka last ei ole talle tarvis. Nukraisse mõtteisse vajununa ei kuulnud ta, mida mees telefoni räägib, ja võpatas, kui see teda äkitselt kõnetas.

"Melly! Ärka üles! Millal sul oleks sobiv tagasi tulla?"

"Tagasi?"

"Nojah, siia tagasi."

Tagasi. Kõige ilusam sõna tema emakeeles. Ta vaatas mehele otsa, nägi selle kärsitust ja kiirustas vastama:

"Oi, ma isegi ei tea. Tahaksin sinna jääda ainult mõneks päevaks."

"Arvad, et õhusõit ei tee tüdrukule halba?"

"Minu arvates mitte."

"Siis oleme kokku leppinud." Charles lõpetas lenduriga jutu ja pani toru ära. "Hüva. Otsustatud. Jacques on vaba neljapäeval. Seega on sul kaks päeva asjade kokkupanekuks. Võid veeta puhkepäevad vanemate juures ja tulla tagasi teisipäeva hommikul. Kuidas selline plaan sulle meeldib?"

"Suurepäraselt," sõnas Melly tänulikult naeratades. See käis pigem toreda mõtte kohta teisipäeval tagasi tulla.

Jacques oli samuti üks Charlesi partnereid ettevõttes, mis andis korralikku tulu – väike lennukompanii, mis tegi Saint-Gatienne'ist tšarterreise. Ta oli seda meest mitu korda näinud ning temaga koos lendamine ei tekitanud ärevust.

Sellel mehel oli naine ja kaks väikest last. Perekonnainimene. Melly ei teadnud päriselt, miks, kuid praegu oli see talle oluline. Võib-olla näis talle, et kui Charlesi ümbritseb rohkem abielus sõpru, hakkab ta ka ise soovima endale tõelist perekonda. Haarad kinni õlekõrrest, Melly, ütles ta endale. Aga pärast lapse sündi nad ju enam ei tülitse, eks ole? Mees naeratab jälle ja räägib temaga. Aga kas ta on ka andestanud? Seda naine ei teadnud.

Charles viis Melly lennuväljale, suudles teda ja tütart ning käskis Jacques'il nende järele vaadata. Ta seisis veel kaua, lehvitas neile seni, kuni nad õhku tõusid. Naine aga ei saanud kuidagi lahti mõttest, et nad ei tule siia enam kunagi tagasi, et see on püünis nendest lahtisaamiseks. Juba hommikul ärkas Melly tundega, et kõik on läbi, läheneb lõpule. Charles käitus nagu tavaliselt, naeratas ja heitis nalja, ja kui ta ei olnudki nii õrn, nagu

enne Nita saabumist, oli ta igatahes sõbralik ning ta sõnul kahetses väga lahusolekut tütrest, oma väikesest armastusest, nagu ta Lorette'i nüüd nimetas. Ei, ta on vist aru kaotanud, kuid ärevus ei läinud mööda.

Jacques'iga hüvasti jättes küsis ta igaks juhuks üle:

"Kas tulete mulle teisipäeval järele? Nii ütles mulle Charles."

"*Oui, madame*," kinnitas mees naeratades. "Teisipäeval. Me leppisime kokku. Charles helistab ja ütleb, millal ma pean lennuväljal olema."

"Väga hea. Aitäh. Vabandage tüli tegemast."

"Kõik on korras." Ta noogutas hüvastijätuks ja läks tagasi lennuki juurde. Melly aga ruttas lennujaamast välja, kus ema teda autos ootas.

Melly veetis nädalavahetuse oivaliselt. Ta kohtus vanade sõpradega, kiitles tütrekese üle ning ajas Nitaga neljasilmajuttu, aga kui teisipäev lähenes lõpule ja Charles ei olnud ikka veel helistanud, naine ehmus. Kas ta ei olnud endale öelnud, et keegi ei tule talle järele? Hirmust sai meeleheide. Äkki on Charlesiga midagi juhtunud? Sel juhul helistanuks Jean Marc. Aga kui nad said mõlemad kannatada?

Iga mõne minuti tagant valis ta numbri, kuid kodus ei vastanud keegi. Ta helistas kasiinosse, kuid sealt vastati talle põiklevalt. Kus on Charles? Kus on Jean Marc? Ta helistas lennukompaniisse ja küsis Jacques'i järele.

"Vabandage, proua. Jacques'i siin ei ole."

Kesknädala õhtuks oli ta juba kindel, et on juhtunud õnnetus. Ta püüdis hankida lennukipiletit, kuid selgus, et Saint-Gatienne'i ei käi talvel ühtki liinilennukit. On üksnes erareisid.

"Vahest ehk aitate mul leida koha ühele neist?"

"Ei, vabandage, tänaseks ei ole enam ühtegi."

Melly viskas toru käest ja kuulutas otsustavalt:

"Kõik. Lähen laevaga."

"Palun, Melly, ole mõistlik. Charles on tõenäoliselt lahkunud ja helistab kohe, kui tagasi tuleb," veenis ema erutatult.

"Kust ta tagasi tuleb?"

"Ega mina tea. Niiviisi võib arvata, et sulle meie juures ei meeldi."

"Ära räägi rumalusi. Muidugi meeldib. Ma üksnes muretsen Charlesi pärast."

"Tema pärast ei maksa küll muretseda." Ema turtsatas rahulolematult ja läks kööki.

"Kuidas ma pean sellest aru saama?" küsis Melly talle järele minnes.

"Millest aru saama?"

"Ema! Ära teeskle! Ma ju näen, kui rahulolematu sa oled. Ma tean, et ta sulle ei meeldi."

"Ma ei ole seda kunagi öelnud..."

"Sul ei tarvitsegi seda öelda. Ma märkan seda ka sõnadeta. Sa ei taha üksinda meile tulla, ootad, kuni isa sind toob. Sa ei suuda temaga rahulikult rääkida."

"Ma olen tema vastu alati viisakas."

"Ega ma öelnudki, et sa oled viisakusetu, aga sa ei salli teda. Ära parem hakkagi vaidlema."

"Asi ei ole selles, kas ta mulle meeldib või ei meeldi. Kui sina teda armastad..."

"Sa tead, et armastan."

"Noh, siis pole midagi arutada." Ema segas kastet ja pomises omaette: "Ma ei usalda teda. Ei ole kunagi usaldanud ega kavatsegi usaldama hakata. Liiga veetlev. Ja mõelda vaid, kuidas ta käitub oma vaeste vanematega!"

Sellele oli muidugi raske vastu vaielda. Ent ilmselt oli Charlesil põhjusi, miks ta vanematest ei rääkinud ja neid ei külastanud. Aga kus ta ikkagi on?

Melly keeldus alla andmast, läks eestuppa ja helistas

rahvusvaheliste teadete büroosse. Äkki teab Victoire?

"*Est-ce fue je peux parlev a Victoire, s'il vous plait?*"

"*Un instant.*"

"*Bonsoir.*"[1]

"Victoire? See olen mina, Melly. Jaa-jaa. Minuga on kõik korras ja tütrega samuti. Victoire," söandas ta lõpuks küsida, "ega te ei tea, kus on Charles? Või Jean Marc? Ma ei saa neid kuidagi kätte... Victoire, kas kuulete mind?"

"Kuulen, kuulen. Ma küsisin Sebastianilt, aga tema ka ei tea. Me ei ole neid juba mitu päeva näinud. Vahest soovite, et püüan selgitada?"

"Oo, kui see raske ei ole, siis palun," sõnas Melly tänulikult. "Ma muretsen koledasti. Jacques pidi mulle eile järele tulema."

"Selge. Hüva. Ärge muretsege. Andke mulle oma telefoninumber. Helistan teile ise. Ilmselt homme hommikul."

"Aitäh. Mul ei ole kelleltki teiselt küsida."

"Peaasi, ärge närvitsege. Olen kindel, et midagi ei ole juhtunud."

"Loodetavasti," nõustus Melly ebalevalt.

Tund aega hiljem helises telefon. Melly haaras toru ja lausus erutusest peaaegu lämbudes:

"Victoire?"

"Oh ei. See olen mina, Charles."

"Charles, kuhu on kurjad vaimud sind viinud? Pidin hirmust äärepealt aru kaotama. Ükski hing ei tea, kuhu sa oled kadunud..."

"Jäta nüüd," katkestas mees. "Millest sa räägid? Sa ju tead, kus ma olin..."

"Ei tea! Sa lubasid mind eile ära viia..."

"Melly!" Charles ei lasknud tal lõpuni rääkida. "Kas David ei helistanud sulle?"

[1] Palun, kas saaksin rääkida Victoire'iga? –Üks hetk. – Tere õhtust. (pr. k.)

"David? Ei!"

"Oled kindel?"

"Või veel! Muidugi olen kindel!" hüüdis Melly pahaselt. "Kas arvad, et ma..."

"Noh, olgu," rahustas mees. "Olen süüdi. Palusin Davidil sulle helistada ja öelda, et Jacques ei saa sulle teisipäeval järele tulla ja et sa ei muretseks ning et ma sulle täna helistan."

"Ahaa! Aga ta ei helistanud," kordas naine ärritatult.

"Saan aru. Kuule, ma ausalt ei tahtnud sind kurvastada. Pagana David!"

"Aga miks sa ise ei helistanud?"

"Seepärast, et mul oli tähtis ärikohtumine... Jean Marc!" hüüdis ta ootamatult. "Ära lärma, ma ei kuule midagi! Hüva," ütles ta rahulikumalt. "Anna mulle andeks. Hiljem, kui kokku saame, seletan sulle kõik ära."

"Ja millal see juhtub?"

"E-ee, täpselt ei oska öelda."

See põiklev vastus ei rahuldanud Mellyt põrmugi ja ta kortsutas pahaselt kulmu. Mis tähtsaid asju Jean Marc seal ajas, et oma kolistamisega kuulmist häiris? Nüüd oli tal ainult üks soov – jõuda kiiremini koju ja uurida, mida seal tehakse. Sestap küsis ta ettevaatlikult:

"Võib-olla tulen laevaga?"

"Mitte mingil juhul! Sa pead ootama Jacques'i. Kuule, kas sa ei võiks veel nädalakese vanemate juures olla? Ah? Mul on praegu pisut tegemist."

Huvitav, millega ta seal tegeleb? Ja miks tema naasmine peaks mehe tegemisi häirima?

"Ma ei taha veel nädalaks siia jääda," ütles ta pettunult.

"Oh, Melly, ära jonni," soovitas Charles. "Kui sa praegu tuled, on see sulle ebamugav. Sa rikud kõik ära."

Ebamugav? Mida ta sellega öelda tahab? Ta rikub kõik ära. Mida ta rikub? Lõpuks küsis ta murelikult:

"Kas räägid kodust?"

"Mis? Muidugi kodust."

"Proovisin sinna helistada. Eile õhtul ja täna hommikul. Keegi ei vastanud." Samas kuulis Melly selgesti naisenaeru. "Kes sul seal on?" küsis ta kahtlustavalt.

"Mitte keegi. Noh, ainult Jean Marc. Mis siis?"

"Mulle näis, et kuulsin naist naermas."

"Jama. Kuule, ma pean nüüd minema. Sina aga oota, kuni ma sulle veel kord helistan. Said aru?"

"Sain väga hästi aru," vastas Melly. Ta oli lõplikult endast väljas.

Telefonitorust kostis ikka veel kummalisi hääli. Näis, nagu käiks Charlesi ümber lõbus melu. On see nii? Kas mees on võtnud nõuks vabadust täiel rinnal kasutada? Või ei taha ta, et naine üldse tagasi tuleb? Ei taha näha teda ega last.

"Melly? Kas kuuled mind?"

"Jah."

"Jäta nüüd. Ära löö vedelaks," soovitas Charles ja mühatas naise arvates ebaloomulikult. "Kõik läheb nii, nagu vaja. Helistan sulle esmaspäeval ja ütlen, millal sind ära toon. Oleme kokku leppinud?"

"Oleme," vastas Melly ükskõikselt, kuid mees pani juba toru ära ning kadus taas. Läks tagasi külaliste juurde? Naine ei teadnud, kui kaua ta telefoni juures seisis ja põrandat põrnitses. Alles siis, kui tütar nutma hakkas, ohkas ta raskelt ja läks tema juurde.

Kahtlemata oli see naisehääl, mõtles Melly ja istus last toitma. Noore naise hääl. Ja mida see Jean Marc seal kolistas, kui see üldse oli tema? Ja Charles rääkis kuidagi kärsitult ja närviliselt. Tavaliselt oli ta tasakaalukas. Milline putukas teda siis täna hammustas? Ei kavatsenud talle helistada? Äkki nägi Victoire'i ja too ütles, et Melly otsib teda? Kui Melly olnuks kindel, et mees teda armastab, oleks ta küsinud, aga Charles ei

armasta teda ja paistab niimoodi, et ei soovi ta naasmist.

Veelgi vapustavamaks osutus uudis, mille Victoire talle järgmisel hommikul teatavaks tegi.

"Melly? Kõik on korras. Ma leidsin ta! See tähendab, uurisin välja, kus ta on." Ta naeris. "Näib, et Charles ja Jean Marc läksid "Tähega" merele... ee... ja üldiselt... ei ole veel tagasi."

"Merele?" küsis Melly murelikult. "Millal nad lahkusid?"

"Oo, kõigest mõni päev tagasi," vastas Victoire muretult. "Nagu näete, ei ole põhjust pabistamiseks."

Pagan võtku, mis seal õieti toimub? Kas Victoire tõesti ei tea? Või on keegi talle öelnud, mida tuleb rääkida?

"Kes teile ütles, et nad on "Tähel"?"

"Mulle? Ah jaa, Nico. See vist ikka oli Nico. Käisin kasiinos ja küsisin."

"Eile õhtul?"

"Jah."

"Ja Charlesi seal ei olnud?"

"Ei. Ma ju ütlesin, et ta on jahil."

"Tõesti? Väga veider," vastas Melly sapiselt. "Siis ehk seletate mulle, kuidas ta oskas mulle kodust helistada, kui on samal ajal merel?"

"Ta helistas teile?" küsis Victoire ettevaatlikult. "Millal?"

"Eile õhtul. Kohe pärast seda, kui olin teiega rääkinud."

"Selge. Ja ütles, et on kodus?"

"Jah."

"Noh, ilmselt teeskles, et on kodus, kuid tegelikult oli jahil. Ei tahtnud, et te hakkaksite närvitsema."

"Võimalik küll, kuid kummalisel kombel ei olnud see üldse merelt helistamise moodi. Seda võib tavalisest eristada."

"Kas tõesti?"

"Jah. Mis seal tegelikult toimub?"

"Mitte midagi. Mis siin peaks toimuma?"

"Ma ei tea. Seepärast küsingi. Olete kindel, et eile õhtul Charlesi ei näinud? See tähendab – kas mitte tema ei palunud mulle öelda, et on jahil, ning et ma enam ei helistaks?"

"Muidugi mitte. Seda enam, et ta ise helistas. Vabandage, Melly, ma pean nüüd minema. Kohtume järgmisel nädalal, kui tagasi tulete. Kõike head!"

Melly hoidis telefonitoru peos ja arutles, kust Victoire teab, et ta jõuab tagasi tuleval nädalal, mitte aga sellel, nagu oli algselt otsustatud? Tema ei öelnud selle kohta Victoire'ile midagi. Kes siis ütles? Charles? See sai olla ainult Charles.

Olgu. Ta annab mehele aega esmaspäevani. Kui ta ka siis ei helista, siis läheb laevaga, ning kerigu ta põrgusse oma juhtnööridega! Charles võib teda mitte armastada, kuid ta on tema naine ja tal on õigus teada tõtt. Olgu see kas või selline, mida ta üldse kuulda ei tahaks.

8

Nii pikalt ei olnud Melly päevad veel kunagi veninud. Teda ei huvitanud miski. Ta kuulas vaevaga ema juttu, naeratas ebalevalt isale ja soovis ainult üht – et aeg kiiremini lendaks. Igatsus Charlesi järele oli talumatu. Nüüd oli kõik sada korda hullem kui siis, kui ta siin ilma meheta elas. Praegu pidi ta Charlesi kogu aeg nägema.

Öösel vastu esmaspäeva ei saanud ta peaaegu üldse magada.

Esmaspäeval mees ei helistanud.

Teisipäeva hommikul tundis Melly, et ei suuda enam oodata.

"Ma sõidan Prantsusmaale," kuulutas ta vapralt.

"Mis siis ikka parata," nõustus ema masendunult. "Minu arvates jälitad teda asjatult, aga ma ei ütle midagi. Ükskord andsid mulle mõista, et see ei ole minu asi. Tüdruk võib jääda minu juurde..."

"Ei. Ma võtan Lorette'i kaasa."

"Ära mängi lolli! Sa ei või ju last läbi terve Prantsusmaa tassida!"

"Seda ma ei kavatsegi teha. Sõidan laevaga üle kanali ja edasi rongiga otse Douville'i."

"Pimedas?" Ema pahandas. "Kas sul ei ole üldse vastutustunnet? Pisike laps..."

"Ema!" katkestas Melly. "Ma lähen!" Samas taipas ta, et ema muretseb tema pärast siiralt, ja jätkas leebemalt: "Pisikesed on väga vastupidavad. Jumala eest! Ma mähin ta soojemalt sisse. Ega sa ometi arva, et hakkan riskima?"

"Muidugi mitte, aga ikkagi..."

"Ei mingeid agasid. Tahad öelda, et ei võtnud kunagi mind kaasa, kui olin pisike? Ei vedanud mind kunagi endaga kaasa?"

"Muidugi võtsin, aga kunagi ei hulkunud asjatult Prantsusmaal."

"See-eest käisid Šotimaal. Kas pole nii? Sa ise rääkisid."

"Need asjad ei ole võrreldavad..."

"Miks?"

Ema heitis tütrele sellise pilgu, nagu tahaks teda läbi nüpeldada, ja lahkus.

Mellyl hakkas kurb, et nad ei leia ühist keelt, ei suuda teineteist mõista.

Ta ruttas üles asju kokku panema. Kusagil pidi olema ta vana seljakott. Oligi. Ta toppis sellesse asjad. Nii on kergem last hoida, kui kohvriga liikudes. Melly heitis rihmad üle õla, võttis lapse magamiskoti ja läks taas alla.

"Kuidas sa laevale saad?" küsis ema. "Sa eksid, kui arvad, et ma sind autoga sadamasse viin. Sa tead väga hästi, et mulle ei meeldi pikad otsad ja ma ei sõida."

"Ma ei olegi sellega arvestanud," vastas Melly ja püüdis rääkida võimalikult kannatlikult. "Lähen rongiga." Ta asetas Lorette'i sooja kotti, tõmbas luku kinni ja lisas: "Helistan sulle, kui kohale jõuan. Küll näed, kõik läheb ladusalt."

Ta andis emale käigult põsemusi ja jooksis välja. Kas ta jälitab Charlesi? Ei! Ta pidi üksnes teada saama, mis on juhtunud. Äkki jäi ta haigeks ega saanud helistada? Aga miks siis ei teinud seda Jean Marc? Äkki ei ole teda tõesti enam mehele vaja? Charles põgeneb vastutuse eest ja seepärast seadis kokku tobeda loo oma merereisist. Või vihastas, et ta helistas Victoire'ile, ja otsustas talle õpetust anda? Ei, see pole tema moodi. Charles ei ole neimahimuline. Milles siis asi on?

Kogu pika kurnava reisi ajal esitas Melly endale ühteid ja samu küsimusi ning ei leidnud neile ühtki mõistlikku vastust.

Teekond kulges viperusteta, kuigi nii sadamas kui

raudteejaamades tuli pikalt oodata. Ent inimesed olid tema vastu väga tähelepanelikud, kui nägid, et ta on koos rinnalapsega. Jaamades viidi ta soojadesse ootetubadesse, laeval seati kajutisse. Kuigi Melly ise mõistagi väsis, tundis pisike end õdusalt – magas peaaegu kogu aja pehmes soojas magamiskotis.

Douville'i jõudis ta hommikul kell veerand üheksa.

Üha tugevamini närvitsedes ruttas ta taksopeatusse. Käed olid väsinud, selg valutas. Siis keeras ta lukus võtit, lükkas ust – ja tardus lävele. Maja oli tühi. Tühjus torkas silma otsekohe. Majas ei puudunud üksnes asukad, vaid seal ei olnud üldse midagi peale seinte. Hirmunult kõndis ta ühest toast teise, seljakott turjal ja Lorette süles. Ei mööblit, vaipu ega kardinaid – kõik oli kadunud. Uskumata oma silmi seisis Melly seal, kus alles äsja oli olnud lastetuba, ja vabises üleni. Kus on Charles?

Ta kuulis alt mingit heli ja ebalevat kutset ning ruttas trepimademele. Vestibüülis seisis naabermaja elatanud perenaine.

"Proua Fontanelle!" hüüdis Melly ja jooksis trepist alla.

"*Madame*?" imestas naaber. "Mis teid siin teeb?"

"Otsin Charlesi," lausus Melly väga tasa. "Kus ta on?"

"*M'sieu* Remington?"

"*Oui*. Te ei tea... e-e – *est'se que vous savez?*"[1]

Vana daam kehitas õlgu ja raputas pead.

"*Non*."

Melly pöördus, nägi Fabienne'i ja tardus, kui see naabrinaise viisakusetult välja lükkas ning tema järel ukse sulges. Lõpuks julges ta küsida:

"Kus on Charles?"

"Sõitis ära."

"Sõitis ära?"

"Kas ta ei jätnud teile kirja? No muidugi mitte. Muidu ei oleks te siin."

[1] Te ei tea? (pr. k.)

"Kuhu ta läks?"

Fabienne kehitas sama ebamääraselt õlgu nagu naabrinna ja ütles:

"Ma ei tea. Mitte keegi ei tea. Võttis lihtsalt kätte ja läks. Pani asjad lattu ja maja müüki ning läks."

"Ta ei võinud ometi lahkuda ilma minule ütlemata! Ta ei oleks läinud ilma tütreta!"

"Oh, ärge olge nii naiivne! Algul oli isakssaamine talle uudisasi. Ega te ometi arva, et Charlesi-taoline mees hakkab end siduma lapsega?"

"Ta armastab Lorette'i!"

"Selge. Lorette on tema tütar, aga see ei tähenda veel, et talle meeldiks teda vaadata ja kuulda, kuidas ta ööd ja päevad karjub! Vaene mees on täiesti läbi. Jõudis vaevu ära oodata, millal saab teid vanemate juurde kupatada, eks ole? Ma tean, et me ei tunne teineteise vastu erilist sümpaatiat, kuid mõelge ise – milleks peaksin teile valetama? Kuulge, andke tüdruk minu sülle. Teil on õudselt väsinud nägu."

Kuuldust tummunud Melly ulatas talle Lorette'i.

"No on alles tegu – lipsas minema, ilma et oleks teile sõnagi öelnud! Kas ta tõesti ei suutnud taibata, et tormate teada saama, mis on juhtunud?" hüüdis Fabienne. "Mehed on mõnikord täielikud tõprad!"

Melly võttis koti seljast, laskis selle põrandale, toetus seinale, hõõrus väsinud õlgu ja vaatas Fabienne'ile sõnatult otsa. Ta kuulis halvasti, mida see naine rääkis. Mõte töötas palavikuliselt ja kõrvutas fakte, Fabienne aga maalis pilti aina süngemaks. Viimaks katkestas Melly teda ärritunult:

"Jätke järele! Charles ei ole võimeline niiviisi käituma!"

"Oh teid, vaesekest! Püha lihtsameelsus," sõnas Fabienne ohates. Ta sõnad kõlasid nii kaastundlikult ja südamlikult, et Melly jäi tahtmatult ta juttu kuulama.

"Ma tunnen teda juba ammu," laskis Fabienne edasi.

"Me tutvusime kohe, kui ta siia kolis, ja suhtun temasse hästi, nagu muide kõik teisedki, aga mida siin seletada, me teame kõik, miks ta abiellus. Oh ei, ta ei räägi sellest kellelegi. Charles ei avameelitse kunagi, kuid talle meeldib olla vallaline. Talle meeldis vabadus, meeldis tegelda sellega, mida tahtis. Ta on keeruline inimene ja kui tarvis, võibolla halastamatu. Ma tean, et talle meeldib kujutada endast võluvat ja kergemeelset poissi, aga te ju peaksite teadma, et tegelikult on ta teistsugune. Peale selle näib, et ta on väga kärsitu. Miks ta siis alustab aina uusi ettevõtteid? Asi ei ole ainult rahas. Tõenäoliselt oli abielu üks järjekordseid ettevõtmisi ja tüütas teda kiiresti. Olen kindel, et ta hakkab teil aeg-ajalt külas käima. Noh, võib-olla tunneb end kergelt süüdlasena, võibolla palub andestust, lootes, et te temast aru saate. Ent ta ei ole selline mees, keda oleks võimalik taltsutada. Te peate seda teadma. Mäletate, kuidas ta läks võistlustele, kui pidite õige pea sünnitama?"

"Nii juhtus seepärast, et..." Melly ei tahtnud midagi seletada ega juttu alustada ning pöördus kõrvale.

"Kui te mind ei usu, võite helistada Davidile ja ta ütleb teile sedasama," käis Fabienne peale. "Telefon peaks veel töötama. Oo, ma saan aru. Võite öelda, et ei usalda ka Davidit selle pärast, et ta teile möödunud nädalal ei helistanud, kuid see on minu süü. Ta ei saanud helistada ja palus minul seda teha. Mina aga – ma unustasin," seletas ta rahumeeli. "Palun andke mulle andeks."

Melly vaatas tollele talle vastumeelsele naisele otsa. Ta oli kindel, et Fabienne ei unustanud ning sekkus meelega teiste asjusse, et kahju teha.

Fabienne tõstis maast telefoniaparaadi ja valis koduse numbri.

"David? Siin mina." Järgnes väike paus. Nähtavasti vastas David midagi. Fabienne paristas: "Kuule, juhtus kole lugu. Melly saabus. Nojah, just praegu. Ei, selles

ongi lugu, et Charles ei teatanud talle midagi." Veel üks paus, ja siis jätkas Fabienne: "Võib-olla kinnitad Mellyle, et me tõesti ei tea, kus Charles on? Kardan, et ta mind ei usu. Hüva, annan talle toru." Seda ta tegi, võttis siis lapse mugavamalt sülle ja jäi ootama.

"Kuulen," lausus Melly ebalevalt.

"Tere, Melly. Otsite Charlesi? No mida ma saan teile öelda? Fabienne'il on paraku õigus. Keegi ei tea, kuhu ta kadus. Mina teie asemel ei muretseks. Kindlasti tuleb ta varsti välja. Ta on varemgi selliseid vigureid teinud. Loodetavasti kohtume."

David pani toru ära.

Kulm kortsus, kuulas Melly veel pisut aega kinnisi toone. Veider, et David rääkis nii kuivalt. Äkki oli tal piinlik? Ta rääkis... rääkis nagu Victoire, nagu mõtleks endamisi: oh issand, see on Melly, mida talle öelda...

Melly ajas end sirgu ja vaatas Fabienne'ile otsa.

"Ärge pahandage, Melly. Palun teid väga. Ma tean, et ei meeldi teile, ja ausalt öeldes ei olnud minagi teist alati vaimustuses, kuid jumal näeb, et ma ei tahtnud valmistada teile ebameeldivusi. Sõitke koju, nii on parem, ja nagu soovitas David, oodake, kuni Charles ise välja ilmub. Ta ilmub, ilmub kindlasti, mõne päeva, noh, nädala pärast. Lähme. Ma viin teid laevale."

Melly raputas jonnakalt pead ja püüdis kiiruga kujutleda, mida tuleks nüüd ette võtta. Siis ütles ta:

"Ma lähen kasiinosse..."

"Pool üheksa hommikul? Melly! Seal ei ole praegu mitte kedagi."

Melly võttis Fabienne'ilt lapse ja küsis:

"Kuidas te teada saite, et ma siin olen?"

"Kuulge, milleks niiviisi kahtlustada? Helistasin sõbrannale ja nägin teid jaamast väljumas. Muidugi oletasin, et lähete koju, andsin signaali, kuid mind takistas teine auto. Samal ajal jõudsite ära sõita. Tulingi siis otseteed siia."

"Ahaa."

Melly tundis end täiesti tühjana ja muserdatuna. Ta vaatas ikka veel Fabienne'ile hajevil pilguga otsa. Kellelt võiks abi küsida? Victoire'ilt? Aga Victoire valetas talle. Miks ta siis peaks seekordki tõtt rääkima? Fabienne ei valeta. Nad kõik on Charlesi, mitte tema sõbrad. Ta on neile niisama juhututtav... Isegi David petab...

"Uskuge, ma tahaksin öelda teile midagi muud," sõnas Fabienne lahkelt, "aga ma ei saa. Te võiksite peatuda meil," pakkus ta mitte eriti tungivalt.

Melly keeldus külmalt. Ta seisis ikka veel kõheldes. Minna tagasi Backfordi ja oodata, kuni Charles ise välja ilmub? Tal ei olnud vähimatki soovi kohe tagasiteele asuda. Noh, oletame, et ta leiab Charlesi ja saab teada, et mees teda ei vaja? Järgneb maruline stseen. Ei. Aitab. Ta ei suuda seda taluda.

"Lähme," käis Fabienne peale. "Auto on maja ees. Ma võtan seljakoti."

"Charles läks "Tähega" merele?"

"Jah, koos Jean Marciga."

Tundes, et tema kõige halvemad eelaimused on täide läinud, istus Melly lõpuks autosse.

Sama päeva õhtul kell kaheksa oli ta taas Backfordis. Õnneks piisas emal tervet mõistust selleks, et mitte pärima hakata. Isa oli läinud keegliklubisse. Melly langes toolile, laps süles, ja põrnitses vaikides seina.

Ega asjata öelda, et kui õnnetus tuleb, siis ava talle värav. Kõigest pool tundi pärast seda, kui Melly oli koju jõudnud, koputati uksele. Melly tõmbus tahtmatult pingule. Kostis erutatud hääli ja vaidlemist. Siis avanes võõrastetoa uks ning ta nägi lävel Charlesi vanemaid. Väsinud ja õnnetu Melly vaatas neid ja surus igaks juhuks Lorette'i enda vastu. Otsustades selle järgi, kuidas sündmused arenesid, ei oleks ta üllatunud, kui nad tulnuksid last ära viima.

Nende ilme oli rahulolev. Täpsemat sõna nende kirjeldamiseks ei osanuks ta leida. Enesekindlad ja enesega rahul. Melly ei olnud neid kunagi sallinud ning oli püüdnud hulk aastaid neist ringiga mööda käia. Tõenäoliselt ei olnud ka neil temaga millestki rääkida. Seni, kuni ta ei olnud veel Charlesi naiseks saanud, noogutasid nad talle tänaval kohtudes vaevalt. Hiljem lakkasid teda üldse märkamast. Tema teada ei olnud nad kordagi lapselapse vastu huvi näidanud. Nüüd aga, ole lahke, on nad platsis. Milleks?

"Kui te Prantsusmaale läksite, helistas meile teie ema ja küsis, kas me teame, kus asub Charles," seletas missis Revington Melly meelest eemaletõukavalt naeratades. "Me nägime, et tulite tagasi, ja astusime sisse. Ta siis jättis teid maha?" lisas naine mõnuga.

"Ei," vastas Melly mehaaniliselt.

"Ta on tühine inimene, logard, mu kullake. Lurjus. Ta on amoraalne, ei mõtle kellelegi peale iseenda. Tal puudub vastutustunne. Kuigi vahest ehk võib ka meie kohta sedasama öelda." Naine ohkas. "Oleksime pidanud talle aru pähe panema, proovima ära hoida seda, mis juhtus. Kardan, et ta on pärinud halva vere." Meelega või tahtmatult heitis ta pilgu lapsele.

Melly ei pidanud vastu.

"See on teie veri."

"Ei, mitte minu, vaid ta ema veri," vastas ta ja surus huuled kriipsuks.

Melly ei saanud millestki aru. Ta küsis sõnu venitades:

"Ta ei ole teie poeg?"

"Ei ole. Kui ta oleks minu poeg, läinud kindlasti teisiti." Ta noogutas enda kõrval seisva mehe poole ja seletas: "Charlesi ema on Bertrandi õde. Ta oli alati ebanormaalne, sattus kogu aeg mingitesse lugudesse. Ajas ühele mehele küüned külge. Selle rikkuse pärast..." "Nagu teiegi?" rippusid õhus väljaütlemata sõnad, ning Melly adus,

et heatahtliku naeratuse taha peitub silmakirjalikkusest läbiimbunud hing. Bertrandi näol nägi ta samasugust fanaatilist veendumust oma patutuses. Lõpuks hakkas Melly taipama, miks Charles valis oma tee.

"Sellele mehele ei olnud teda tarvis," jätkas missis Remington. "Ta üksnes võttis selle, mida talle pakuti, ja ajas ta siis välja. Ta roomas meie juurde. Lasksime ta meie majja lapse pärast..."

"Kus ta praegu on?" katkestas Melly.

"Surnud."

Ta ütles seda nii, nagu ei väärinuks see naine midagi peale surma.

"Kuidas ta suri?"

"Vaikselt. Autult."

"Milleks nii palju pateetikat?" Melly ei suutnud oma pahameelt selle paari peale ohjes hoida. "Milleks te tulite siia nii hilisel ajal? Kahjurõõmutsema?"

"Ei. Meid tõi siia kristlik halastus. Te vajate toetust ja abi. Teil on laps, kellel ei ole isa."

"Lapsel on isa," tähendas missis Morland külmalt. "On ka vanaisa ja vanaema. Mina ei pöördunud teie poole selleks, et tuleksite siia minu tütrele jutlusi pidama. Helistasin teile lootuses, et ehk teate, kust Charlesi otsida. See on teist kena, et sisse astusite, kuid Melly on väga väsinud..."

"Ta ei tule tagasi," ei jätnud missis Remington järele. "Kui tulebki, siis mitte selleks, et teid näha. Ta on korratu..."

"Tema väikeses sõrmes on rohkem korralikkust, kui teis kahe peale kokku," nähvas Melly. "See aga, milliseks ta muutus pärast seda, mida tal tuli üle elada, on teie südametunnistusel."

"Ta valetab, teeb lollusi..."

"See ei ole tõsi. Ime, et ta pärast teie epistleid üldse normaalseks jäi. Nüüd aga palun mind vabandada. Ma

olen tõesti väsinud." Melly tahtnuks lisada, et kui nad tahavad aeg-ajalt oma lapselast näha, siis ei ole ta selle vastu, kuid õigel ajal tuli talle meelde, et õnneks ei ole nad Lorette'i vanavanemad. "Head ööd," sõnas ta otsustavalt.

"Mul on kahju, et te ei oska pahet näha," sõnas missis Remington vastuvaidlemist taunival toonil. "Meil ei olnud tema heaks millestki kahju, andsime talle kõike, mida laps vajab – peavarju, toitu, hea kasvatuse, kuid tänulikkuse asemel ta solvas meid."

"Aga armastusest tema vastu oli teil kahju?" küsis Melly väsinult. Armastusest ei olnud temal kahju, kuid sellest osutus väheks.

Nad jätsid vastuse võlgu, pöördusid, avasid ukse ja – sattusid silmitsi Charlesiga. Silmad maas, pigistasid nad tulijast mööda, läbisid eestoa ja Melly kuulis, kuidas välisuks nende järel kinni kolksatas.

Naine vaatas Charlesi nagu nõiutult. Äkitselt nõjatus mees uksepiidale ja sulges silmad. Melly tõusis ehmunult ja nägi, et Charlesi laubal oli tubli kriimustus ja oimul lilla verevalum.

"Charles!" hüüdis ta. "Mis sinuga juhtus?"

Näis, et mehelt nõudis silmade avamine tublit pingutust.

"Ma arvasin... Oh issand, ma vappun... anna andeks..."

"Charles!" hüüdis missis Morland ta selja tagant välja astudes. "Kullake, mis sul on? Sa sarnaned surnuga! Mis on juhtunud?"

Mees naeratas kummaliselt ja pigistas vaevaga sõnu suust:

"Ma arvasin, et olete hukkunud..."

Mõlemad naised vaatasid teda arusaamatuses. Charles seletas vastumeelselt:

"Te vist ei vaadanud uudistesaadet. Hirmus katastroof. Portsmouthi rong. Ma arvasin, sisendasin endale..."

Ta ahmis veel kord õhku ja rääkis edasi: "Kuulsin sellest autoraadiost, kui lennuväljalt siia sõitsin. Rong sõitis rööbastelt maha, palju hukkunuid. See juhtus just sel ajal, kui Melly oli minu arvutuste kohaselt teel. Andke andeks," palus ta veel kord.

"Issand!" See oli kõik, mida missis Morland öelda suutis. "See oleks võinud juhtuda... hulluks võib minna..." Ta istus diivanile ja vaatas Charlesile õudusest tulvil silmadega otsa.

"See pidi olema järgmine," lausus Melly vaikselt. "Kui ma ei oleks jõudnud oma rongile... Õnnetud inimesed."

"Selle peale peame kohe teed saama," sõnas missis Morland. "Istuge, Charles, ja puhake."

Arglikult Mellyle naeratades tegi mees, mida kästi.

"Andke andeks," palus ta veel kord. "Ma vist olen toibunud."

Ometi nägi ta ikka veel räbal välja ja kahvatus ei olnud ta näolt kadunud.

"Kas pisike magab?" küsis ta ilmselt jutuaine muutmiseks.

Melly heitis pilgu Lorette'ile, keda ta ikka veel süles hoidis, ja noogutas. Siis vaatas ta taas Charlesile otsa ja küsis:

"Mis su peaga on?"

"Mida? Ah, see kukkus mulle pähe." Charles puudutas marrastust, nagu sooviks veenduda, kas see on ikka alles, ja kehitas õlgu. "Tühiasi. Kriimustus."

"Aga see on väga sügav."

"Oh ei. Ma olen selle juba unustanud."

Nad vaikisid. Kumbki ei teadnud, millest rääkida. Charles ei küsinud oma vanemate kohta. Ah jaa, need ei olnud ju tema vanemad, vaid onu ja onunaine. Melly ei teadnud, millest alustada.

"Kas ma tohin Lorette'i võtta?" palus äkki Charles.

"Muidugi." Mellyle näis, et mehe hääl kõlas arglikult,

nagu kahtleks ta, kas talle seda lubatakse. Ta tõstis tütrekese hoolikalt ja viis Charlesile. Mees surus pisikese enda vastu ja naeratas, naeratas õnnest selle üle, et näeb teda jälle. Siis küsis ta Mellyle otsa vaatamata:

"Kui palju aega kulub sul asjade pakkimiseks?"

"Pakkimiseks?"

"N-jaa. Selleks, et ära sõita? Tagasi Douville'i."

"Ma juba sõitsin ära."

"Seda ma tean." Nüüd vaatas Charles talle otsa ja sai kindlust juurde. "Ma nägin Fabienne'i. Püha taevas! Kui mõtlesin sellele, kuidas sa pisikest laeval edasi-tagasi tassisid, hakkas mul..."

Võib-olla vihastas ta, et naine tema tütrega niiviisi riskis? Või seepärast, et algselt ei olnud tal kavatsust siia tulla? Igal juhul rõõmustas ta pisikest nähes. Ehmus surmani, kui arvas, et nad mõlemad või tütar võisid hukkuda.

"Mul on aega ainult kaks tundi. Pean tagasi minema."

"Loodetavasti mitte täna?" küsis missis Morland tuppa astudes. "Te ju alles tulite?"

"Tal on aega ainult kaks tundi," vastas Melly mehe eest.

"Aga on ju juba päris hilja!"

"On küll," nõustus Charles, naeratas väsinult, vaatas kella ja ütles: "Ma pean hakkama sõitma hiljemalt tunni pärast."

Melly vaatas talle otsa.

"Maja oli tühi..."

"Jah. Seletan kõik ära. Mine pakkima. Palun."

Melly noogutas, vaatas ema ähmis näkku, tõusis ja astus ukse poole. Charles tuli tema järel üles ja istus koos lapsega sängiservale. Naine jäi tema ette seisma ja ütles, teadmata isegi, miks:

"Nad ei ole sinu vanemad."

"Ei ole. Ei maksa praegu küsida, Melly. Palun sind. Loodetavasti ei tule enam kunagi nendega tegemist teha. Hiljem räägime."

"Aga kas sa tõesti tahad, et ma sinuga kaasa tuleksid?"

Charles vastas iga sõna hoolikalt hääldades:

"Jah, Melly, ma tahan tõesti, et sa minuga kaasa tuleksid."

Melly noogutas ja hakkas asju kokku panema.

"Kas veetsid siin hästi aega?" Mehe hääl kõlas pingsalt.

"Või veel," vastas naine kibedalt muiates. "Käisin Prantsusmaal, tulin tagasi, kohtusin vanade sõpradega, ostsin üht-teist." Ja igavlesin, lisas ta iseendale, olin endast väljas, tundsin hirmu. Kurb tõde seisnes selles, et ta üksnes ei igatsenud Charlesi järele ja kartis, et mees ei taha teda tagasi – seda isegi mõistmata tundis ta, et on Backfordist üle kasvanud, muutunud. Inimesed, keda ta oli kogu elu tundnud ja armastanud, olid hakanud temasse teisiti suhtuma. Märkused, mida tehti siin ta kallite rõivaste ja moodsa soengu kohta, ei väljendanud otse vaimustust ega õelust, kuid Melly täheldas nii üht kui teist. Ta ei saanud sellest aru. Kadedus? Või lihtsalt pahasoovlikkus? "Väike linn, väikesed mõistused." Ei, see polnud päris õiglane. Osalt oli süüdi ta ise, sest ei tahtnud vastata küsimustele Charlesi kohta. Kogu Backford vihkas meest ja tahtis saada mingitki keelepeksuainet. Kõiki huvitas tema elulaad, rikkus ja edu. Aga tema? Mis oli temaga vahepeal juhtunud? Miks ta äkki siia tuli? Need küsimused vaevasid teda ja ta ei suutnud vastu pidada.

"Aga kus sa ikkagi olid?"

"Oi, Melly, palun, mitte praegu."

"Olgu," nõustus naine vastumeelselt. "Kuidas Jean Marcil läheb?"

"Normaalselt."

"Aga Victoire?" ei jätnud Melly järele. "Kas nägid teda või Sebastiani?"

Mees ei vastanud kohe ja Melly vaatas talle tähelepanelikult otsa.

Talle näis, et Charles vaatab teda kuidagi kummaliselt, kaastundlikult ja ühtlasi imestunult.

"Jah, ma nägin Victoire'i. Püüa teha kiiremini."

Melly võttis kapist kaks viimast kleiti, pani need korralikult kokku ja asetas kohvritäie peale.

"Nüüd on kõik?" Kui naine noogutas, tõusis ta voodilt. "Tubli. Siis lähme."

"Kas Jacques ootab lennuväljal?"

"Ei. Ma lendasin ise. Nii, võta laps, ma toon pakid."

Melly võttis tütre sülle ja astus ees trepist alla. Võõrastetoas vaatas ta emale süüdlaslikult otsa.

"Ma helistan sulle. Tervita isa." Ta suudles ema põsele ja lisas: "Hoidke end. Aitäh, et püüdsid aidata teda leida."

Missis Morland sosistas pisut piinlikult:

"Ma vist lasin ämblikud purgist välja, eks ole? Ja veel, Melly," jätkas ta kiiresti, "anna mulle andeks, kui ma ei olnud Charlesi vastu mõnikord küllalt sõbralik." Ta vaatas kartlikult ringi, ohkas ja julges välja öelda: "Tead, ma olin kiivas. Kaotasin Donny ega saanud lahti tundest, et kaotan ka sinu."

"Oi, emake!" hüüdis Melly. Ta ei teadnud, mida öelda, süleles teda kohmakalt ja ütles: "Tule meile sagedamini, alati, kui tahad. Nõus?"

"Nõus. Ütle Charlesile, et palun temalt vabandust."

"Miks sa seda ise ei ütle?"

Missis Morland raputas pead ja tõukas tütart ukse poole.

"Mine nüüd, kuhu pead minema, ainult helista, kui jõuad sinna. Koju..." lisas ta õige sõna. "Kui sulle on mind vaja, siis tead, kust mind leida."

"Muidugi."

Tundes, et nutt kipub kallale, astus Melly välja, et istuda Charlesi kõrvale autosse.

Nad maandusid Saint-Gatienne'is kella kaheteistkümne paiku. Charles andis lennuki mehaanikute hoolde ja juhtis naise autoparklasse. Merelt puhus vinge tuul ja Melly võbistas õlgu, kuni mees seadis ta tagaistmele, ulatas talle lapse ja istus rooli taha.

Algul ei märganud Melly midagi erilist. Ta nõjatus seljatoele ja leidis, et tal on ükskõik, kuhu sõit läheb – küllap ööbivad nad hotellis –, aga kui nad jõudsid valgustatud maanteele, mis viis linnale vastassuunas, hakkas ta pingsalt aknast välja vaatama.

"Kuhu me sõidame?"

"Küll näed," vastas mees rahulikult.

Melly ohkas ja vajus taas tagasi. Talle näis, et nüüdsest hakkab ta igavesti rändama ning ei saa enam kunagi magada omas voodis. Aga ikkagi oli peamine see, et ta on jälle Prantsusmaal, jälle koos Charlesiga. Kõigele muule jõuab veel mõelda.

Charles vähendas kiirust ja pidurdas kõrge värava ees. Naine nägi sissesõidutee lõpus suurt tumedat maja. Kui nad elasid linna teises servas, pani Melly alati tähele seda ebatavalist hoonet ja tegi alati haagikese sellest mööda, kui sõitis naaberlinna. Seda ümbritses paariaakrine hooldamata peibutav krunt. Ta tahtnuks alati seal peatuda ja toda paika imetleda, aga ei tohi ju kutsumata võõrasse valdusse tikkuda. Charles oli öelnud, et ei tunne sealset pererahvast. Miks ta siis nüüd nad siia tõi?

Kui mees auto peatas, uuris naine kogu teist korrust ümbritsevat imekena rõdu ja kummalisi aknaid. Kogu rajatises oli midagi mõistatuslikku ja ligitõmbavat ning see sarnanes piparkoogimajakesega.

Mees ohkas sügavalt ja väsinult, seiskas mootori ning vaatas tagasi.

"Mul oli plaan," lausus ta vaikselt, "aga selle elluviimist häiris kõik, mis üldse võib häirida." Siis pööras ta näo Melly poole ja palus: "Melly, anna mulle andeks, kui suudad. Ma tegin sulle palju muret ja hirmutasin sind…" Charles ohkas veel kord ja naeratas. "Olgu. Lähme majja. Sa oled vist vaevalt elus. Pärast räägime."

"Aga kes siin elavad?" küsis naine rahutult. "Minu meelest on nad juba magama heitnud. Kas arvad, et pererahvale meeldib, kui me neile kutsumata kaela sajame?"

"Ära karda, Melly. Nad ei hakka vastu vaidlema." Ta aitas naise autost välja ja hoidis tal käe alt kinni, nagu kardaks, et see võib pimedas komistada. "Ega sul ei ole raske last kanda?"

"Oh ei. Minul ei ole häda midagi."

Kui Charles võttis taskust võtme, sattus naine segadusse, kuid mees ei jõudnud seda veel lukuauku pista, kui uks avanes ja selle kohal süttis valgus. Nende ees seisis naeratav noor naine.

"Issake!" hüüdis Charles. "Mida sina siin teed?"

"Loomulikult ootan teid." Ta suudles meest mõlemale põsele. "Tere tulemast koju! Tähendab, see on siis Melly!" ütles ta veelgi sõbralikumalt naeratades, hoidis ust lahti ja saatis nad sisse.

Ärevusele vaatamata laskis Melly endal käe alt kinni võtta ja koridori vasakpoolse ukse juurde juhatada. Charlesi ebatavaliselt morni pilgu all jäi ta ootama. Naine tõukas kindla käega ust.

Tuba oli lõbusatest inimestest tulvil ja Charles kortsutas taas kulmu, kui kõik üksmeelselt hüüdsid: "Üllatus!" Tütar ärkas ja hakkas nutma. Ümbritsevas segaduses võttis keegi talt Lorette'i. Talle pisteti pihku klaas. Sülelustel ja suudlemistel ei olnud lõppu. Hääled segunesid üldiseks meluks. Melly toibus vähehaaval ja hakkas silmitsema nägusid. Victoire ja Sebastian, Nico, käsi ümber sama noore naise õlgade, kes oli neile ukse avanud –

üldiselt peaaegu kõik, keda ta siin tundis, kaasa arvatud David, kuid üksinda, ilma Fabienne'ita.

"Õnnitlen tagasituleku puhul," ütles Melly selja taha tekkinud Jean Marc rahuloleva häälega.

Naine pöördus tema poole ja sosistas:

"Mida see kõik tähendab? Kelle maja see on?"

Jean Marc naeratas sõbralikult.

"Teie oma."

"Minu? Ma ei saa aru..."

"Asi on selles, et Charlesile tuli pähe suurejooneline mõte ja ta sundis mind töötama nagu istanduseorja."

"Nonoh, ära liialda," kostis Charlesi hääl.

"Ei, ma ei saa ikkagi aru," vastas Melly meest kuulmata. Äkki tahtis Jean Marc öelda, et Charles ostis selle maja temale, ise aga kolib sinna, kuhu kavatseb?

"Kas see ei meeldi teile?"

"Jah, see tähendab ei... oi, ma ei tea!"

"Parem öelge, et meeldib, sest ma keeldun kategooriliselt veel kord kolimast."

Jean Marc tõmbas varruka üles ja näitas käsivarrel kärna.

"Vaadake!" sõnas ta traagilise häälega. "Rebitud haav! Me mõlemad saime haavata." Ta osutas Charlesi laupa ehtivale kriimule.

"E-ee... mulle kukkus pähe katusekivi," tunnistas Charles.

"Katuselt?"

"Katuselt jah," nõustus mees tähtsalt.

"Ah vaat millega te tegelesite, kui ma helistasin!"

"Nojah. Seepärast ei tohtinudki sa tulla. Siin korra loomiseks kulus rohkem aega, kui olin arvestanud. Üldiselt on Jean Marcil õigus. Töötasime nagu orjad."

"Ega te ometi kõike ise teinud?"

"Jumal hoidku!" hüüdis mees nii siira pahameelega, et Melly suutis vaevu naeru tagasi hoida. "Ma tegin firmaga lepingu."

"Kuidas siis teil läks korda end vigastada?"

Charles selgitas rumala näoga:

"Me aitasime."

"Häirisime," täpsustas Jean Marc. "Charles arvas, et tema hindamatute nõuanneteta ei saa töölised hakkama."

"Ma juhtisin," parandas Charles omakorda. "Hoidsin silma peal, et töötataks kohusetruult."

See ei olnud Charlesi moodi. Mees kasutas alati parimate firmade teenuseid ja kui sellel ettevõttel oli hea maine, milleks oli siis vaja töölisi jälgida?

Otsekui tema mõtteid lugedes lausus Jean Marc vaikselt:

"Sellist tähtsat tööd ei tohi tervenisti kõrvaliste isikute kätte usaldada."

"Aga teie ju abistasite samuti," sõnas Melly ettehetvalt. "Kui Charles mulle helistas, siis kolkisite millegagi."

"*Non*," vastas Jean Marc. "Mitte mina, vaid puusepad, aga Charles ju ei tohtinud neid peatada, kuna te ei teadnud, et nad on siin. Kas pole tõsi?"

"Aga kriimustada sai ta seepärast, et ei tahtnud oma kalli köögi lõppviimistlust teiste hooleks jätta," lausus Charles.

"Aga kellele see maja kuulub? Kas omanik pani selle müüki?"

"Pani, aga niipea, kui kuulsin, et maja läheb müügile, esitasin oksjonile avalduse. Kõik lahenes sel päeval, kui sind vanemate juurde saatsin. Seejärel hakkasin nagu meeletu otsima ehitusfirmat, kes võiks tööga kohe pihta hakata."

"Aga milleks?" küsis Melly, kes ikka veel millestki aru ei saanud. "Sa ju remontisid vana maja sel ajal, kui ma haiglas olin."

"Me arvasime, et see on väike. Oli vaja ka suuremat

krunti. Ponile," lisas ta igaks juhuks. "Lorette ju tahab endale poni."

"Arvad?"

"No muidugi."

Huvitav, kes on need salapärased "meie"?

"Tähendab, sa ei tahtnud mulle esmaspäeval järele tulla seepärast, et soovisid enne remondi lõpetada?"

Charles vaatas otsa Jean Marcile, seejärel nende juurde astunud Davidile ja raputas pead.

"Selleks oli teine põhjus."

"Milline teine?" küsis Melly ja tundis, et satub otsekohe hüsteeriasse. "Milline? Sa ei tahtnud üldse, et ma tagasi tuleksin? Või olid kõik need püüdlused ja see maja mõeldud selleks, et vabaneda süümepiinadest? Sa ju tahtsid minu juurest ära minna, lausumata mulle sõnagi!"

Ootamatu piinlik vaikus kujunes viimaseks piisaks. Melly pöördus järsult ja jooksis toast välja.

9

"See ei olnud nii, Melly, ei!" veenis Charles teda lahkelt. Ta pööras naise enda poole ning sulges ta selja taga käed. Jean Marc väljus nende järel vestibüüli ja sulges ettevaatlikult ukse, mille taga ei vaikinud lõbutsemine. Mõne sekundi pärast lipsas toast välja David.

"Charles oli haiglas," seletas Jean Marc rahulikult. "Teadvusetult. Ehitajad kinnitasid katusele kive. Üks neist libises alla otse talle pähe, kui Charles seisis all ja jälgis nende tööd. Mina aga ei teadnud, et ta oli lubanud teile helistada ja esmaspäeval teile järele tulla. Ta ei öelnud seda mulle."

"Oh, Charles!" kordas Melly ärevalt. "Teadvusetult?" Ta vaatas Charlesile otsa nii, nagu tahaks veel kord kindlaks teha, et mees on terve ja vigastamata. Seejärel küsis ta Jean Marcilt: "Miks te seda mulle ei teatanud?"

"Ei tahtnud teid ehmatada."

"Aga kas Fabienne ei teadnud? Ta ei öelnud mulle sõnagi selle kohta, et... Ta rääkis mulle kokku igasuguseid asju sellest, et sulle ei ole mind enam tarvis. Pidin peaaegu aru kaotama..."

David ei suutnud enam vastu pidada.

"Palun, Melly, andke mulle andeks. Mina olen kõiges süüdi. Kui teiega rääkisin – saate aru, Charles võttis kõigilt sõna, et me ei räägi sulle midagi majast, et sellest saaks üllatus, ja kui siis Fabienne ootamatult helistas, kartsin nii kangesti lahmata midagi sobimatut, et kaotasin täielikult kujutlusvõime. Alles hiljem taipasin, et olete Prantsusmaal. Fabienne helistas ja ma arvasin, et räägite Inglismaalt. Aga kui taipasin, et Fabienne ei saa seal olla..." Ta näoilme oli selline, nagu vihastaks enda peale seepärast, et ei suutnud Mellyle seletada kõike nagu kord ja kohus.

"Aga ta ju rääkis teile kõik ära! Ma ise kuulsin," ütles Melly, pisarad kurgus.

"Ei." David kortsutas kulmu. "Ta ütles – kinnitagu ma Mellyle, et ma ei tea, kus on Charles."

"Pole tõsi. Ta ütles... ta ütles... ma ei mäleta ta sõnu, aga ta ütles teile kindlasti, et olen selles majas," jäi Melly endale kindlaks. "Ta ütles, et Charles on lahkunud, et ta on põgenenud, sest ei taha vastutada minu ega lapse eest, et ta ei tea, kus Charles asub, ja kui ma teda ei usu, võin küsida teilt."

David ehmus.

"Ei. Ta ei võinud midagi sellist korraldada. Ma tean, et ta unustas teile ettenähtud ajal helistada, kuid ta ei võinud valetada. Kuulake. Telefon helises, võtsin toru ja Fabienne ütles: "See olen mina." Ma vastasin: "Oota pisut, ma lülitan raadio välja," sest see segas kuulmast. Panin toru lauale, lülitasin raadio välja ja läksin tagasi telefoni juurde. Ta ütles: "Räägi Mellyle, et sa ei tea, kus on Charles." Ma ütlesin, sest ma ei teadnud tõesti, see tähendab – ma ei teadnud, et ta on haiglas."

"Sel ajal aga, kui te ära käisite," oletas Jean Marc ettevaatlikult, "jõudis teie kallis naisuke öelda telefoni kõike, mida Melly räägib, aga nii, et peale nende kahe ei kuulnud seda keegi."

"No mis te nüüd," püüdis David naise kaitseks välja astuda. "Ta võis muidugi selle jama kokku luuletada, et panna Mellyt Inglismaale naasma, sest ei osanud midagi paremat saladust reetmata välja mõelda, sest oli endast väljas ega teadnud, kuhu mujale võiks ta viia. Minu arvates saite temast valesti aru," lõpetas ta abitult, kuid näis, et ta ei usu ka ise oma väheveenvat versiooni.

Kõik vaikisid, teadmata, mida öelda. Esimesena katkestas vaikuse Charles, kes sõnas Jean Marcile:

"Püüa nad viisakalt siit välja saata, eks ole? Täna neid tulemise eest ja ütle, et korraldame tõelise soolaleivapeo pisut hiljem."

"Hüva. Teil Mellyga on paljustki rääkida. Lähme, David." Ta tõukas Fabienne'i ähmis meest ettevaatlikult ukse poole.

"Palun lähme üles," kõnetas mees Mellyt. "Seal on rahulikum."

"Aga tütreke?"

"Jean Marc on tema juures. Läki." Hoides ikka veel kätt ta piha ümber, juhtis Charles ta imetabasest keerdtrepist üles, avas ühe ustest ja laskis naise ette.

Lastetuba... Mellyle näis, et ta magab püstijalu. Seda on ta juba näinud. Täpselt selline, nagu vanas majas, ainult ehk pisut suurem, kuid kõik muu oli täpne koopia. Kardinad, vaip, tapeet...

"Kõik on samasugune," pomises ta imestunult.

"No muidugi!" sõnas mees kindlalt. "Lorette alles hakkas harjuma. Milleks teda segadusse ajada?"

"Seda küll," nõustus Melly, luristas nina ja tõstis mehe poole pisaraist pundunud silmad.

Charles võttis tal käest kinni, viis nurgaukse juurde ja pani ette see avada.

"Sinu tuba."

Ka siin oli kõik nii, nagu varem. Melly seisis pisut aega jahmunult ja istus siis voodiservale. See kõik näis talle mõttetuna. Vanas majas piisas ruumi kõigile. See uus aga... see meeldis temale, aga mitte mehele, ja Charles ei võinud ju ometi seda temale osta! Ei võinud, ja kogu lugu!

"Milleks?" küsis ta ainult.

"Sulle ju hakkas see meeldima..."

"Oi, Charles!" katkestas Melly. "Mulle aitab. Piisab sellisest mängimisest! Sa ei armasta ega usalda mind. Miks sa siis ütled, et tegid tohutuid kulutusi minu tujude pärast, raiskad asjatult sõnu..." Ta hääl katkes. Naine neelatas kramplikult ja sõnas siis otsustavalt: "Nüüd aga palun ütle, kuidas on asi tegelikult?"

Charles seisis tema vastas, jalad harkis ja käed taskus.

"See pole tõsi, et ma ei armasta…"

"Charles, jäta see keerutamine! Vasta!"

"Kiusatus."

"Mis kiusatus?"

Mees tõstis pilgu ja vaatas talle otsa. Tema tavaliselt rahulikes hallides silmades võis täheldada ärevust.

"Teha nii, et sa siia jääksid."

"Aga ma oleksin niigi jäänud!"

"Jäänud minu juurde? Mina aga olin kindel, et hakkaksid mind vihkama pärast seda, mida ma kokku keerasin."

"Mitte midagi sellist," sosistas naine.

"Sel juhul…" Charles tõmbas sügavalt hinge ja julges siis jätkata: "Ma pean sinult midagi küsima, kuid ei tea, millest alustada."

Mellyl tekkis õudne eelaimus, et teab täpselt, mis praegu toimub, ning ta surus enne vastamist käed tugevasti rusikasse. Lõpuks ütles ta kindlalt:

"Lihtsalt küsi, ja kõik."

"Hea küll. Kas sa mind ikka veel armastad?"

Küsimus tuli välja pisut rumalalt.

"Mida?!"

"Melly!"

Naine pöördus kõrvale ja silmitses lapsevoodit.

"Milleks on sul vaja seda teada?"

Mees hakkas seletama, teeseldes ükskõiksust:

"Püüdsin küsida seda siis, kui sündis Lorette, ja ka hiljem, kuid kummalgi ei jätkunud aega enda jaoks. Sina tegelesid tütrega, ei saanud end välja magada, olid väsimusest ümber kukkumas. Mõte sinu kirest minu suhtes ei läinud mul peast välja. Ma ei suutnud mõista ega uskuda, et tavalised normaalsed inimesed võivad meeletult kiinduda – kuni selle hetkeni, mil mulle teatati, et hakkad sünnitama. Tead, Melly, kui helistasin haiglasse,

pööras jutuajamine arstiga mu hinge segi." Nähtavasti meenus talle too päev, sest ta hääl võpatas, kuid ta võttis end kokku ja jätkas: "Doktor Lafargue ütles, et kardab lapse ja sinu tervise pärast, ütles, et sul on kõrge vererõhk, et sa oled kurnatud ja masendunud ning laps ei ole ikka veel õigesse asendisse pöördunud…" Charles neelatas kramplikult. "Ta ütles, et kavatsevad sind lõigata, ja soovitas mul kohe siia tulla. Jõudsin kliinikusse viis minutit pärast seda, kui sind oli juba operatsioonile viidud. Kõndisin hirmunult mööda koridori, tundsin end abituna ja kasutuna selle pärast, et ei saa sind millegagi aidata. Tahtsin väga olla seal sinu kõrval, kas või selleks, et sinu kätt peos hoida. Siis tuli mulle meelde, mida sa olid rääkinud armastusest ja vajadusest teha midagi, et olla minu juures… Ma kartsin koledasti, et võin sind kaotada… Kui kostis signaal ja kaks arsti minust mööda jooksid ja operatsioonituppa lendasid, arvasin, et asi on päris halb. Hiljem, kui uks lõpuks avanes ja nad sind välja sõidutasid, näis mulle, et on möödunud mitu aastat. Ratasvoodi kõrval astus õde, väike pamp süles. Ta ulatas selle mulle ja ütles: "Õnnitlen, teil on imekena tütreke." Oh, Melly," tunnistas ta, "ma ei oska sulle öelda, mida ma sel hetkel tundsin. Ma ei osanud kujutledagi, et midagi sellist on üldse võimalik. Kui ma teda süles hoian, siis löön aeg-ajalt araks. Aga äkki juhtub temaga midagi? Ma ei suudaks seda taluda, Melly. Kui ta nutab ja ma ei tea, miks, siis hakkan mõistma, mida tähendab abitus teda aidata ja rahustada." Charles vaikis, mõtles ja sõnas vastuvaidlemist välistaval toonil: "Üldse tahan, et laps jääks siia."

Melly kahvatas. Ta silmad avardusid hirmust.

"Ei, seda mitte! Kas arvad, et mina teda ei armasta?"

"Jumala pärast, Melly, millest sa räägid?" Charles jooksis naise juurde ja põlvitas ta kõrvale. "Ma räägin teist mõlemast! Ega sa ometi arvanud, et tahan Lorette'i sinult ära võtta?"

"Jah, ma arvasin... Sa ütlesid... juba selles majas, kui näitasid mulle lastetuba, ei öelnud sa, et kõrval on minu tuba, ja ma leidsin, et tahad võtta lapsehoidjat ning mind Backfordi tagasi saata, igal juhul proovida seda teha," lisas naine ja puhkes nutma.

"Nonoh, jäta nüüd," lohutas Charles. "Sa siis saabusid siia selle mõttega, et kui esmaspäeval ei tulnud, siis kaon alatiseks?"

"Jah," vastas naine vaikselt, "ja muretsesin – äkki on sinuga midagi juhtunud."

"Ma olen sinu ees suur süüdlane. Mu vaene Melly! Tead, ma igatsesin sinu järele..."

"Tütre järele," parandas Melly.

Mees raputas pead.

"Ei. Teie mõlema järele. Muidugi ei käitunud ma sinuga kuigi hästi. Ma..."

"See ei ole tõsi!" katkestas Melly pahaselt. "Sa olid parem, kui olin ära teeninud."

Charles tegi naljaka grimassi.

"Veel üks minu fänn, kas pole?"

"Jah."

"Oh, Melly." Mees sirutas käe ja libistas sõrmed üle ta põse. Siis kallutas ta pea kõrvale ja tema silmis vilksatasid vallatud sädemed.

"Sa vastad liiga kindlalt. Nähtavasti on su kirg haihtunud."

Melly raputas pead.

"Ei. Ma teadsin, et sa ei hakka mind kunagi armastama, teadsin seda alati, ja kõige enam, millega võisin arvestada, oli see, et saan sinu sõbraks. Mulle näis, et kui käitun vaikselt ja ei ärrita sind, on kõik korras. Seepärast peitsin oma tundeid nii hoolikalt, nagu vähegi oskasin." Melly naeratas, kuigi teda näris endiselt ärevus, ja küsis: "Võib-olla arvad, et kuulun nende hullude hulka, kellest kirjutatakse ajalehtedes – hakkan sind jälitama,

lõhun su auto ära ja kargan kallale igale naisele, kes sulle kas või sammu võrra ligineb?"

"Jäta nüüd. Saad aru, ma ei olnud endas kindel. Sageli vaatasin sind ja ütlesin endale, et oled ikka veel sama Melly, keda olin alati tundnud, püüdsin endale selgeks teha, et sa ei ole üldse muutunud..."

"Aga ootasid kogu aeg, et mu meeletus varem või hiljem ikkagi endast märku annab..."

"Ei, asi pole selles. See kõik... üldiselt... kõik raha pärast."

"Raha pärast?!"

Mees vastas pisut häbelikult:

"Ma ei uskunud päriselt, kui tunnistasid, et olin sulle alati vajalik, vajalik minuna, kui nii võib öelda. Ma teadsin, et su perel on rahalisi raskusi ning et sa abistasid vanemaid. Aga sa ütlesid, et loobusid töötamast, et saaksid kirjutada. Kuigi sinu raamatuid avaldati, sain aru, et nende pealt sa kuigi palju ei teeni..."

"Sa siis arvasid tõesti, et oled mulle vajalik ainult raha pärast," sõnas Melly aeglaselt.

"Jah."

Ta võttis naise käed pihku ja palus:

"Anna mulle andeks, Melly. See on alatu, et ma nii arvasin, aga praegu on mul õudselt valus. Olin juba otsustanud sulle rääkida, mida ma tunnen, tahtsin, et meie abielu muutuks tõeliseks..."

"Kas sa ikka veel minust nii arvad?" katkestas Melly.

"Ei! Palun usu mind, ei arva! Ma sain juba ammu aru... Oi, Melly, mida enam püüan sulle seletada, seda segasemalt see välja tuleb. Üldiselt tahan, et jääksid koos tütrega minu juurde. Või kui see sulle rohkem meeldib, siis seda, et läheksime tagasi selle juurde, mis oli enne seda, kui Nita oli mulle sinust rääkinud." Mees kükitas ta ette ja ütles lihtsalt: "Ma tahan kuulda Lorette'i esimesi sõnu ja näha ta esimest sammu. Mulle on seda hädasti tarvis. Ma ei suuda olla külaskäiguisa, kes näeb oma

last ainult ettenähtud päevadel. Ma tahan, et ta teaks, kes on ta isa. Vaat nii..." Ta tõusis, astus akna juurde ja küsis pöördumata: "Noh, mida sa ütled? Kas maja heastab sulle tekitatud kahju?"

"Räägid seda tõsiselt?" imestas Melly.

"Ma ei tea. Jumala eest, ma ei tea, mida teha, et sa mulle andestaksid. Läksin Monte Carlosse, käitusin nagu ärahellitatud poisike, jätsin sind üksinda. Olen täiesti süüdi. Süütunne aga ei ole kõigi tunnete hulgas just kõige meeldivam."

"Jah," nõustus Melly. "Seda kindlasti."

Charles pöördus naise poole ja naeratas.

"Kas meie vahel on jälle rahu?"

"On."

Mees näitas aknast välja.

"Siit on linn näha nagu peopesal."

Melly tõusis, astus ta kõrvale ning vaatas alla linna tulede poole ja kaugele neemele, millel laius Le Havre. Charlesi lähedus ning tema soojus lõid ühtaegu nii rahukui valutunde. Kui ta pisut lähemale nihkuks, puutunuksid nende õlad kokku ja ta saanuks pea mehe rinnale panna. Melly kartis, et kui ta silmad suleks, uinuks ta väsimusest otsekohe. Ärevus oli üle läinud, kuid väsinud aju ei lasknud tal keskenduda. Püüdes end elavdada, pomises ta naljatamisi:

"Sa valisid kuluka vahendi oma süü heastamiseks."

"Raha ei ole selleks, et seda koguda, Melly," vastas Charles ükskõikselt. "Raha on selleks, et seda kulutada ja saada sellest rahuldust. Aga nagu sa tead, minul raha sigineb. Küllap kleepub räpaste käte külge. Öeldakse, et raha tuleb raha juurde."

"Jumalate lemmik..."

"Küllap see nii on. Mõnikord võtan ette midagi lootusetut, kuid seletamatul põhjusel hakkab see tulu tooma."

"Jah," nõustus Melly taas. "Ma saan aru, millest sa räägid."

"Tõsi?" Charles pani talle käe ümber ja tõmbas ta enda vastu. "Oleksid pidanud leidma oma fantaasiatele väärilisema objekti."

"Fantaasiaid ei loo mõistus," vastas naine endiselt linna silmitsedes.

"Selge. Muidu ei oleks sa jäänud pidama mänguril."

"Oh, ma ei tea. Juhtub hullematki," naljatas Melly.

Ta tahtnuks väga meest kallistada ja suudelda ning tunda ta vastusuudlusi. Kas Charles tunneb ta sagenenud südamelööke? Vist mitte. Ta tõmbas hinge ja leidis äkki, et praegu on paras aeg küsida seda, mis oli teda juba ammu huvitanud.

"Räägi mulle Jean Marcist. Kes ta tegelikult on? Ära ainult hakka jälle lobama, et võitsid ta kaardimängus."

"Kes sulle ütles, et see ei ole nii?"

"Mitte keegi. Ükskord kuulsin seda juhuslikult ise."

"Selge." Charles puhkes naerma. "Jean Marc hulkus kodutuna ringi. Kohtasin teda Bahama saartel, kui "Tähel" ringi seilasin. Kui sildusin Nassaus, nägin teda kail. Ta nägi välja haige kerjusena ning pakkus end ise mulle madruseks. Ei, ta ei pakkunud, lihtsalt hakkas minu madruseks. Mul ei ole aimugi, kes ta on ja mida ta seal tegi. Ta ei rääkinud sellest kunagi."

"Sina aga olid liiga hästi kasvatatud selleks, et temalt küsida..."

"Oh ei. Ma olen küsinud, aga tema varjab. Võib-olla on ta seadust rikkunud," naljatas Charles.

"Jean Marc? See ei ole küll võimalik!"

"Seda ma ei tea, aga mulle näib, et tal on mingi saladus. Asi on hoopis keerulisem, kui paistab. Lühidalt, ma ei hakanud vastu vaidlema. Ta jäi minu juurde ja on tänaseni." Mees muigas ja rääkis edasi: "Pealegi meeldib talle olla mu ülemteener. Jumal üksi teab, miks. Kui merele läksime, jäi ta haigeks, tal oli palavik. Ma ravisin ta terveks, andsin talle aspiriini, viisin toitu. Kui ta paranes,

hakkas ta sõnagi lausumata minu eest kõike ära tegema. Küüris tekki, tegi süüa ja muid laevatöid. Sadamas hankis varusid. Mõistagi minu arvel. Hiljem tüdinesin merel hulkumisest. Hakkasin otsima kohta, kuhu ajutiselt paigale jääda, ja valisin selle linna. See meeldis mulle, nagu ka siinsed inimesed. Ostsin sadama lähedale korteri, ja Jean Marc kadus. Kui olin naise võtnud ja maja soetanud, ilmus ta uuesti välja. Ausalt öeldes olen ta kohalolekuga harjunud."

"Ta käitub nagu vanaaegne teener, nagu majavaim."

"Seda küll, aga mul ei ole aimugi, miks. Jean Marc oskab väga palju kasulikke asju. Lisaks on ta väga kinnine. Mõnikord ärritab ta mind koledasti, teinekord loodan tema peale liiga palju. Ma ei saa lahti mõttest, et ühel päeval paneb ta kompsud kokku ja kaob ning ma ei kuule temast enam kunagi. Kummaline."

Mõtteisse süvenenult viis Charles taas pilgu linna tuledele. Melly nihkus temast pisut eemale, et näha ta nägu. Ta tahtnuks libistada sõrmed üle mehe sirge nina ja liibuda ta ilusale suule.

"Ma olen Jean Marci ees suur võlglane," jätkas Charles. "Selle eest, et ta minu äraolekul sinu eest hoolitses."

"Aga sa ei ole mulle veel öelnud, miks sa rääkisid, et võitsid ta pokkeris."

"Vaata," sõnas mees vastumeelselt ja kehitas õlgu, "tõenäoliselt harjumusest. Mulle meeldib inimesi tüssata ja ummikusse ajada. Ei tea isegi, miks. Pealegi – kelle asi see on?"

"See käib ka minu kohta?"

"Ei. Siin on midagi muud. Ma ei tahtnud, et sinu pärast tekiks mul mingeid keerukusi. Me abiellusime keerulistel asjaoludel."

"Kas arvad ikka veel, et tulin sulle naiseks millegi saamiseks?"

Charles ohkas raskelt ja raputas pead.

"Ei, aga ma rääkisin sulle, kuidas see mind vaevas. Sa oled mulle alati meeldinud ja ma rõõmustasin, kui kokku saime. Veider küll, aga ma ei mõelnud kunagi sellele, miks see nii on. Ma võtsin sind alati osana oma minevikust. Sa erined siinsetest naistest. Ma hakkasin juba tundma rahuldust sellest, et oled minu naine. Siis tuli Nita. Ta lobas kokku terve hunniku igasugust jama. Kuna enamik naisi, keda olen kohanud, ei olnud siiski vabad omakasupüüdest selles, mis puutus ainelistesse hüvedesse, ei tahtnud ma kuidagi uskuda, et ka sina kuulud selliste hulka. Seepärast tundsingi end petetuna." Näis, et mees räägib iseendale. "Minu sõprade, kellest ma lugu pean, naised seavad esikohale võimaluse osta ja teha seda, mida tahavad. Nende mehed nähtavasti peavad seda loomulikuks. Ma ei taha öelda, et naised neid ei armastaks, aga see armastus oleneb otseselt sellest, mida nad võivad vastu saada. Ma ehk seletan liiga segaselt, aga ma pidasin sind teistsuguseks. Sa suhtusid minusse nagu varem, nagu oma vanasse sõpra Charlesi. Sa ei vaadanud mind vaimustusest tardudes, ei teinud komplimente, mida ma muide ei salli. Minuga ei räägita sellest, mis mulle siiralt meeldib, vaid arvatakse, et minu seisund avab uksed kõrgseltskonda."

"Ja eksitakse," tähendas Melly.

"Jah, aga soovijaid leidub alati. Sina aga ei vaimustunud sellest, mis mind ümbritseb. Eelistasid jääda kõrvale, kuid ei alandanud end kunagi, suhtusid kõigesse loomulikult, ei vaevanud mind kord ühe, kord teisega..."

"Võib-olla oleksin käitunud muudel asjaoludel teisiti. Arvasin, et mul ei ole õigust sind tüüdata, kui kord juba nii välja tuli."

"Ma ei usu. Ainus, mis mind pisut häiris, oli vist sinu... ütleme ehk – liigne alistuvus. Nagu oleksid kogu aeg otsendanud mingit osa."

"Nii see oligi," tunnistas Melly.

"Jah, ja osalt seepärast jäingi Nitat uskuma. Hakkasin märkama, et oled muutunud. Sa olid ettevaatlik, ei pahandanud ega vaielnud. See muutis mind valvsaks ja pani kahtlema, et midagi on viltu, kuid seletasin sinu käitumist sellega, et sinu seisukord ei ole päris tavaline, et rasedus muudab sind lõdvaks ja kõige vastu ükskõikseks. Hiljem aga hõivas mind hirmus pettumus, Melly. Olin rööpast väljas, kuid see pani mind järele mõtlema, end kõrvalt vaatama." Mees naeratas kavalalt ja jätkas: "Üldse keerutasin kogu aeg, ei julgenud rääkida sinuga sellest, millest tahtsin rääkida tol õhtul, kui ilmus Nita ja kõik ära rikkus." Charles vaikis ja imetles linna tulesid, siis aga muutis äkki jutuainet: "Mida sa arvad Revingtonidest? Minu kallist onust ja onunaisest?"

"Revingtonidest?" kordas Melly. Küsimus tabas teda ootamatult. Pealegi tahtis ta kangesti kuulda, mida mees oli tahtnud talle tol õhtul öelda. Ta ei jõudnud pikemalt mõelda ja ütles: "Enesega rahulolevad ja külmad silmakirjatsejad."

"Maniakid," sõnas Charles nukralt. "Kõlblusest segased. Kummaline, kuidas elus kõik kordub! Mu ema armastas meeletult mu isa. Ta ei jätnud seda meest rahule, sünnitas, kuid mees hülgas ta ikkagi ja ta suri võib-olla seepärast, et vabaneda mu pühakust onunaise moraalilugemisest."

Võib-olla seepärast ei jätnudki Charles mind maha, oletas Melly ehmudes. Lunastab süüd?

"Aga kas onu oli ka moraalijünger?"

"Ei. Vana Bertrand eelistas rihma."

"Ta peksis sind?!"

"Ja kuidas veel! Seni, kuni ta jõud minust üle käis. Kui suuremaks sain, hakkas ta kartma, et saab minult keretäie."

"Aga sina?"

"Ei. Piitsaga kirvest ei teritata, Melly. Ei. Olin veel päris

nooruke, kui otsustasin, et ei muutu kunagi selliseks, nagu nemad. Mitte iialgi! Mõte sellest, et mind võib ähvardada oht kujuneda nendesarnaseks, kippus mult aru riisuma." Charles ohkas. "Ma kasvasin pimeduses. Ma ei tohtinud rõõmutseda ega naerda. Süütu vallatus tõi kaasa nahatäie. Päev päeva järel taoti mulle pähe, et mul on kõlvatu ema. Öösiti mõtlesin sageli kõhuli lamades, sest selg valutas, et olen sellest majast pääsemiseks valmis kõigeks. Kujutlesin ema väikese tüdrukuna, kes kasvas sellises läppunud õhkkonnas, sest tema vanemad olid kahtlemata samasugused, nagu onu oma naisega, ja ma nutsin. Mitte kordagi ei mõistnud ma teda hukka kodust põgenemise pärast ja selle pärast, et ta püüdis leida õnne ja sidus end mehega, kellele ei olnud teda tarvis. Mulle näis, et tal ei piisanud uhkust."

"Nagu minulgi?"

"E-ei, mitte päriselt. Ma ju ei teadnud, et sa mind jälgisid, kuni mulle seda öeldi. Tahan öelda, et erinevalt emast tegid sa seda märkamatult. Aga ma ei suuda Bertrandile ja Ednale andestada. Kui nad ei oleks tema elu mürgitanud, poleks ta põgenenud ega hakanud jälitama meest seepärast, et vajas armastust."

"Aga kuna minu elu keegi ei rikkunud, siis arvasid, et mind ajendab omakasu."

"Pean oma häbiks tunnistama, et jah. Ma teadsin, et sul on armastavad vanemad, kuid mulle näis, et vanemate armastus on sulle koormav, nagu ka isa võlad. Ent ma pidanuks enne mõtlema ja mitte tegema ennatlikke järeldusi. Anna andeks. Muide, kuidas nende asjad edenevad? Kui nad vajavad abi, siis tarvitseb sul ainult öel..."

Melly ei lasknud tal lõpuni rääkida.

"Ei." Kõige viimases järjekorras hakanuks ta mehelt raha paluma, ja tänu jumalale ei olnud selleks vajadust. "Asjad on hakanud minema paremini. Võib-olla seepärast, et lahkusin kodunt, aga ehk ka seepärast, et nad

said lapselapse. Seda ma ei tea. Aga ma tean, et isa hakkas töökoja vastu rohkem huvi tundma, võttis endale noore partneri ja on nüüd tulvil lootusi. Räägi veel onust ja ta naisest. Sa ei suuda andestada..."

"Ei suuda. Kas tead täpselt, et vanemad ei vaja...?"

"Täpselt. Aitäh pakkumast. Palun jätka."

"Olgu. Jah, ma tigetsesin ja ootasin. Juba lapsena ootasin, et aastad mööduksid kiiremini, ootasin suuremaks saamist ega näidanud seda välja. Ma teesklesin, Melly. Kui mind peksti, pigistasin hambad risti ja naeratasin. Kui onunaine viskas minema mu laevamudelid, mille olin salamahti meisterdanud, vaikisin, kuid ei unustanud ega andestanud. Kui sain vanemaks, tegin kõik neile kätte maksmiseks – õrritasin neid, mõnitasin, naersin nad välja, kuni nad hakkasid mind vihkama sama julmalt, nagu mina neid. Oleksin võinud põgeneda, ära minna, kuid eelistasin jääda ja korraldada neile lõbusa põrgu. Kodus, koolis, igal pool, kus aga sain. Ma ei sooritanud eksameid, hulkusin niisama. Ükskord, kui olin saanud kuueteistkümneseks, leidsin koju tulles oma kodinad ukse tagant. Jätsin kõik sinnapaika ja kolisin koolivenna juurde. Ta elas postkontori lähedal."

"Jah, ma mäletan. Sinu asjad vedelesid trepil terve nädala. Selle üle peksti tublisti keelt."

"Seda küll. Tead, väikestes unistes asulates juhtub palju rohkem, kui suurtes linnades."

"Täiesti võimalik. Nagu ma aru saan, sai sinust avantürist ja teesklesid, et sul ei ole kellegagi pistmist ja sul ei ole kedagi tarvis."

"Teesklesin?" Charles muigas.

"Jah, teesklesid küll," sõnas Melly kindlalt. "Ega sa ometi arva, et suudad mulle tõestada vastupidist? Mul oli võimalus veenduda, et see ei ole nii. Kas sa ei hoolitsenud minu eest, kui Donny suri?"

"Jah, muidugi. Muretsesin sinu pärast. Sa ei oska

kujutledagi, mitu korda kavatsesin tulla su vanemate juurde paluma, et nad kaotusevalu sinu õlule ei laoks."

"Teisi säästes sa ennast ei haletsenud? Lõhkumisvajadus?"

Charles mõtles pisut ja vastas:

"Pigem soov ennast teostada. Uhkusepatt. Ja ausalt öeldes pakkus mulle lõbu teisi õrritada, laskuda mõeldamatutesse avantüüridesse."

"Küllap selle pärast, mida sul oli tulnud läbi elada, mõistsid ainsana, mida ma tundsin, kui Donny suri."

"Jah. Sa sarnanesid lõksuaetud loomakesega, kuigi püüdsid olla vapper ja tugev. Vanemate pärast. Olin sinust vaimustatud. Sa oleksid võinud muutuda õelaks ja süngeks, aga pidasid vastu. Olid üksnes pisut endast väljas ja kurb. Ma ei unustanud seda kunagi. Seepärast olid mulle lähedane ja mõistetav. Ent kui kuulsin sinu kinnismõttest, ehmusin ja kohmetusin."

Melly tundis taas süümetorget ja palus kaeblikult:

"Anna mulle andeks."

"Ei, Melly. Aitab vabandamistest. Kui keegi on süüdi, siis olen see mina. Oma veidruste tõttu olin alati valmis mõtlema inimestest kõige halvemat. Tead, viimane aasta on toonud mulle palju elamusi – rõõmu, valu, imetlust, hirmu ja... armastuse. Kui ma pärast Fabienne'i tobetsemist sulle järele lendasin..."

"Ta rääkis kõike seda tõesti ja..."

Charles ei lasknud tal lõpuni rääkida ja tõmbas naise enda vastu.

"Ma tean."

"Ta nägi mind rongist väljumas ja sõitis minu järel koju."

"Tasa. Nüüd ei ole sellel enam tähtsust."

"On siiski, sest ma ei suuda mõista, millele ta lootis. Ta ju pidi teadma, et räägin sulle ära kõik, mida ta kokku lobises."

"Arvatavasti ei lugenud see talle midagi või ehk lootis mulle selgeks teha, et sa valetad. Ta ütles mulle, et sa olevat otsustanud mitte kunagi enam minuga kokku saada."

"Ja sa jäid seda uskuma?"

"Ma ei tahtnud uskuda, kuid kartsin, et see võib osalt õige olla. Läksin marru, kui sain teada, et tema pani sind selle neetud parvlaevaga edasi-tagasi loksuma."

"Aga ma mähkisin Lorette'i korralikult..."

Charles vaatas talle üllatunult otsa ja hüüdis:

"Millest sa räägid? Issand, ma ei kartnud lapse, vaid sinu pärast. Ma teadsin, et sa tütre eest hoolt kannad. Aga sul ei olnud ju tavaline sünnitus. Tegid läbi lõikuse. Sul läheb lõplikuks paranemiseks vaja aega. Arst hoiatas, et erutumine on sulle kahjulik, et võid olla mõnikord nutune ja rusutud, et ma pean kõigest väest hoiduma sind erutamast, vältima vastuolusid. Miks ma sinu arvates nii kaua ootasin, kartsin tunnistada ja seletada, mida ma sinu suhtes tunnen? Saatsin su ema juurde selleks, et sa kolimise puhul askeldama ei hakkaks. Hiljem hakkas remont venima. Victoire toppis nina teiste asjadesse ja Fabienne rikkus kõik lõplikult. Kui ma siis kuulsin raudteekatastroofist... Jumala eest, Melly, teist korda ma seda kõike enam üle ei elaks!"

"Aga sa ei ole mulle veel öelnudki, mida tahtsid."

"Ei öelnud?"

"Ei öelnud jah."

"Kas tõesti?" Mees tegi imestunud näo.

"Ütlesid ainult, et igatsesid ja igavlesid."

"Jaa, ma igatsesin, sest sina ei olnud mu juures, igatsesin su naeratuse järele, igatsesin... Oi, Melly, ma ei tea, kuidas seda sulle seletada. Mis sellest, et me mõnikord teineteisest aru ei saa, aga sa oled saanud osaks mu elust." Mees väärutas pead, nagu tahaks ebameeldivaid mõtteid eemale peletada, ja jätkas: "Nojah, ma sundisin õnnetuid remondimehi töötama koidust

ehani, et saaksin sulle kiiremini järele tulla. Ja siis läks lahti – David ei helistanud, sina läksid endast välja..."

"Miks sa palusid Davidit? Miks sa ise ei helistanud?"

"Seepärast, mu armas tüdruk, et oleksid hakanud küsima minult seda, millest ma ei tahtnud üldse rääkida. Näiteks seda, kus ma olen ja mida teen. Ma arvasin nagu tola, et oleks rahulikum ja kindlam, kui helistaks David, et mul ei tuleks valetada."

"David aga ei saanud aru, kui tähtis see on, ja kui ta mind esimesel korral kätte ei saanud, palus Fabienne'i."

"Nii see oli. Edasi kukkus mulle pähe see neetud katusekivi ja selle asemel, et lasta mul rahulikult toibuda, saatis Jean Marc mu haiglasse. Kui teadvusele tulin, lasksin sealt jalga ja läksin otsekohe koju. Seal kuulsin, et olid saabunud ja kohe Inglismaale tagasi läinud. Issand, Melly, sa ei oska kujutleda, kuidas võid kõik sassi ajada, kui tahad teha nii, et oleks kõige parem."

"Ei oska," vastas naine rahulolevalt naeratades.

"Ka mina ei osanud."

"Räägi edasi."

"Hüva. Mul tuli välja köitev lugu, eks ole? Kihutasin lennujaama ja tolknesin seal enda arvates terve igaviku, kuni lennukit valmis seati, kõrbesin kärsitusest, mis on minu hädade alatine põhjus. Lõpuks maandusin Inglismaal, võtsin laenutusest auto ja sõitsin Backfordi. Teel lülitasin sisse raadio ja kuulsin teadet rongiõnnetusest. Mulle näis... ei, ma ei oska seda sulle kirjeldada. Olin täiesti kindel, et olite selles rongis. Kui diktor nimetas surnute ja vigastatute arvu, siis teadsin, teadsin täpselt, Melly, et te mõlemad, nii sina kui Lorette, olete hukkunud."

"No mis sa nüüd, Charles!" sõnas Melly soojalt ja süleles teda tugevamini.

10

Charles kummardus ja pühkis ettevaatlikult ta näolt pisaraid. Kui Melly vaikselt nuuksatas, leidsid mehe huuled otsekohe ta suu. Charles suudles teda algul ebalevalt, nagu kardaks, et teda eemale lükatakse, kuid muutus pikapeale julgemaks ja vabamaks.

Melly süda peksles meeletult, hing kippus kinni jääma. Ta põimis käed mehe kaela ümber, toetus ta vastu ja lõtvus. Ta oli palju kordi kujutlenud, kuidas see võiks olla, ja eksis. Kujutlusvõime ei osanud öelda, mida tähendab hingede ja kehade liitumine ning eriline soojus, mis neid praegu hõivas. Ainult ilmsi võis tunnetada sukeldumist ihaluse sügavustesse.

Charles rebis end ta huultelt lahti, hoidis teda süleluses ja vaatas ta joovastunud silmadesse.

"Olen sellest nii kaua unistanud," sõnas mees tuhmilt.

"Mina samuti. Sa ei saa kunagi teada, kui tugevasti."

"Aga praegu, Melly? Su armastus ei ole haihtunud?"

"Ei ole. Küllap see on juba teistsugune, isegi sügavam ja tugevam. Teadlikum. Aga ma ei suuda ilmaski uskuda, et see on vastastikune."

"Sa pead seda uskuma! Mis sind takistab seda uskumast? Ma armastan sind juba ammu!"

"Kas sa seda tahtsidki mulle enne Nita saabumist öelda?"

"No muidugi. Veel tahtsin küsida, kas hakkad kunagi mind armastama," lisas ta pisut häbelikult. "Tahtsin sel õhtul varem koju tulla mitte üksnes sinu väsimuse pärast, vaid ka selleks, et sinuga rääkida, öelda, mida ma sinu vastu tunnen. Küsida, mida sina tunned. Olin kõik läbi mõelnud. Otsustasin sulle selgeks teha, et sinust

on saanud minu ankur, et koos sinuga on mu elu omandanud mõtte. Tahtsin tunnistada, et mulle on hakanud meeldima koju tulla, meeldib tunnetada õdusust, mille sa mulle annad, pean kalliks seda, et olen sulle vajalik." Ta toetas lauba naise oma vastu ja jätkas: "Sa oled mu korratu elu ainus püsiväärtus. Minu Melly. Mu sõber. Kui öösiti koju tulin ja teada sain, et sa ei maga, aina kuulatad... ma ei oska sulle seletada, kuidas mu hing siis rõõmustas..."

"Kust sa teadsid, et ma ei maganud?" küsis Melly imestunult.

"Ma avasin vaikselt ukse, astusin ettevaatlikult trepist üles ja jäin kuulatama. Kuulsin, kuidas sa ohkasid ja voodis vähkresid. Algul kartsin, et äratan sind, ja püüdsin sind mitte äratada, aga sa ohkasid iga kord vaikselt. Kujutlesin iga kord, kuidas sa naeratad, oled rahul, et tulin jälle tagasi tervena... Rumal, eks ole?"

"Ei ole rumal, sest see on tõsi."

"Aitäh. Maja ilma sinuta on hoopis teistsugune. Tühi ja külm. Mul ei olnud hulk aastaid kedagi, kelle eest hoolitseda, Melly, ja kelle pärast muretseda. Leida õnn ja see oma lolluse läbi kaotada... Kartsin väga, et kõik variseb kokku." Charlesi hääl muutus kähedaks. "Ma armastan sind, Melly. Kuula." Ta võttis naise käe ja asetas enda südamele. "Sa oled siin, ja veel siin," ta näitas laubale. "Ma tahan sinuga koos olla, sinuga rääkida. Tahan sind näha. Kui mind ümbritsevad inimesed on ebaõiglased ja julmad, siis sinu silmis näen soojust ja tean, et tunned sedasama, mida minagi. Ma tahan rahu." Mehe hääl muutus täiesti madalaks ja ta surus tugevasti naise kätt. Melly vajutas huuled ta kaelale, tundis ta kuuma liiget ning kuulis ta kõrist rebenenud oiet. Seekord pani Charles suudlusse kire, kärsituse ja peaaegu raevukuse ning ta sülelus tundus raudne.

Otsekui kartes, et kõik praegu lõpeb, vastas Melly

talle sama tuliselt, andes ära kõik, mis temasse oli pikkade armastuseaastate vältel kogunenud.

Kui uksele tungivalt koputati, eemaldusid nad katkendlikult hingeldades ja vaatasid teineteisele otsa.

"Seda võis oodata," pomises Charles.

Melly ei suutnud vastata. Teda kurdistasid ta enda südamelöögid. Ta vaatas mehele tänulikult otsa. Armastavalt...

Koputus muutus valjemaks. Lõpuks köhatas Charles ja hüüdis:

"Sisse!"

"*Merci*," sõnas Jean Marc talle mitteomase sapisusega, nuttev laps süles ja nägu murelik. Ebatavaliselt kiiresti ületas ta toa ja ulatas tüdruku Mellyle.

"Ta karjub kogu aeg ja on täiesti märg."

Mellyle tundus äkitselt, et on purjus. Ta sundis end vabandama ja tänama. Heitnud pilgu vait jäänud, kuid karjumisest punetavale Lorette'ile, viis ta lapse magamistuppa, et teda ümber mähkida ja toita. Naine istus kiiktooli, vaatas voodi kohale riputatud lelusid ja ei suutnud naeratust tagasi hoida. Charles armastab teda. Aga kas ta siis, kui laps on magama pandud, jääb tema juurde? Sisemuses tekkis magus eelaimus ja Melly võpatas. Kas mees ihaldab teda? On selline, nagu ta on unistanud? Kas tal piisab praegu julgust meest puudutada, teda armastada, öelda välja kõik, mida ta tahaks rääkida?

Melly püüdis end kokku võtta ja keskenduda lapsele. Ta vaatas süles lebavale pambule, mis iga päevaga muutub aina suuremaks, libistas käe üle tütre juukseudemete, puudutas sõrmega hellalt pisikest põske ja meenutas, mida Charles oli rääkinud oma lapsepõlvest. Tal tuleb veel paljule mõelda...

Magamistoast kostis meeste vaikseid hääli. Kui Melly oli last söötnud ja talle kuiva mähkme pannud, tundis ta äkki, et häbeneb nende mõlemaga kokku saada. Ta

sulges türbikese viimase nööbi, suudles tütart ja läks tagasi magamistuppa.

Charles pikutas voodil, jalad risti ja käed kuklal, ja rääkis rahulikult Jean Marciga, kes seisis teda kuulates eemal. Mellyt nähes ta naeratas.

"Kas kõik on korras?" küsis Jean Marc, ja kui naine noogutas, soovis talle head ööd ja lahkus.

Melly vaatas Charlesile otsa, kes tuli talle vastu, et laps enda sülle võtta, ja küsis:

"Mis juhtus? Kas Jean Marc leidis, et talle on tittedest kõrini?"

Mees puhkes naerma ja asetas Lorette'i ettevaatlikult voodisse. "Ta palus luba meie juurde jääda."

"Palus luba?"

"Jahah." Charles võttis naisel käest kinni, viis ta voodi juurde ja pani istuma. "Tal tuli veider mõte – arvas, et me teda enam ei vaja."

"Issake, miks siis? Lapse pärast?"

"Muidugi mitte. Talle ei jäänud märkamata, et me teineteist armastame, ja arvas, et meil oleks parem olla kahekesi. Ütlesin talle, et oleksime õnnelikud, kui ta siia jääks. Ta rõõmustas ja tänas, kurtis, et hakkab vanaks jääma, ning ütles, et jääks meelsasti, sest talle on nüüd tarvis kodu. Tema sõnul ei koormavat me teda liialt tööga. Ta armastab sind ja jumaldab Lorette'i, muidugi siis, kui tüdruk on heas tujus," seletas Charles tõsiselt. "Lühidalt, ta tahaks olla meie juures."

"Ma kohe ei oska kujutleda, kuidas me ilma temata hakkama saaksime."

"Väga hea. Siis on asi otsustatud. Nüüd aga on aeg asuda peamise juurde."

"See tähendab?"

Mees võttis ta sülle, asetas voodile, seadis end ta kõrval sisse ja lausus:

"Näiteks armastada oma naist."

Melly puudutas hellalt sõrmedega ta põske ja sosistas:

"Ma ei suuda uskuda, et segadustel on lõpp, arusaamatused lahenenud ja kõik on nii hästi. Ma olen väsinud sulle meeldimiseks teesklemast."

"Olen alati tahtnud, et oleksid see, kes oled."

"Mina ju ei teadnud seda. Nüüd aga, pärast kõike seda, mida oleme üle elanud, hakkab mulle paistma, et ma ei tunne ennast isegi."

"See-eest mina tunnen," sõnas Charles kindlalt, "ja ma ei kavatse oodata, kuni sa selle mõistatuse lahendad, sest minu vedamise pärast variseb maja kokku või ärkab laps või..."

Melly sulges peoga ta suu, vaatas talle silma ja ütles:

"Siis ei maksa aega raisata."

Mees kõrvaldas ta käe ja võttis kõvasti ta väikesest sõrmest kinni.

"Ära hakka ühtigi korraldusi jagama. Siin käsutan mina. Tule mu juurde."

"Tulen."

OÜ «Greif». Tellimus nr. 906.